

Trần Thị Bảo Châu

Lời Yêu Thương



VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Cho tay vào túi áo khoác , Bạch Đàn co ro bước đi . Đêm nay trời lạnh , tiếng lá trong vườn xào xạc vì bị gió thổi làm cô chột rùng mình . Đàn lia vệt tia đèn pin vào lùm cây lúp xúp bên bờ tường rồi băng qua bãi cỏ. Tối nào cũng vậy , Bạch Đàn có bồn phận khóa cổng , rào quanh vườn một vòng trước khi đi ngủ . Nhà không có đàn ông nên dù chẳng thích tuần tra , bảo vệ , cô cũng phải đảm nhận công việc chỉ dành cho phái mày râu . So với mẹ và dì Ngọc , Bạch Đàn vẫn còn trẻ khỏe và nhanh nhẹn hơn kia mà!

Qua hết bãi cỏ , Đàn đã tới cuối vườn , nơi có căn phòng để trống hơn một năm nay , nơi mà đám sinh viên nữ ở trọ rất sợ, họ không dám bén mảng đến ngay cả ban ngày , chớ đừng nói chi phải đi ngang vào giờ như cô.

Tiếng chim ăn đêm bống quạnh quẽ vang lên làm Bạch Đàn hốt hoảng . Đêm nay tâm hồn cô thế nào ấy! ? Cô hấp tấp đi nhanh hơn khi nhớ đến Hiền Thục , người đã từng ở trong phòng này hai năm liền.

Hồi đó , Hiền Thục rất thích Bạch Đàn , có chuyện gì Thục cũng kể với cô . Bề ngoài trông Hiền Thục hiền lành , yếu đuối giống như tên của mình . Thế nhưng Thục không yếu đuối một chút nào . Chị ấy dám cả gan...

- Á! Ma... ma !

Bạch Đàn giật thót người vì tiếng la hãi hùng giữa đêm khuya thanh vắng . Cô căng mắt nhìn vào khoảng tối âm u trước mắt rồi quay lưng chạy một mạch vào nhà , mặc kệ những tiếng ồn ào ở đây

phòng đằng kia.

Bà Ngà từ trong buồng bước ra hỏi:

- Chuyện gì vậy Đàn ?

Cô xoa hai tay vào nhau , giọng đứt đoạn:

- Tụi... nó thấy... ma.

- Hừm! Lại rợn chuyện.

Đứt lời , bà hằm hằm đi tuốt qua bên kia sân . Đến dãy phòng còn mở đèn nhưng cửa đóng kín mít , bà Ngà lớn tiếng:

- Khuya lắm rồi , các cô đừng giỡn nữa kéo hàng xóm người ta phiền.

Rồi chẳng đợi nghe những lời phân trần , thanh minh , bà Ngà hậm hực quay trở lại:

- Con khóa cổng chưa ?

- Dạ rồi!

- Ngày mai khóa sớm một chút , lỡ trộm có vào vườn rồi cũng chẳng ai hay . Phải chi tìm được vài đứa trọ phòng của Hiền Thực thì đỡ lo khoảng vườn vắng đó.

Bạch Đàn buột miệng:

- Con gái chả ai dám ở đâu . Bọn nó đồn ma quỷ tùm lum , mẹ có cho ở không con e cũng... ế ẩm.

Bà Ngà thở dài:

- Làm thân con gái khổ là thế , đến chết rồi còn liên lạc tới người khác . Khôn ba năm đại một giờ. Chết như Hiền Thực thật điên khùng.

Đợi mẹ lê đôi dép lẹp xẹp vào phòng trong , Bạch Đàn mới trở lại bàn học , ngồi thù người.

Ở xóm này rất nhiều người cho rằng ngôi nhà rộng lớn gia đình cô

đang ở có ma . Họ đồn rùm lên như vậy cũng chỉ vì cạnh tranh . Khu này sinh viên trọ rất đông , nhưng đâu phải nhà nào cũng có nhiều phòng như nhà Bạch Đàn đang ở đâu.

Bởi vậy , dù nghe đồn đủ chuyện , các dãy phòng dì Ngọc cho mượn vẫn đầy người và toàn là con gái . Trước đây , Hiền Thục một trong các cô gái ấy . Chị xinh đẹp , đa cảm , đa tình , ai thấy cũng thương , khổ nỗi khi chết đi lại làm... ma.

Trước kia , có nhiều lần Hiền Thục nói với Bạch Đàn:

- Nếu có linh hồn , có ma , lỡ bị chết non chắc chắn chị sẽ hiện hồn cho em xem.

Hiền Thục chết đã hai năm rồi và chưa bao giờ Bạch Đàn "được" nhìn thấy hồn ma của chị. Thế nhưng đám sinh viên trọ học tin rằng Hiền Thục còn quanh quẩn nơi căn phòng chị từng ở. Chính vì vậy , họ không chịu thuê nó , góc vườn hẻo lánh ngày càng hoang vắng hơn , ít ai dám bén mảng đến một mình dù là ban ngày . Dì Ngọc sẵn sàng hạ giá thuê phòng đến mức thấp nhất , nhưng tới nay vẫn chưa có... tay sừng sỏ nào chịu ở hết.

Bạch Đàn không sợ Hiền Thục như nhiều người vẫn sợ. Nghĩ tới chị ấy , lòng cô luôn dâng lên sự thương cảm thật tình , dầu cô vẫn chê Hiền Thục đại dột.

Đêm nay , sau một ngày lao vào công việc phụ mẹ , vào chuyện học hành và cả việc làm gia sư , Bạch Đàn mỗi mệt đến mức phải ganh tỵ với người đã chết . Càng nghĩ , cô càng thấy Hiền Thục đại dột.

Là con gái út của một gia đình giàu có ở Miền Tây , chị được cha mẹ cho lên Sài Gòn ăn học , nhưng Thục lại chán học , suốt ngày chị đắm chìm trong ảo tưởng của tình yêu để rồi tuyệt vọng và ngã bệnh chết vì một gã đàn ông không ra gì.

Phải chi Bạch Đàn được ba mẹ lo cho như Hiền Thục nhỉ?

Mỉm cười với cái gương nhỏ đặt trên bàn , Đàn bỗng thấy mình ngốc nghếch với những mơ ước viễn vông . Tốt nhất hãy... nhét cho hết ba mớ từ vựng khó nuốt nay vào đầu , chuẩn bị tinh thần cho ngày mai - một ngày mới với hàng đống công việc cũ kỹ.

oOo

Cắm cúi bên đồng chén đĩa cao ngều , Bạch Đàn thả thiên nghe những tiếng cười ròn tan , những câu trêu chọc quỷ quái lẫn lời tán tỉnh vô cùng cao siêu của đám sinh viên . Ngày nào cũng vậy , giờ ăn cơm luôn là giờ vui nhộn của họ , nhưng tất bật nhất của cô.

Ngoài việc cho thuê phòng trọ, mẹ Bạch Đàn còn đảm nhiệm việc nấu cơm tháng cho sinh viên nên đi học về là cô phải vội vàng vào bếp phụ mẹ . Trong những người đến ăn ấy chẳng làm Bạch Đàn xấu hổ. "Tay làm hàm nhai . Tay quai miệng trễ" , câu tục ngữ ấy phương châm sống mà Bạch Đàn tự an ủi mỗi khi cô thấy mình quá cực khổ.

Bưng chõng chén úp vào rổ , Đàn chợt nghe Đức cận hùng biện:

- Trong lịch sử tình yêu , không có mối tình nào thơm mùi cháo hành như mối tình Chí Phèo , Thị Nở , chưa có mối tình nào trắc trở bằng tình Lu-ít với Mariana trong "Người giàu cũng khóc" , có tình nào tang tóc bằng tình Lương Sơn Bá-Chúc Anh Đào , chẳng có tình nào kéo dài... tới bây giờ như tình Ngưu Lang Chức Nữ... mỗi năm gặp một lần gặp . Nhưng những mối tình đo chưa ly kỳ bằng mối tình tôi sắp kể. Ai muốn nghe phải trả tiền nha!

Huệ "nhí" đánh đá:

- Đời bây giờ ăn trước trả sau . Ông cứ kể tụi này phải nghe thử cái đã.

Sửa gong kính lại , Đức cận gặt gù:

- Được thôi! Thử... không đã khỏi lấy tiền.

Rồi anh ta quay vào bếp gọi to:

- Bạch Đàn ơi! Làm ơn cho huynh xin ly nước đi muối!

Vốn ghét cay ghét đắng tật nói trại của Đức nên Bạch Đàn làm thinh như không nghe. Cô tiếp tục rửa cái chảo to đùng . Vừa lúc ấy có người bước đến kế bên.

Cứ nghĩ kẻ đến làm phiền mình là Đức , nên Bạch Đàn hất mặt lên cái kính:

- Chuyện gì nữa đây ?

- Tôi... lãnh phần cơm chiều nay.

Mắt Đàn chớp một cái khi nhận ra gã... làm lì vừa đến trọ phòng Hiền Thục được một tuần . Cô hơi ngượng vì thái độ của mình , nhưng thay vì im lặng , Đàn lại lạnh lùng:

- Giờ ăn cơm ghi rất rõ trên vách . Anh nên ăn đúng giờ để khỏi làm phiền những người phục vụ như tôi.

Mặt dửng dưng chẳng thèm đếm xỉa tới những lời mắng mỏ của Đàn , gã... lính mới làm thinh bước theo cô tới tủ đựng thức ăn , trong đó còn đúng một phần mà nãy giờ Đàn cứ thắc mắc chả biết của ai.

Đặt tất cả cơm canh , chén dưa lên cái mâm nhỏ, cô đưa cho hắn và nhận được một câu "cám ơn" cứng như đá.

Cuối cùng , dì Ngọc cũng tìm được người để trám vào chỗ trống đã làm dì bị... thất thu cả năm nay . Trước khi quyết định cho "đàn ông con trai" ở trọ , mẹ và dì Ngọc đã gây với nhau một trận . Kẻ thua dĩ nhiên là mẹ , vì làm sao bà cãi lại người luôn có lý lẽ đanh thép sắc bén , đầu óc nhanh nhạy hết sức thực tế như dì Ngọc , Bạch Đàn cũng đồng ý với quyết định của dì . Theo cô , quan trọng là có người

chịu trọ căn phòng đó , còn đàn ông hay đàn bà thì đâu có gì đáng nói . Thế nhưng mẹ cô cứ khẳng khẳng cho rằng: "Rất phiền phức nếu trong đám con gái ở trọ lại lọt tọt vào một thằng con trai".

Nói xong , mẹ liền hướng ánh mắt đầy nghi ngại về phía Bạch Đàn , khiến cô bực bội vì hiểu rằng trong cái phiền phức mẹ lo sợ , có cả cô.

Sự khó chịu đó làm Đàn ác cảm với gã "lữ khách lạc loài" ngay từ đầu . Và gã ta với gương mặt lạnh tanh cũng tỏ ra chẳng ưa gì cô . Đây là lần giao tiếp chớp nhoáng đầu tiên của hai người , nhưng rõ ràng không hứa hẹn chút thân thiện nào sẽ đến cho cả hai . Điều ấy cũng chẳng khiến cô bận tâm.

Đàn nhún vai , tiếp tục công việc đang làm. Bên ngoài , giọng Đức vẫn rộn ràng vang lên:

- Chuyện tôi sắp kể mang tên là "Mối tình mộng".

- Xời! Tình gì nghe... ê ảm thế ?

- Tình... iêu chớ tình gì ? Mấy em còn nhớ Tuấn "Bách hóa" không ? Nó là nhân vật nam trong chuyện tình này đó . Ở trường tôi , sinh viên thường phải học nhiều môn ở giảng đường . Muốn có chỗ ngồi ngon lành dĩ nhiên phải giành giật chen lấn , thậm chí cãi vã đòi chỗ . Nhiều tên đã... xí được chỗ ngồi nhưng còn ham vui nên vứt cuốn vở lên chỗ ngồi cho nó làm đại diện , còn mình thì hí hửng vào đấu láo ở căng tin , đến khi trở vào thì hỡi ơi... ! Đại diện của mình bị nằm dưới... mộng kẻ khác . Thế là rùm beng lên . Vui kinh khủng...

Cười hì hì , Đức tiếp:

- Tôi lười vào sớm để chen lấn lắm , nên thường gọi vở cho Tuấn , nó muốn để , đại diện của tôi ở đâu thì để , miễn tôi có chỗ ghé... mộng là được rồi.

Bạch Đàn lắc đầu ngán ngẩm khi nghe bọn con gái ré lên cười . Cô chẳng biết Đức cận sẽ dẫn dắt câu chuyện đi tới đâu . Trong đám sinh viên đến ăn cơm tháng , anh ta già mồm nhất . Mẹ cô thường bảo: "Đàn ông nói nhiều quá không tốt" . Nhưng làm làm lì lì thì có gì hay ?

Liếc ra dãy bàn ăn , Bạch Đàn thấy gã... lính mới đang cắm cúi ăn , dường như gã chẳng để ý tới sự Òn ào rộn rã của đám con gái xinh như mộng ở xung quanh.

Đức cận chép miệng:

- Lúc đầu , tôi thấy Tuấn chịu cực , chịu khó vì mình nên... thương nó vô cùng . Ngày nào tôi cũng bồi dưỡng một chén cà phê để nó có sức chen vào khi bọn năm thứ nhất hết tiết đang háo hức chen ra . Tôi tưởng nhờ cà phê của mình Tuấn mới nhiệt tình chen dữ vậy , nhưng...

Đức ngập ngừng:

- Ai ngờ động cơ chính khiến nó tận tâm tận lực không phát xuất vì tình bạn , mà vì... cái mộng . Chậc! Tôi nói thật đó . Mãi sau này khi đâu vào đấy rồi , Tuấn mới thú thật là cà phê của tôi không đủ đồ để nó liều mình vì chỗ ngồi suốt cả năm trời như vậy . Tuấn siêng chen vào vì nơi dãy ghế nó đã chọn có một cô bé rất mi nhon sẽ chen ra . Mọi động cơ , động lực phát xuất cho ba cái vụ chen lấn giành giật ghế ở giảng đường là từ cô em xinh đẹp này.

Đưa tay lên vuốt tóc , Đức cận phát:

- Ông bà từng dạy "Nam nữ thọ thọ bất thân" , nên khi chen vào chen ra , thằng Tuấn đâu dám chen theo tư thế mặt đối mặt , vì khoảng cách giữa hai hàng ghế chỉ vừa khít cho một người đi . Chen theo tư thế ấy dễ ăn tát lắm.

Huệ thắc mắc:

- Vậy... lão ta chen bằng cách nào ? Leo lên ghế à ?

Đức nghiêm mặt:

- Bậy nào! Người trí thức ai lại leo trèo trong giảng đường.

- Chớ làm sao ? Nói đại cho rồi , kéo cà kéo kê hoài tốn... vàng bạc quá.

Bạch Đàn sốt ruột nhìn gã làm lì đang ngồi ăn . Tối nay , cô phải đi dạy kèm , vậy mà gã làm cô mất thời gian quá . Cũng may có Đức cận nó dóc nên đám con gái còn ở lại phòng ăn . Nếu không , cô phải ngồi một mình để đợi rửa ba cái chén , nghĩ thật chán . Công việc này không nặng nề , nhưng bắt người ta phải để ý từng chút , cẩn thận như cô vẫn làm vỡ chén đĩa luôn ấy chứ . Mẹ lại kỹ tính , bà muốn mọi thứ trong bếp này phải sạch bong như bếp nhà mình , nên thay vì để người nào ăn nấy rửa , bà... ưu tiên cho Bạch Đàn rửa tất cả. Chiều nay gã... lạc loài này lại cho thêm Đàn một cái ưu tiên chớ nữa . Bực mình thật!

Đức cận lại oang oang:

- Vậy mà đoán cũng không ra . Mặt đối mặt không dám thì đành phải lưng đối lưng . Mà khi lưng đối lưng thì e hèm , mộng phải chạm mộng . Thường thường tình yêu phát sinh khi mắt chàng chạm phải mắt nàng , nhưng với thằng Tuấn lại khác xa . Nó bị trúng tên của thần ái tình khi mộng nó quét phải mộng nàng . Lần đầu nàng còn nguýt háy , sau đó làm tỉnh . Dần dà , nàng thông cảm cho cái... sự chen lấn và yêu nó . "Mối tình mộng" ngày càng thấm thiết đến mức thằng Tuấn không ăn cơm nữa.

- Ủa ! Sao kỳ vậy ?

- Gì đâu mà kỳ! Tuấn không ăn ở đây nữa vì... Mộng muội nấu cơm

cho Mông huynh ăn. Đó! Mấy em thấy chưa ? Mỗi tình này có hấp dẫn , khác đời không ?

- Xì! Vô duyên , bá láp thì có.

Đức cận tỉnh bơ:

- Ấy vậy mà hơn chục cái mồm há hốc ra nghe huynh đây bá láp.

Huệ đứng khoanh tay ngạo nghễ:

- Tôi biết được một chuyện còn hấp dẫn rùng rợn gấp tỷ tỷ lần chuyện ông vừa phịa . Chuyện thật 100% à ghen . Người ta yêu đến mức chết cả năm trời vẫn hiện hồn về sống với người mình yêu .

Liêu trai chí... kinh dị chưa ?

Đức cận cười nhe răng chuột:

- Xạo tàn bạo !

Huê nghênh mặt:

- Không tin , tôi chỉ người đang sống với ma cho mà xem . Gần đây thôi

Huệ vừa dứt lời thì một loạt bảy, tám cái miệng đồng thanh kêu lên:

- Ai vậy ?

Tò mò vì lời Huệ nói , Bạch Đàn ngẩng nhìn và thấy cô ta nheo mắt chỉ tay về phía gã làm lì đang ngồi ăn cơm một mình nơi cuối phòng.

- Nhân vật chính kìa!

Đức trợn mắt nhìn Huệ nhí:

- Thiệt hôn đó ?

- Thiệt hơn mỗi tình mông của ông là cái chắc.

Sửa dáng đứng lại cho nghiêm nghị , Huệ cất giọng như đường:

- Anh Giang ơi!

Để cái chén vừa ăn xong xuống mâm , Giang cau mày nhìn sang đám con gái , mắt anh ta nhúu mày như tìm xem ai vừa gọi tên mình.

Bạch Đàn bàng hoàng vì cái tên quen thuộc cô từng nghe Hiền Thực nhắc hàng ngàn lần này . Chẳng lẽ anh ta là người đàn ông Thực yêu điên cuồng đến mức chết sớm sao ? Nếu vậy , anh ta thật khác xa với sự tưởng tượng của cô.

Qua lời trân trọng , âu yếm , si mê của Hiền Thực khi nói về thần tượng , Bạch Đàn từng hình dung Giang là một anh chàng có vẻ đẹp ảo lả, với đôi môi mọng lúc nào cũng sẵn lời ngọt ngào làm mềm lòng con gái . Đôi mắt anh ta to đen luôn tìm kiếm những ý tưởng cao siêu để làm thơ , vì Thực nói anh ta là một nhà thơ, chị ấy từng đọc cho cô nghe nhiều bài thơ của Giang thuộc trường phái siêu hiện thực , anh ta nổi tiếng ghê lắm . Nhưng khổ nỗi , Bạch Đàn chưa hề nghe đến tên tuổi của anh ta bao giờ . Bây giờ gặp Giang rồi , cô thấy anh ta rất khác . Bề ngoài anh ta không dong dỏng cao , cũng không chút gì nghệ sĩ như cô đã khéo nghĩ . Trái lại Giang có cái vẻ của một người bận rộn vì công việc . Mắt anh ta không mơ màng đầy vẻ lãng mạn mà trông khó đăm đăm rất hợp với đôi mày rậm hay cau và đôi môi luôn mím chặt . Nét toát ra nổi bật nơi Giang là vẻ tự tin , mạnh bạo . Anh có hơi khinh đời ở cái nhìn phớt tỉnh xung quanh . Hình như Giang không chú ý tới ai , anh đi suốt ngày , tối về đóng kín cửa.

Dù có tật tò mò , Bạch Đàn vẫn chưa dám hỏi dì Ngọc về con người lầm lì , ngạo mạn này . Cô không muốn mẹ phải chép miệng than: "Phiền phức" khi biết cô... bày đặt quan tâm đến một người đàn ông lạ.

Giọng Huệ ngọt lịm vang lên:

- Anh Giang quên em rồi phải hông ?

Không hề nở nụ cười xã giao trước bày con gái , Giang nhếch môi:

- Xin lỗi! Thật tình tôi không nhớ...

- Cũng đâu có sao , gặp anh ở đây , quả thật em thấy bất ngờ ghê.

Giang nhún vai:

- Ai cũng cần nơi ăn chốn ở . Tôi cũng thế , đâu có gì đáng ngạc nhiên.

Đan hai tay vào nhau kiểu các cô gái nhà quê e thẹn , Huệ cười cười:

- Ngạc nhiên vì anh Giang dám ở một mình trong căn phòng đó . Bộ anh định tối ngày đóng cửa để sám hối à ?

Giang không trả lời , anh thản nhiên đứng dậy bụng mâm cơm đi.

Huệ ráng ném theo một câu:

- Làm như vậy là đúng , vì người ta thương anh quá trời mà.

Quay phắt ngược lại , Giang trừng mắt nhìn Huệ như định hỏi điều gì , rồi không hiểu sao anh ta lăm lì mím môi bước ra sân nước.

Bạch Đàn vội nói:

- Anh để đó , tôi rửa.

- Việc này tôi làm được.

- Nhưng... nhưng...

- Nhưng đây là... bồn phận của em chứ gì ? Tại tôi ăn trễ, cứ để tôi... thanh toán ba mớ chén bát này , em nghỉ tay đi.

Ngần ngừ một chút , Đàn nhún vai bước đi . Giăng co làm chi việc cón con ấy , cô còn khối chuyện để làm , cứ để mặc xác hấn.

Bọn Đức và Huệ cũng đã kéo hết ra sân . Lũ dơi ăn đêm từ căn lầu kế bên bắt đầu bay tủa đi từng tốp đen trời . Chiều rồi! Và hình như buổi chiều nào cũng buồn như nhau.

Đàn nhớ trước đây Hiền Thực hay than thế vì chiều nào chị cũng đến băng đá trước sân ngồi và ngóng trông , nhưng Giang của chị không

đến bao giờ . Những lúc đó trông Thục tội dễ sợ. Đàn từng ái ngại nhìn chị lằm bằm chửi rủa: "Thằng người yêu" rồi chịu không nổi phải bật dậy hăm hờ dắt xe đạp phóng vèo tới quán cà phê riêng của hai người . Hôm nào cũng tới giờ đóng cổng chị mới về . Có đêm , Hiền Thục yêu đời ca hát , ngâm thơ ồn cả dãy nhà trọ , có đêm lặng lẽ rút vào giường nằm khóc thút thít.

Hồi đó các chị Ở chung xầm xì với mẹ và dì Ngọc là Hiền Thục điên tới nơi vì thất tình . Đâu ai ngờ Thục không điên mà lại chết mới kinh hoàng.

Đang cười ha hả vì câu nói trây của Đức cả bọn chợt im lặng khi thấy Giang sừng sững đi qua.

Đội anh ta khuất sau hàng cau kiểng , Đức mới hểnh mũi nhận xét:

- Tay này coi bộ lỏi dữ! Cái mắt cứ khinh khỉnh vác hất lên trời như người cỡi trên.

Giọng ai đó rụt rè hỏi:

- Mà có phải bà Hiền Thục chết vì anh ta không ?

Huệ bĩu môi:

- Màý không tin cứ tới phòng hấn phỏng vấn . Không nghe ông Đức vừa nhìn nhận hấn giống người cỡi trên hay sao ? Đêm nào mà hấn không thấp nhang cầu hồn bà Thục về cho có bầu có bạn.

Nhìn gương mặt hoang mang của những cô gái sợ ma , Bạch Đàn bực quá . Cô lạ gì Huệ trong khoa Anh văn , tụi bạn đã đặt hấn danh cho Huệ là "Huệ xạo", "Huế nhí" kia mà.

Đàn nghiêm nghị:

- Huệ xạo ời! Xạo vừa vừa thôi , coi chừng bị thụt lưỡi đó! Tao sẽ mời anh Giang ra cho mọi người phỏng vấn chuyện cầu hồn màý vừa kể.

Huệ giả lả:

- Tao đùa mà! Làm gì dữ vậy Bạch Đàn ?

- Đùa như mày chắc nhà tao hết làm ăn quá.

Đức chen vào bằng giọng hết sức kiêu hiệp:

- Coi bộ muội lo cho tên tiểu tử đó chứ không phải lo nhà mình bị sập tiệm . Huynh nói thật , chẳng đáng đâu những thằng họ Sở . Nó giả vờ ăn năn sám hối với ma để đánh động trái tim của người trần thế . Muội phải tỉnh hồn đi . Hơi đâu phải đứng chờ nó ăn xong để... phục vụ nước nôi vậy?

Bạch Đàn tức cảnh hông , cô lạnh lạnh:

- Ăn nói đàng hoàng một chút đi . Ai thèm huynh huynh muội muội với anh ? Đừng thấy tôi nấu cơm rửa chén rồi muốn nói gì thì nói.

- Anh đâu dám! Em là dân Tổng hợp Anh văn mà! Chọc giận , em chửi toàn tiếng ăng-lê nghe chắc điếc luôn quá.

Liếc Đức một cái sắc hơn dao cạo , Bạch Đàn bước vô nhà và đứng ngay đôi mắt dò xét của bà Ngà.

- Lại cãi cọ với đứa nào à?

Cô chối phắt:

- Đâu có... mẹ.

- Mẹ nghe rõ ràng mà. Chuyện gì vậy con ?

Bạch Đàn ầm ức:

- Tụi nó bày đặt phịa chuyện ma quỷ nữa . Con Huệ nói cái ông Giang gì đó đêm nào cũng đóng cửa kín mít để cầu hồn Hiền Thực về ở chung . Mẹ nghe có động trời không ?

Bà Ngà chắc lưỡi:

- Chúa ơi! Sao nó dám đùa với người đã chết vậy?

Bạch Đàn im lặng , không hiểu sao cô lại giấu chuyện Giang là người

làm Hiền Thục thất vọng đến mức tự tử chết.

Cô nghe mẹ ca cẩm:

- Thằng Giang nghe được nó không thuê phòng nữa dì Ngọc lại xót.
- Ai giới thiệu anh ta đến vậy mẹ ?
- Nó quen biết gì đó với thằng Triết.

Đàn ngọc nhiên:

- Ủa! Sao con chưa hề nghe ảnh nhắc đến cái tên Giang lần nào hết vậy ?
- Ôi! Bạn thân của nó , mày còn chưa biết hết , hưởng hồ chỉ là người quen . Anh Triết mày nói thằng này tử tế đàng hoàng nên dì Ngọc mới cho ở.

Nhìn cô bằng đôi mắt hoài nghi, bà Ngà chợt nói tiếp:

- Sao tự nhiên lại quan tâm tới nó?

Bạch Đàn đứng dậy:

- Nghe tụi nó nói bậy , con chỉ muốn biết về anh ta thôi.

Nhìn đồng hồ , cô kêu lên:

- Tới giờ con đi dạy rồi . Hồi nãy anh ta ăn cơm trễ , báo hại con phải chờ . Thấy ghét thật! Bữa nay là ngày dạy đầu , đến muộn đâu có được.

Nói xong , Đàn bước vội vào nhà tắm . Nghĩ đến tên đệ tử mới , cô chợt lo lắng . Từ trước đến giờ , Đàn chỉ làm gia sư cho bọn nhóc học lớp 7 , lớp 8 là hết mức . Lần này cô "xâm mình" nhận dạy học sinh lớp 12, lại là con trai nữa mới dỗi . Đàn nghe đứa bạn giới thiệu cô tới đây nói rằng: "Thằng bé cô sẽ dạy thuộc dạng cá biệt , nó vốn có họ hàng với Lưu Bị nên là chuyên gia... lưu ban, dạy cho nó lương hậu hĩnh lắm , nhưng cầm chắc phần bầm dập trong tay".

Bạch Đàn thở dài . Cô đang cần tiền , nếu không "xâm mình" làm sao

có bạc triệu để đóng học phí . Nhiều hôm, đi học về , cô lao vào bếp , ăn qua loa ba hột cơm rồi lên xe, đạp một hơi tới nhiều nơi dạy chẳng khác nào ca sĩ chạy sô Công việc xoay vòng làm cô mệt muốn đứt hơi , nhưng Đàn vẫn phải cố gắng.

Hai mẹ con cô ở đậu nhà dì Ngọc , cô không được may mắn như những sinh viên trọ học tại đây . Đa số họ là con nhà giàu , gia đình chu cấp tiền ăn học hàng tháng dư xài , họ đâu phải chạy đua với thời gian , vật lộn với sách vở như cô . Ngày ngày , họ thoải mái đến trường , hồn nhiên cười đùa và vô tư yêu đương bồ bịch.

Bạch Đàn không ganh tỵ vì mỗi người có số phận riêng , cô nghĩ mình còn may mắn hơn nhiều người ở chỗ còn được đi học.

Đạp xe một mạch tới biệt thự sang trọng với những mái vòm cong cong nóc tròn kiểu Ả Rập , y như trong truyện Ngàn lẻ một đêm , Đàn rụt rè đưa tay bấm chuông.

Không phải đợi lâu , cánh cổng sắt có nhiều hoa văn uốn lượn được mở ra.

Người đàn bà đứng tuổi mau miệng hỏi:

- Cô là cô giáo phải không ? Bà chủ chờ cô trong nhà.

Đang đi phía trước , bà ta chợt quay lại nhận xét:

- Trông cô trẻ quá! Lại đẹp nữa chứ.

Bạch Đàn im lặng mỉm cười , cô không hiểu bà ta khen mình đẹp hay chê mình... nhí đây nữa.

Bước vào phòng khách , đàn nhìn thấy người đàn bà đang ngồi đọc báo với dáng vẻ bệ vệ của một bà chủ quyền uy . Bà ta hờ hững đáp lại lời chào của cô và chắc lưỡi phán một câu thật bất ngờ.

- Chà! Bé tí thế kia làm sao dạy dỗ đây ?

Bạch Đàn bối rối kinh khủng . Lần đầu tiên cô gặp phải cảnh ngộ này

. Tự ái... nghề nghiệp phải khiến cô phải nâng uy tín... gia sư của mình lên.

Bình tĩnh ngồi trên ghế dựa thật êm , Bạch Đàn cao giọng:

- Em làm công việc này đã ba năm rồi và chưa ai phàn nàn hay chê trách gì em cả.

Bà chủ gật đầu:

- Tôi biết! Người giới thiệu cô tới đây đã hết lời khen . Cô ấy bảo cô tận tâm , có kinh nghiệm và rất thương yêu học trò . Lúc ấy tôi nghĩ chắc cô phải ngoài ba mươi . Thú thật , thằng cháu nhà tôi ngỗ nghịch vô cùng . Khó lắm mới mời được người hết lòng , hết sức đến tận nhà dạy giúp nó học . Nhưng khổ quá , đã có bốn thầy cô nghỉ dạy vì không chịu được mấy cái trò phá phách của nó rồi . Tôi nghĩ cô khó đảm nhiệm được công việc này.

Bạch Đàn nói không kịp nghĩ ngợi:

- Em có phương pháp và kinh nghiệm riêng đối với những học sinh cá biệt . Em đảm nhận được.

- Vậy cô cứ dạy thử. Nếu thằng bé nhà tôi chịu , cô sẽ dạy thật . Còn không , mong cô đừng phiền chúng tôi...

Quay vào phòng trong , bà chủ nhà gọi:

- Chị Tám! Đưa cô giáo vào phòng học.

Bạch Đàn đứng lên và buột miệng hứa:

- Em sẽ cố gắng hết sức.

Cô thoáng thấy bà ta mỉm cười , nụ cười mai mỉa làm Bạch Đàn ân hận vì đã bộp chộp để lộ yếu điểm của mình . Bà ta biết cô rất cần công việc , nhưng thái độ thờ ơ kẻ cả kia không hứa hẹn điều gì tốt đẹp . Trái lại , Bạch Đàn linh cảm cô sẽ gặp nhiều khó khăn . Cơ may kiếm tiền ở gia đình này không dễ chút nào . Chắc chắn cô sẽ bầm

dập như Bích Đông đã dọa.

Vừa bước lên lầu , Đàn vừa bắt chuyện:

- Dì Tám ơi! Cậu bé cháu sắp dạy tên gì vậy ?

- Tên Đại ! Cậu lớn lắm rồi chứ không phải bé như cô tưởng . Mà cô dạy hồng nổi đâu . Tôi nói thật đó! Cậu ta hết thuốc chữa rồi.

Đẩy cửa một căn phòng khá lớn , bà Tám tiếp:

- Cô giáo vào đây , để tôi đi gọi cậu ấy.

Bạch Đàn đặt túi xách lên bàn gỗ , cô đảo mắt một vòng và ngẩn ngơ nhìn những hàng kệ đầy sách chạy dọc hai bên tường.

Thì ra đây là thư viện gia đình . Đúng là nhà giàu có khác . Sách của họ đóng bìa đỏ , chữ mạ vàng ở gáy xếp lớp lớp trông phát mê . Cô bước tới gần , dí mắt vào kệ , lòng thích thú như trẻ con đứng trước quầy bánh kẹo.

Đang nghiêng nghiêng đầu nhìn cho rõ tên sách , tên tác giả, đèn bỗng tắt tối om . Bạch Đàn hoảng hồn đứng yên tại chỗ . Căn phòng lạnh tanh lạ lẫm lại hươ này làm cô sợ. Đưa tay quơ quơ phía trước để trở lại bàn ngồi , Đàn hét lên thất thanh khi đụng phải một người.

- Á! Ai vậy ?

Cô vừa gào lên vừa lùi vội ra sau . Vấp phải cái ghế , cô té ngồi xuống đất và nghe có tiếng cười khoái trá đâu đây.

Mấy bóng đèn neon trên trần vụt sáng cùng một lúc . Bạch Đàn chớp chớp mắt khi thấy gã thanh niên to lớn đang đứng dựa tường , một tay gã chống nạnh , tay kia còn lại đặt trên công tắc điện miệng cười toe toét . Cô vừa sợ vừa khó chịu:

- Anh... anh làm gì vậy ?

Khác với thái độ hầm hè của Bạch Đàn , gã kia lại cười mỉm chi:

- Dạ thưa cô... em vào để học ạ!

Trời đất ơi ! Suýt chút nữa Bạch Đàn đã buột miệng gọi trời . Nếu đây là học trò thật , chắc cô "trúng số" thật rồi!

Đàn chưa kịp định thần để lên mặt sư phụ thì gã đệ tử đã lách chách:

- Ủa! sao cô lại ngồi dưới đó kỳ vậy ? Bàn học ở đây mà.

Bạch Đàn vội đứng bật dậy:

- Em... em là Đại hả?

Gã thanh niên nghiêng người rất lễ phép:

- Dạ! Em là Đỗ Ngọc Đại . Còn cô là... là... cô giáo . Có đúng không ?

Biết lần này gặp phải quỷ sứ nên Đàn hết sức cẩn thận . Cô nghiêm trang ngồi xuống ghế rồi đưa tay chỉ cho Đại ngồi đối diện.

Tằng hắng một tiếng để thị uy , Bạch Đàn bắt đầu... khai giảng bằng giọng khá hùng hồn:

- Dù không học ở trường nhưng nơi nào có người học và có... giáo viên dạy thì nơi đó là lớp . Trước khi bắt đầu , tôi muốn... công bố một số điểm gọi là nội quy về học và dạy của tôi và em.

Đại hết sức hiền lành , nhỏ nhẹ:

- Dạ... xin cô cứ công bố ạ.

Hụt hắng vì mình thì gân lên trong khi... thằng bé lại bất ngờ ngoan ngoãn , Bạch Đàn bối rối trước đôi mắt chờ đợi được nghe lời chỉ giáo của Đại.

Giọng cô hơi xìu xuống:

- Học phải đúng giờ , nghiêm túc và hết sức cố gắng . Trong lúc học không được đùa giỡn hoặc bỏ đi nếu chưa được phép của cô.

Nói đến đây , Bạch Đàn chợt cắn môi vì thấy những điểm gọi là nội quy của mình ngớ ngẩn thế nào ấy . Nó chỉ đủ sức hù dọa bọn trẻ học lớp 6 lớp 7 cô thường dạy thôi , chớ đối với thằng quỷ đầu có sạn , mép lún phún ria này chắc chắn chẳng ép-phê chút nào , không

chừng nó đang cười cô trong bụng cũng nên.

Còn dẫn đo chả biết sẽ nói gì tiếp , Đàn nghe Đại nói:

- Đó là phần dành cho trò . Còn cô thì sao ạ ?

Tránh nhìn đôi mắt rất lém của "nó" , Đàn nói:

- Tôi luôn làm tròn trách nhiệm của mình... lúc nào tôi cũng...

- Tới sớm về trễ , lãnh lương đúng ngày quy định chớ gì ?

Bạch Đàn nổi khùng lên vì câu nói móc ngoéo của Đại . Cô gằn giọng:

- Đâu có gì sai . Chẳng lẽ bỏ công sức mà không hưởng thành quả lao động của mình sao ? Bây giờ bắt đầu học , tôi không có thói quen câu giờ và rất ghét ai... câu mình . Tôi muốn xem tập Anh văn của em.

Đại rung đùi vênh váo:

- Vội vàng chi cho cực cô ơi! Hôm nay cô trò mình làm quen cái đã.

- Chúng ta sẽ làm quen qua việc học.

- Vậy cô chờ em đi lấy vở nhé ?

Đàn chưa kịp gạt đầu . Đại đã ra tới cửa . Cậu ta vừa đi vừa huýt sao rất vui . Căn phòng rộng lại chìm trong im lặng . Cô nghe tiếng tích tắc của kim đồng hồ và nhận ra lòng mình đang rối bời.

Cô đã leo lên lưng cọt rồi . Lúc này muốn xuống vẫn chưa muộn .

Nhưng không lẽ từng có kinh nghiệm dạy trẻ tư gia như cô lại bỏ cuộc ? Thằng Đại mà đầu này không đơn giản chút nào , trông nó đáng làm anh Hai cô mới khổ . Thứ vừa già tuổi lẫn già đời này phải theo phương pháp giáo dục nào đây ?

Con nhà giàu , ngang bướng và có lẽ rất lì như Đại chắc phải lấy độc trị độc . Cương nhu xử trí linh hoạt tùy trường hợp cụ thể thôi.

Ngồi thẳng người lên cho oai , Bạch Đàn thấy tự tin hơn . Cô lật tới

lật lui mấy cuốn sách mang theo và bắt đầu sốt ruột...

Năm phút... rồi mười lăm phút trôi qua vẫn chưa thấy Đại vào , Bạch Đàn tức muốn khóc vì... thằng quỷ sứ ấy lừa cô rồi . Đàn vừa đứng lên thì bà Tám khệ nệ bưng cái khay đựng hai ly cam vắt vào.

Thấy chỉ mỗi mình Đàn trong phòng , bà Tám ngạc nhiên:

- Ủa ! Cậu Đại đâu rồi cô giáo ?

Bạch Đàn chán nản lắc đầu:

- Nói với cháu là đi lấy tập , nhưng hơn mười lăm phút rồi mà vẫn mất tăm . Chẳng biết Đại làm gì lâu dữ vậy.

Bà Tám ái ngại:

- Cậu ấy lại đùa dai nữa rồi . Để tôi đi nói với bà chủ mới được . Tôi bảo đảm cậu ta trốn trong phòng xem video chứ không chạy đâu cả. Nãy giờ , bà chủ tưởng đang học nên sai tôi mang nước lên . Thật hết biết !

Bạch Đàn nhỏ nhẹ:

- Dì đừng nói với bà chủ làm gì , chịu khó gọi Đại tới giùm cháu đi!

Bà Tám ngần ngừ:

- Tốt hơn tôi đưa cô đến phòng cậu ấy , chứ tôi không dám gọi đâu.

Bạch Đàn gật đầu và theo bà Tám leo thêm một tầng lầu nữa . Cô khen bâng quơ:

- Nhà rộng quá.

- Nhưng có mấy người ở đâu . Tương lai sẽ cho Việt kiều thuê đó.

Nhớ tới nhà mình , Bạch Đàn buột miệng:

- Một dạng quán trọ cao cấp.

Bà Tám chỉ một căn phòng ở cuối hành lang rồi nói nhỏ:

- Ở trống á! Cô cứ gọi đi! Tôi xuống dưới trước.

- Không! Dì ở đây với cháu.

Dứt lời , Đàn nắm tay bà Tám cứng ngắc . Thái độ của cô làm bà già phì cười:

- Nhất như vậy làm sao dạy với dễ.

Đưa tay gõ cửa , Bạch Đàn vẫn chưa tính được mình sẽ nói gì với Đại nếu cậu ta thẳng thừng bảo cô "cút xéo đi" như có lần cô đã bị con nhóc học lớp 7 đui , chỉ vì cô dứt khoát không làm cho nó bài văn , sau khi đã hướng dẫn hết sức tận tâm.

Muốn có tiền phải kiên trì , nhẫn nhục thôi . Vả lại mình kiếm tiền bằng sức lao động chứ có xin ai đâu mà sợ?

Tự làm công tác tư tưởng với mình xong , Đàn lại thấy vững lòng.

Cô mỉm cười thật tươi khi cánh cửa vụt mở ra một cách giật dũ.

Đại khoanh tay nhìn Đàn với vẻ giễu cợt:

- Cô giáo vẫn còn đợi sao ?

- Chưa bắt đầu buổi học , tôi vẫn đợi . Nhưng thời gian thì vô tình lắm , nó chẳng đợi ai đâu , dù người đó là vua hay tổng thống.

Đại cười khẩy:

- Nhưng giờ này mới bắt đầu thì đã muộn rồi.

- Muộn vẫn còn hơn không . Thế nào , Đại tìm ra vở chưa ? Chúng ta làm quen với nhau được rồi chứ ?

Nheo nheo mắt , Đại lơ lửng:

- Làm quen tại đây thì được , còn trong phòng học thì xin miễn . Nếu đồng ý , mời cô vào.

Bạch Đàn mạnh dạn bước vô phòng , cô đưa mắt nhìn quanh rồi nói:

- Ở đây cũng tốt , nếu Đại thấy thoải mái.

Đại bà Tám bước đi , Đại đóng cửa lại . Bạch Đàn thẳng thốt:

- Sao lại đóng cửa ?

Đại nhún vai:

- Không thích ai nhìn vào cõi riêng của mình hết . Cô không ngại chứ ?

-Ồ , không !

Kéo chiếc ghế mây được đan rất tỉ mỉ , khéo léo ra mời Đàn ngồi ,
Đại có vẻ kể cả:

- Phòng đàn ông bề bộn lắm , đừng cười nhe cô giáo . Bây giờ chúng ta bắt đầu bài vỡ lòng . What s your name ?

Bạch Đàn cười tươi:

- Vừa học vừa xem phim à ? Tôi thích sự nghiêm túc . Và thường chỉ nhượng bộ kẻ... yếu hơn mình một lần thôi.

Đại trừng mắt ngó Bạch Đàn rồi lừng khừng bước tới tắt tivi . Việc làm của anh chàng khiến cô thấy nhẹ nhõm , khi nghĩ tên đệ tử này không đến nỗi hết thuốc chữa như bà Tám nói.

Hai người bỗng rơi vào im lặng , Đại thần nhiên ngắm Bạch Đàn bằng đôi mắt soi mói sỗ sàng . Cô lì lợm ngênh lại và thấy có nhiều điểm cô cần sửa nếu muốn... được nhận làm gia sư.

Nhìn kỹ , anh chàng trông quá già . Ở tuổi này anh ta xứng đáng ngồi ở thứ vị phụ huynh chứ không phải là học sinh . Gọi anh ta là em , hoặc gọi tên như này giờ cô vẫn gọi nghe trái tai lắm . Chả biết anh ta ở lại lớp bao nhiêu lần , và mỗi lần mấy năm đây nữa . Nhận dạy một học trò... râu , lại quá "đát" như vậy quả là họa nhiều hơn phúc . Tốt hơn hết là rút lui trước khi hấn ta...

Mãi ngao ngán trước đối tượng của mình , Đàn chợt nghe Đại hỏi:

- Cô chưa xong Đại học phải không ?

Bạch Đàn gật đầu , giọng hơi tự ái:

- Tôi đang học năm thứ ba . Nếu để hướng dẫn thêm cho người học lớp 12 , tôi thấy không khó...

- Với người như tôi , càng dễ cho cô hơn . À quên! Tên cô là gì nhỉ ?

- Bạch Đàn !

- Tên một loài cây trông mảnh mai yếu đuối nhưng khó gãy trước gió bão .Một loại cây thích ứng với nhiều môi trường khắc nghiệt , ở đâu sống cũng tốt tươi.

Nhéch môi một cái , Đại mai mĩa:

- Tên cô cũng hay ! Nên thích ứng với xung quanh , nếu điều ấy có lợi.

Tự nhiên Bạch Đàn có cảm giác mình là học trò bị lên lớp không bằng . Nhìn đôi mắt sắc lẹm của Đại , cô quyết định thật chớp nhoáng:

- Tôi thích ứng với nhiều chỗ , vì vậy tôi mới dạy được nhiều nơi .

Nhưng nơi này chắc không hợp với tôi . Anh nên tìm người đã tốt nghiệp cao học về dạy mình . May ra , họ bổ sung kịp kiến thức cho anh . Nếu không , cả thế giới , bước vào thế kỷ 21 , chỉ còn mỗi mình anh loay hoay với thời kỳ đồ đá . Chào và mong đừng bao giờ gặp lại.

Mặt Đại đỏ lên . Anh ta đứng phắt dậy , mở rộng cửa ra , không nói một lời.

Bạch Đàn lẳng lặng bước xuống lầu . Thế là hồng hét mọi việc . Nhỏ Bích Đông sẽ lại mắng cô ngu khi đi chọc giận tên học trò lếu láo này . Chả là con bé từng tiếc phải chi không kệt giờ và nhà gần , nó sẽ kèm cho Đại.

Nhưng nếu gặp trường hợp vừa rồi , chắc chắn Bích Đông cũng đã bỏ về từ lúc bị hấn gạt ngồi một mình trong phòng đọc sách . Ai không có lòng tự trọng . Nhất là Bạch Đàn , một con bé háo thắng , hay gây sự với người khác.

Đang lúc chán nản , Đàn chợt nhớ tới anh Triết . Anh ấy thường nói với cô : "Càng thấy cái tôi của mình nhỏ , càng dễ thành công trong cuộc sống" . Điều ấy có đúng không , Bạch Đàn không hiểu . Nhưng với cô , cái tôi là cái bất khả xâm phạm.

Lời Yêu Thương

Chương 2

Vừa nhón một trái sơ-ri bỏ vào miệng , Bích Đông vừa hỏi:

- Thằng cha này ăn cơm tháng ở đây hả Đàn ?

- Mà muốn nói thằng cha nào ?

Hất mặt về phía Giang , Đông hạ giọng:

- Thằng cha ngồi nhời nhời một mình ở cuối phòng kia.

Không trả lời Bích Đông , Đàn hỏi lại:

- Mà biết... lão à ?

- Biết! Nhưng không nhiều lắm.

- Vậy tao cho mày biết thêm một chi tiết nữa : lão đang trọ ở nhà tao đó.

Bích Đông trợn mắt:

- Dì Ngọc mày thay đổi tư duy rồi sao ?

Bạch Đàn so vai:

- Muốn kiếm được tiền trước hết phải thay đổi tư duy . Dì tao cho lão ta mượn phòng của Hiền Thực . Thế là lợi cả hai mặt , vừa thu tiền vào , lại khỏi nghe đồn bậy . Đêm hôm có đàn ông con trai trong nhà cũng đỡ lo trộm đạo.

Bích Đông nheo mắt:

- Và biết đâu lại kiếm được thằng cháu rể tương lai . Nói thật , anh ta trông đâu có tệ. Trái lại , bộ mặt làm lì càng làm khối đũa chết mê .

Model bây giờ tụi nó thích yêu người làm lì , lạnh lùng , bí hiểm như hần vậy đó nghe.

- Yêu mà cũng có model? Thật khó tin! Mà biết lão ta vì mày đang kết model này , phải không ?

Bích Đông vênh váo:

- Phải thì sao nào ?

- Thì tao sẽ tạo điều kiện cho... hai trẻ gặp nhau mà không tính thù

lao.

- Thôi đi con quỷ! Mai Ly nó xé tao như xé gà trộn gỏi bây giờ . Anh Giang là bồ nó đó.

Bạch Đàn kêu lên:

- Thật hả?

- Thất vọng rồi phải không ?

- Ờ! Nhưng thất vọng giùm mày.

Bích Đông bật cười . Cô lại cho một trái sơ-ri nữa vào miệng rồi hất hàm hỏi Đàn:

- Sao mày không dạy chỗ vừa rồi ?

Bạch Đàn xụ mặt xuống:

- Tại tao không đủ trình độ trong khi học trò thì như ngáo ộp . Gia đình đó lại chê tao bé tí , làm sao dạy thằng nhỏ... tồng ngồng nhà họ được. Tốt hơn hết tao bỏ về cho xong . Để dạy không nên thân , mày lại mang tiếng.

Bích Đông trách:

- Vậy sao mày không nói với tao lời nào hết vậy ?

- Biết nói gì bây giờ ? Tao định chiều nay tới nhờ mày kiếm nơi khác đây . Mày còn một chỗ dạy kèm ba đứa lớp 7 không ?

Lắc đầu , Bích Đông ngán ngẩm đáp:

- Chỉ có chỗ thằng bé "cao niên" đó thôi.

- Nhưng họ không chịu tao mà.

Đông hỏi vặn:

- Họ trả lời dứt khoát với mày rồi hả?

Bạch Đàn gật đầu như máy:

- Ờ!

- Xạo! Tao không tin.

- Tao dối mày làm chi.

Bích Đông nhíu mày:

- Nếu bây giờ họ yêu cầu mày tới dạy , mày có đồng ý không ?

Bạch Đàn lắc đầu:

- Tao ớn thằng cha học trò đó quá . Lẽ ra , hôm trước mày phải nói về Đại để tao chuẩn bị tinh thần . Anh ta làm tao quê dể sợ!

- Tao biết gì về anh chàng ấy . Mãi tới hôm nay , anh ta đến nhà , tao mới hết vía khi nghĩ mày phải dạy dỗ người đáng tuổi anh Hai mày như thế.

- Vậy mà lúc đầu tao ba chớp ba nhoáng gọi anh ta là "em" đó... nghĩ lại thấy buồn cười thiệt!

Bích Đông khoát tay:

- Tóm lại , mày sẽ tới dạy cho Đại chứ ? Anh ta muốn học lắm đấy !

Nếu không, đâu phải khẩn trương nhờ tao chuyển lời xin lỗi tới mày .
À! Đại còn gọi tập vở cho mày kiểm tra trình độ trước khi nhận anh ta làm đệ tử nữa nè.

Thấy Đàn nhăn nhó , ngần ngừ , Bích Đông chắc lưỡi:

- Còn do dự quái gì ! Lương ở đây gấp hai những chỗ khác , lại gần nhà , mày không dạy , tao kêu con Quyên , nó nhận liền.

Bạch Đàn thở dài:

- Hay là để Quyên dạy đi.

- Mày điên rồi! Bây giờ khó kiếm học trò lắm , ngu sao mà nhường cho nó . Tao hỏi thật , mày sợ cái gì ? Anh ta già đời nhưng dốt . Mày nhỏ tuổi nhưng có ăn học thì phải vận dụng chữ nghĩa để làm hấn nể mình chứ . Ai lại sợ kẻ rỗng đầu , rỗng ruột bao giờ.

- Tao không sợ nhưng tao ghét . Bọn giàu mà dốt , thấy ghét đến mức nào mày không biết đâu.

Bích Đông nhún vai:

- Công việc là công việc . Đặt vấn đề ưa hay ghét vào là ngu khi họ không cần mình, mày có ưa hay thậm chí si mê , yêu điên cuồng cũng vô ích . Mày nên dạy ở đó . Tao thấy Đại cũng được , anh ta hoạt bát , mềm mỏng và rất tế nhị nên mới đến tìm , nhờ tao năn nỉ mày dùm.

Đàn kêu lên:

Anh ta mà mềm mỏng , tế nhị ? Mày làm rồi ! Tại sao Đại không tới trung tâm luyện thi , hoặc một lớp bổ túc ban đêm nào đó ?

- Mày lại giỏi đoán mò . Ban ngày, Đại có tới các trung tâm luyện thi . Ban đêm , anh ta rảnh , gia đình sợ Đại đi quậy , nên mới mượn gia sư để... kèm kẹp đó chứ.

Lấy trong túi xách ra hai quyển vở , Đông đẩy về phía Bạch Đàn:

- Tập của Đại . Mày cứ xem thử rồi dạy hay không cũng đến trả lời với anh ta . Tao về đây , chiều lắm rồi.

Đưa Bích Đông ra cổng xong , Đàn lại trở vào với chồng chén bát , nồi niêu . Cô cố không ganh tỵ khi bọn Huệ đang sửa soạn đi xem biểu diễn thời trang . Mang tiếng là dân thành phố nhưng hầu như chưa bao giờ Đàn được đi xem những chương trình ca nhạc , hay những hình thức biểu diễn khác , chỉ vì giá vé quá đắt . Với cô , giải trí nghĩa là xem tivi , hoặc nghe nhạc từ cassette cũ kỹ của anh Triết , nhưng Bạch Đàn cũng chẳng có thời gian để... giải trí như vậy . Bích Đông hay Ngọc Quyên cũng thế . Bọn nhà lá của cô suốt ngày đầu tắt mặt tối vì học , vì dạy và vì trăm ngàn công việc linh tinh khác để có tiền . Nếu Đàn được sống sung sướng như Huệ nhí hoặc những sinh viên khác chắc cô đây hay cáu gắt và ganh tỵ so bì với những

người xung quanh.

- Bạch Đàn ơi!

Giật mình vì bị gọi lúc đang thả hồn vào cõi... trầm luân , cô ngược vội lên và ngạc nhiên khi thấy Giang cười . Đó là nụ cười tươi rói đầu tiên cô nhìn thấy ở anh ta . Chắc định nhờ vả gì đây thôi.

Cô đứng dậy , giọng khô khan:

- Chuyện gì vậy anh Giang ?

- Tối nay em có đi dạy không ?

Bạch Đàn khe khẽ lắc đầu . Vẫn chưa biết ý định của Giang , nên cô hết sức đối phó khi nghe anh nói tiếp:

- Tôi có hai vé xem biểu diễn thời trang nhưng không đi được . Nếu em thích xem thì rủ một người bạn nào đó cùng đi cho vui.

- Sao anh không xem ?

Giang hờ hững đáp:

- Tôi nghĩ các cô thích loại hình này hơn đàn ông.

Bạch Đàn châm biếm:

- Nghĩa là anh cũng thích nhưng lại có lòng nghĩ tới người khác ? Rất tiếc , tôi không đi được . Anh nên tặng các cô kia , họ đi được , họ thích lắm đó . Họ sẽ chuyển tai nhau lời ngợi khen anh là người hào phóng.

Giang cau mày:

- Chỉ là hai vé hát nhỏ nhoi thôi , nhưng nếu em nghĩ tôi tặng ai cũng được thì làm to rồi đấy.

Anh ta đi rồi mà Bạch Đàn vẫn còn đứng chết . Cô đúng là vô duyên quá mức. Người ta có ý tốt , mình lại khước từ bằng những lời khác nào khiêu khích.

Nghĩ cho cùng , tới giờ phút này , Giang vẫn chưa làm gì không phải với cô . Trái lại , anh luôn lịch sự hơn những người ăn cơm ở đây .

Anh chưa bao giờ lớn tiếng cau có, cự nự khi bị trể cơm , đôi lúc Giang còn giúp cả mẹ và cô dọn dẹp nhà bếp , một việc làm mà cả bạn con gái cũng chẳng đời nào đụng tay , vì họ nghĩ: tội vạ gì , khi ta đã bỏ tiền ra ăn cơm tháng.

Tội duy nhất của Giang là làm lì , không bông lơn đùa giỡn và không để ý tới cô gái nào trong khu nhà trọ này hết , kể cả Bạch Đàn . Có phải tại anh không tán cô như những người khác nên Đàn ghét anh không ? Hay vì những lời Bích Đông nói lúc nãy ?

Chả lẽ Đàn sợ mình... bị kết model với tuyết người làm lì, bí hiểm , nên từ trong vô thức cô đã tuôn ra những câu khó nghe vừa rồi.

Hay tại bản thân Bạch Đàn quá nhiều tự ti , nên khi Giang thật lòng muốn tặng vé hát là cô đã tự ái đến mức nói lời khiêu khích.

Nhưng vì lý do gì chẳng nữa , thái độ và cách cư xử của Đàn vẫn là lỗ mãng , là không nên.

Bực bội với chính mình , Bạch Đàn đưa tay mở robinê hết cỡ . Tiếng nước chảy ào ào chẳng làm dịu được sự căng thẳng trong đầu cô . Việc gì phải nghĩ ngợi dẫu thế ? Bất quá , anh ta cũng chỉ như những gã sinh viên khác thôi , tại sao cô lại phải bận tâm chứ ?

Từ khi biết suy nghĩ tới bây giờ , Bạch Đàn luôn luôn có định kiến với bọn mày râu . Cô không bao giờ cởi mở, thân mật hay nghĩ tới một chàng trai nào hết . Với cô , mẹ và dì Ngọc là hai điển hình sống thiết thực , gần gũi nhất để Đàn đủ sợ mà xa lánh đàn ông.

Bạch Đàn chưa hề biết mặt ba mình , thấy bạn bè có ba , Đàn hỏi , mẹ lững lờ bảo rằng: ba ở rất xa , đầu tận bên Mỹ.

Lớn lên , Đàn không hỏi về ông nữa . Cô đủ khôn để hiểu mình là một đứa con không cha và cô cay đắng chấp nhận điều đó . Hai mẹ con sống chung với dì Ngọc từ hồi nào Đàn cũng không nhớ rõ . Cô chỉ biết dì Ngọc , anh Triết là hai người thân duy nhất của mẹ con cô . Dì Ngọc bị chồng bỏ lúc anh Triết được bốn tuổi . Người đàn ông đó vẫn có lương tâm hơn ba của Đàn , nên khi bỏ đi , ông ta có để lại mấy cây vàng cho dì nuôi con . Nhờ vậy , dì Ngọc mới mua được miếng đất này và xây nhiều phòng cho sinh viên trọ . Cuộc sống của dì xem ra nhàn hơn mẹ cô . Nhưng về tinh thần , mỗi người luôn có một nỗi đau riêng , dai dẳng và âm ỉ . Chính nỗi đau đó làm Bạch Đàn lo sợ khi nghĩ đến tình yêu... Lúc nào cô cũng giữ ý định "ở vậy" với mẹ cho tới già , tới chết . Bích Đông vẫn cười ngạo cô về chuyện yêu đương , bỏ bịch . Nó bảo rằng: "Đồ mày thoát khỏi lưới trời..."

Bạch Đàn vươn vai đứng dậy . Nhất định cô không ngu dại chui đầu vào lưới . Từ xưa tới giờ , cô luôn để lý trí dẫn dắt , suy tính mọi việc , và chưa lần nào cô thất bại . Bạch Đàn đã tự huấn luyện nên tin chắc trái tim mình tồn tại để tuần hoàn máu chứ không phải để yêu . Cô ghét... yêu lắm! Yêu để khổ như mẹ , hay chết non như Hiền . Thực thì yêu làm gì ?

Điều quan trọng nhất đối với Bạch Đàn là kiếm được thật nhiều tiền để phụ mẹ và để học hành . Muốn vậy , chắc cô phải nhận lời dạy anh chàng Đại quá.

Rầu rĩ chứ không phấn khởi như những lần tìm được chỗ dạy trước đây , Đàn miễn cưỡng lấy vở của Đại ra xem... Cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy anh ta đã học lớp 12 cách đây sáu năm , vào thời đó , Đàn mới chỉ là con bé học lớp 7 , lớp 8 mà thôi.

Những trang vở sạch đẹp với nét chữ rắn rỏi nhưng bay bướm của đàn ông cứ lần lượt hiện ra trước mắt cô . Rất nhiều bài tập có điểm

mười chứng tỏ Đại không dốt như Bích Đông và cả cô tưởng . Anh học giỏi nhưng tiếc là quyển vở còn gần phân nửa giấy trắng chưa viết . Lý do gì khiến Đại thôi học khi nhà anh giàu thế kia ? Rồi sáu năm , sáu năm dài bỏ chữ bỏ nghĩa , động cơ nào khiến anh học lại ? Chắc chắn Đại không tự nguyện tìm đến sách vở đâu . Vì nếu muốn học , không đời nào anh lại đùa cợt với cô ngay buổi gặp đầu tiên như vừa rồi.

Xem hết những quyển tập của Đại , Bạch Đàn bắt đầu coi lại bài vở của mình . Dù chưa quyết định dứt khoát sẽ dạy Đại hay không , nhưng cô vẫn phải học để khỏi suy nghĩ đủ điều như từ chiều tới giờ cô vẫn nghĩ.

Xách xâu chìa khóa và cái đèn pin theo , Bạch Đàn bắt đầu thực hiện nhiệm vụ tuần tra , đóng cửa của mình.

Đêm nay cô đóng cửa trễ vì phải đợi những người đi xem biểu diễn thời trang về hết . Không khí sôi động bàn tán với những người mẫu trong các phòng đã lắng xuống . Có lẽ chả còn ai chưa về nữa đâu mà chờ.

Cô vừa đưa tay khép cánh cổng sắt vừa cũ vừa nặng thì Giang lách người vào , theo sau anh là Huệ nhí . Mặt con bé hí hửng trông thật dễ ghét.

Liếc Bạch Đàn một cái như xem thái độ cô ra sao , Huệ ổng ẹo nói trống:

- Đêm nay thật đáng nhớ.

Cúi xuống móc ổ khóa vào khoen , Đàn không nghe anh nói gì , nhưng cô biết chắc Giang đi vào trong với Huệ. Con bé sợ ma ấy làm sao dám băng qua khoảng sân vắng một mình . Nó càng vờ vịt yếu đuối hơn nữa , khi kể bên là một anh chàng làm lì đầy phong độ , đúng kiểu mẫu người tình lý tưởng... thời trang.

Bỗng dưng , cô bấu môi khinh bỉ. Hóa ra bề ngoài lạnh lùng ngạo mạn của Giang chỉ là một thứ model để câu gái . Ngày xưa Hiền Thực từng yêu cái vỏ ấy đến chết , con nhỏ Huệ thừa biết chuyện này , nhưng vẫn nhắm mắt lao vào . Thật kinh khủng khi cả con bé Mai Ly nhà giàu nứt vách cũng rơi vào tay anh ta.

Giang có đảng hoàng tử tể đâu mà anh Triết giới thiệu chứ ?

Bạch Đàn càng khó chịu hơn khi nghĩ tới chuyện hai tấm vé đi xem biểu diễn thời trang . Anh ta tưởng cô giống như Huệ hay sao ? Thái độ của Đàn hồi chiều ra không quá đáng chút nào hết . Anh ta đáng bị đối xử như thế.

Quay người lại , Đàn sững sờ khi thấy Giang còn đứng đó.

Cho hai tay vào túi áo lạnh , Bạch Đàn bước đi . Rồi không hiểu sao ,

cô đứng lại , hỏi trống:

- Chương trình hay lắm phải không ?

- Chắc là vậy.

Bạch Đàn bắt bẻ:

- Sao lại "chắc là" nhỉ?

Giang ngược lên nhìn các tàn lá đêm đã xếp cánh ngủ trên cao rồi mới trả lời cô:

- Tôi đoán vậy . Và cô bé lúc này cũng khen hay.

- Tôi chỉ nghe Huệ bảo đêm nay thật đáng nhớ thôi.

Giang nhún vai:

- Tôi lại không nghe câu đó . Có lẽ cô ấy nói với riêng em.

- Vậy sao ? Anh đúng là cao siêu.

Cô vừa dợm bước , Giang đã gọi:

- Bạch Đàn ! Hình như em ghét tôi lắm thì phải ?

Bất ngờ vì câu hỏi của anh , Đàn lúng túng:

- Anh nói vậy với ý gì ?

Giang thần nhiên:

- Nghe đồn phụ nữ trong gia đình em rất ghét đàn ông nên không bao giờ cho nam sinh viên ở trọ . Tôi là trường hợp ngoại lệ duy nhất, vì tôi được Triết "bảo lãnh" phải không ?

Nhìn Giang với cặp mắt dữ dội , Đàn nói:

- Ai nói với anh ?

- Thì... Triết chứ ai.

- Anh Triết không có thói quen ăn nói bừa bãi.

- Em nhận xét rất đúng . Điều này chứng tỏ những điều Triết tiết lộ với tôi là nghiêm túc , là sự thật.

Bạch Đàn cau mày:

- Đó là suy nghĩ của anh. Suy nghĩ của một người từ nhỏ đã phải sống trong thế giới phụ nữ , mà anh luôn muốn thoát ra , khi thấy lúc nào mình cũng bị quan tâm quá mức . Mẹ biết anh từng nói vậy với người... đừng , chắc chắn sẽ rất giận.

- Em không mách lại , làm sao hai dì ấy biết được ?

Liếc xéo Giang một cái , Bạch Đàn nói:

- Tôi sẽ mách đấy , và người đầu tiên bị rầy là anh . Thật đáng đời!

Giang bật cười:

- Con nít khi bị ăn hiếp thường mách người lớn để nhờ "trừng trị" kẻ ăn hiếp mình . Không ngờ em lại sợ tôi đến như vậy.

Bạch Đàn nóng mặt , cô những tưởng Giang ít lời , ai dè anh ta cũng già mồn góm . Cô chưa chuẩn bị tinh thần để "đấu khẩu" với Giang nên ức vô cùng khi bị anh trêu tới tấp.

Thấy Đàn làm thinh , Giang nghiêng nghiêng đầu:

- Tôi đùa cho vui mà em cũng giận sao ?

Mặt Bạch Đàn nghiêm lại:

- Tôi không biết đùa.

- Bởi vậy , tôi mới tập cho em biết . Đàn này! Không biết đùa mau già , mau xấu lắm đó.

Bạch Đàn trả đũa ngay:

- Còn suốt ngày làm lì không nhìn tới ai ngoài bốn bức tường lặng câm thì hay ho gì ?

Giang tủm tỉm cười:

- Cám ơn em đã nhắc nhở điều này . Thú thật , tôi không có duyên ăn nói nên mới phải làm lì . Ở đây , ngoài hai dì và em ra tôi đâu có quen ai nữa . Đôi lúc muốn bắt chuyện , lại thấy em khó dăm dăm , tôi quê quá rút vào phòng đóng cửa chờ hết một ngày cho rồi.

- Xì... làm như anh hiền lắm! Không quen ai thật không ?

Đàn chột nín ngang khi thấy câu hỏi vừa rồi có hơi quá đáng . Cô chưa đủ thân thiết để hỏi như vậy.

Giang nhú nhú mày:

- Em nói tới Huệ chứ gì ? Cô bé ấy là trường hợp khác . Tôi hoàn toàn không quen cô ta . Mãi vừa rồi , Huệ nhắc tôi mới nhớ là đã từng gặp Huệ...

Bỏ hai tay vào túi , Bạch Đàn hỏi:

- Sao lại phân trần với tôi nhỉ?

Giang không trả lời . Anh ngẫm nghĩ gì đó một hồi rồi ngáp ngừng hỏi:

- Căn phòng tôi đang ở có gì đặc biệt hơn những phòng khác không ?

Bạch Đàn lững lờ:

- Điều này anh phải... rõ hơn tôi chứ.

Giang ngơ ngác:

- Rõ về cái gì ? Tôi có biết gì đâu ?

Đàn hỏi gặng:

- Thật không ?

Giang tỏ vẻ khó chịu:

- Là người ở trọ , tôi muốn tìm hiểu phòng mình đã thuê . Điều ấy hoàn toàn nghiêm túc . Nhưng hình như em không thích giải đáp thắc mắc của tôi?

Bạch Đàn cắn môi:

- Anh thắc mắc về chuyện gì mới được cơ chứ ?

- Các cô ở đây nói với tôi cố ý trọ căn phòng đó để ngày đêm được

gần gũi với người yêu đã chết . Vậy nghĩa là sao ?

- Thật sự anh không biết à ?

Giang lắc đầu , Bạch Đàn tiếp:

- Trước đây phòng đó có một cô gái trọ . Cô ấy đã tự tử chết vì thất tình . Bộ anh Triết không nói chuyện này với anh sao ?

- Không!

- Nhưng chắc anh quen chị Hiền Thục ?

- Làm sao tôi quen được . Cô ấy là ai ?

Bạch Đàn thủng thỉnh trả lời:

- Huệ nhí loan tin cho cả khu tập thể nữ biết rằng Hiền Thục là người yêu của anh . Thục tự tử chết vì anh đã phụ tình chị. Chị ấy chết trong phòng đó đó.

- Trời ơi! Thật là kinh khủng.

- Anh sợ rồi sao ?

- Phải! Tôi sợ đầu óc tưởng tượng siêu phàm của các cô quá sức . Hèn chi, hôm ở nhà ăn Huệ nói bóng nói gió những câu thật khó hiểu...

Bạch Đàn nhấn mạnh:

Khó hiểu nhất là người yêu của Hiền Thục cũng tên Giang . Anh ta không đến đây bao giờ , nên tôi chỉ nghe tên chứ chưa thấy người . Thành thật khai báo đi . Phải anh không ?

- Đừng có đùa với người đã chết ! Tôi không quen Hiền Thục thật mà!

Bạch Đàn hỏi tới:

- Nhưng chắc anh biết Mai Ly ? Con bé hay cột tóc đuôi ngựa ấy!

Giang làm thinh , Bạch Đàn mai mỉa:

- Anh biết Mai Ly vì con bé còn sống , Hiền Thục chết rồi nên anh đâu có quen chị ấy . Thật đáng sợ! Đêm nay anh sẽ khó ngủ đó .

Đúng là "ma đưa lối quỷ dẫn đường" nên nhè ngay căn phòng "người xưa" đã chết mà mượn ở.

Giang chất lưỡi:

- Em độc miệng thật! Tôi đâu làm gì... nên tội mà phải khó ngủ. Đã biết lý do tại sao mọi người cứ nhìn mình như quái vật , tôi sẽ ngủ ngon hơn là khác . Nhưng tôi sẽ yêu cầu dì Ngà , dì Ngọc , rồi em thanh minh với các cô là tôi và Hiền Thục chưa hề quen biết , căn phòng tôi ở không có ma...

Bạch Đàn nheo nheo mắt:

- Đương nhiên phòng anh ở không có ma , chuyện này chúng tôi đã nói với mọi người hàng trăm lần rồi . Bây giờ anh đang trọ trong đó , anh lên tiếng người ta mới tin chứ , sao lại yêu cầu chúng tôi ? Còn

vụ anh và Hiền Thực ấy hả? Nhỏ Huệ... tung tin này , anh bắt nói đí chảnh . Tôi chỉ là người nghe thôi , lấy cơ sở nào để thanh minh... thanh nga cho anh . Biết đâu anh là người từng làm Hiền Thực đau khổ đến mức tự tử thật thì sao ?

Giang hậm hực:

- Em đúng là trơn tuột như con lươn . Thú thật , tôi không hiểu nổi một con người cởi mở, vui tính , dễ hòa đồng hay giúp người khác như Triết sao lại có thể có cô em lạ lùng thế này ?

Dứt lời , anh ta bỏ đi thật nhanh . Bạch Đàn trừng mắt nhìn theo , lòng tức anh ách.

Hừ! Hắn ta dám so sánh cô với lươn , con vật cô ghê sợ nhất . Ý hắn muốn nói cô lẩn tránh trách nhiệm trước những lời người ta đồn đãi về hắn chứ gì ? Bọn nhỏ Huệ sẽ nghĩ gì khi tự nhiên cô đứng ra bênh vực Giang ? Kéo cổ áo lạnh lên cao cho ấm . Bạch Đàn tiếc... công đứng dưới sương đêm để nghe Giang lên giọng dạy đời . Cô xách đèn pin đi quanh sân nhà . Ngang phòng Giang , Đàn thấy đèn vẫn thấp sáng , cửa mở và anh đang bắc ghế ngồi ngoài hiên với điều thuốc cháy đỏ trên tay.

Bạch Đàn hả hê nghĩ:

"Hừ! không ngủ được rồi . đáng kiếp"

Làm như không thấy anh , cô tiếp tục lia đèn vào những chỗ tối trong vườn một cách chăm chú . Hôm nay là ngày gì mà cô phải bận tâm tới hai gã đàn ông , và gã nào cũng đáng gờm đáng ghét hết vậy ? Bước vào nhà , Bạch Đàn còn ráng nhìn về phía phòng của Giang thêm một lần nữa . Cô thấy nơi ấy đèn vẫn sáng , cửa vẫn mở , anh vẫn còn ngồi ở hiên với đóm lửa cô đơn trong đêm.

Ngoài sân như có tiếng lá rụng thật nhẹ. Nhẹ như một tiếng thở dài . Bỗng dưng Bạch Đàn nghĩ tới Hiền Thực... Chắc chị ấy đang khóc vì nghe Giang nói không hề quen mình . Nhưng thật sự anh có phải là người chị đã yêu không ? Tự nhiên Bạch Đàn thầm mong Giang là người khác , chưa hề biết Hiền Thực là ai . Tại sao cô mong như vậy? Chắc tại Đàn lo ở thế giới bên kia Hiền Thực đã buồn vì đơn độc , lại phải buồn hơn vì thất vọng . Cũng như Đàn sợ phải ghét thêm chút nữa người cô đã không ưa.

Bên dãy phòng nữ , giọng khàn đục của ai bỗng vang lên bất ngờ.

- Tình yêu như trái phá, con tim mù lòa...

Tội nghiệp trái tim mù lòa của Hiền Thực . Nếu biết chết chỉ tổ khổ cho ba mẹ mình , còn gã đàn ông tên Giang nào đó vẫn tỉnh bơ chắc Hiền Thực đã chẳng tự tử làm gì cho uổng phí cuộc đời.

Lời Yêu Thương

Chương 3

Đại lẳng xăng kéo ghế cho Bạch Đàn ngồi . Anh không giấu được niềm vui như trẻ con khi cô giáo đồng ý cho... học trò nghỉ sớm hơn thường ngày nữa tiếng . Đã vậy Đàn còn nhận lời mời ở lại để trò chuyện và ăn chè hạt sen với anh nữa chứ.

Giọng Đại hồ hởi:

- Ngồi đây hơi lạnh vì sương đêm , nhưng ăn chè nóng sẽ rất ngon.

Bạch Đàn tủm tỉm cười:

- Hình như anh hảo ngọt thì phải . Đêm nào dì Tám cũng mang lên bánh kẹo , rồi hôm nay là chè... Người ta bảo đàn ông thích của ngọt thì không biết uống rượu , đúng không ?

Đại trả lời lấp lửng:

- Cũng tùy người.

- Riêng anh thì sao ?

Nhìn Bạch Đàn bằng cái nhìn rất láu lỉnh , Đại đáp:

- Tôi sợ rượu lắm.

Đàn gật gù ra về "cô giáo":

- Câu trả lời hết sức thông minh.

- Như vậy mới xứng là học trò của cô Bạch Đàn chứ.

Lấy chén chè trong khay dì Tám vừa bưng ra đưa tận tay Đàn , Đại nhỏ nhẹ:

- Chè còn nóng , mời cô giáo.

Đàn mỉm cười , cô chợt nhớ tới hôm đầu tiên gặp Đại . Mới đó đã một tháng , anh bây giờ... ngoan hơn trước rất nhiều . Đại không quạu cô nữa , anh học rất nghiêm túc , rất thông minh , hay hỏi tới tấp khiến cô giáo phát run trong bụng vì sợ bí lù . hai người không còn ngượng ngập khi ngồi đối diện với nhau trước chiếc bàn bày toàn là sách vở, nhưng Đàn vẫn chưa biết thêm gì về anh.

Đại đâu phải như bọn nhóc cô thường dạy . Tụi nó thích nói về bản thân bạn bè và gia đình chúng với Đàn lắm . Chỉ cần dạy tụi nó độ hai tuần thôi , cô đã nắm được toàn bộ gia cảnh của chúng.

Nhưng Đại thì khác xa , gia đình anh cũng vậy . Cô không gặp lại mẹ anh lần nào , trong ngôi nhà này hình như chỉ có bà Tám và Đại ở.

Anh như ông vua trong cung điện , một ông vua hết sức khó hiểu .

Mà Đàn lại khoái tìm hiểu người khác , nên đêm nay cô đồng ý nghỉ

sớm để trò chuyện với học trò của mình . Cô muốn biết tại sao anh...
Đại chợt lên tiếng:

- Cô đang nhớ hôm đầu tới đây phải không ?
- Sao anh đoán đúng phóc vậy kìa ?
- Tại tôi cũng đang nghĩ như cô.

Tự dưng hai người cùng cười , Bạch Đàn hỏi tới:

- Hôm đó... hù được tôi , chắc anh thích lắm hả?
- Đúng ra , tôi chỉ buồn cười . Nếu hôm nay .. hù được cô mới thật sự thích.

Bạch Đàn để chén chè xuống bàn:

- Chắc khó có lần thứ hai.
- Khó đâu có nghĩa là không.

Rồi anh tùm tùm:

- Đùa cho vui thôi . Đừng nghĩ dạy , mất công tôi tìm Bích Đông để nhờ năn nỉ nữa.

Tránh đôi mắt rất sáng , rất sâu của Đại , Bạch Đàn thản nhiên:

- Giáo viên dạy kèm như tôi thiếu gì . Anh chỉ cần giờ báo ra xem là thấy hàng lô hàng lóc ở cái mục... sinh viên cần tìm việc . Họ đa hệ vô cùng , một người có thể dạy một lúc Toán, Lý, Hóa, Anh văn và ca vẽ đàn hát nữa.
- Nhưng tôi chỉ cần cô chứ không cần họ.
- Tôi có gì đặc biệt ? Thú thật , nhiều lúc tôi cảm thấy thắc mắc rất nhiều về anh . Đôi khi tôi nghĩ việc học hành , dạy dỗ này giống như một trò chơi mà anh làm chủ. Anh...
- Cô đừng nghĩ vậy . Tôi học thật chứ có chơi trò chơi gì đâu . Mỗi sáng , tôi đều tới lớp dù ở đó tôi thấy mình lẻ loi, lạc lõng . Đúng ra , môi trường đó không còn phù hợp với tôi nữa . Nó xa quá rồi , tôi cảm thấy mình già nua , mệt mỏi.

Bạch Đàn nhẹ nhàng:

- Rất nhiều người lớn tuổi hơn anh vẫn đi học . Anh tự cho mình già nua , mệt mỏi đó thôi , chớ thật ra anh mà già được hơn ai.

Đại nhăm nháp ly trà:

- Có chứ! Ít ra cũng già hơn cô giáo của mình . Học với người trẻ, tôi tiếp thu nhanh mau hiểu bài và chăm làm bài tập. Có lẽ do yếu tố tâm lý . Học ở lớp , tôi không chăm được như vậy.

Bạch Đàn tò mò:

- Sao hồi đó anh nghỉ học giữa chừng uống vậy ? Tập anh toàn điếm mười đồ chơi , nhìn thấy mê.

Đại bật cười vì câu nói tự nhiên của Đàn. Anh lấy bao thuốc lá trong túi ra định hút , nhưng chả hiểu sao anh lại cất trở vào và nói:

- Tôi cũng còn rất nhiều điểm không , điểm một, nhưng tôi đâu có khoe Tôi nghĩ học vì những điểm mười đồ chơi ấy đó . Mà thôi , đừng nhắc làm gì thời đã qua , tôi không hứng thú mấy khi nhớ về ngày xưa.

Bạch Đàn chớp mắt:

- Vậy anh có bằng lòng với hiện tại không ?

Đại lắc đầu rồi lãng sang chuyện khác:

- Cô thấy chè dì Tám nấu thế nào ?

- Rất ngon , ngồi ăn ngoài vườn đêm như vậy thật tuyệt . Nhà anh có khu vườn đẹp quá . Chắc anh thường tổ chức những đêm chè sen như vậy lắm ?

- Cô đoán sai rồi . Đây là lần đầu tiên tôi bày ra chuyện chè sen.

Ngần ngừng một chút , Đại nói:

- Khu vườn và ngôi nhà này đẹp thật, nhưng không phải của tôi.

Bạch Đàn buột miệng:

- Ủa! Vậy sao ?

- Cô ngạc nhiên lắm à ?

- Không. Tôi chỉ ngạc nhiên nếu anh bảo anh là chủ nhà.

Đại cười thành tiếng:

- Hôm nào rảnh , cô dạy tôi cách nói xuôi thành ngược , ngược thành xuôi được không ?

- Được chứ! Có điều học phí cao lắm . Mà nè! Tại sao ngôi nhà này không phải của anh nhỉ?

Vẫn giọng điệu lững lờ , Đại nói:

- Cô thử đoán xem.

Bạch Đàn khoanh tay trước ngực:

- Tôi thích nghe anh nói hơn là tự đoán , vì tôi chưa bao giờ đoán trúng chuyện gì hết.

Đại xoa cằm , vẻ thách thức:

- Nếu vậy hãy tập đoán cho quen. Việc này , tôi có thể làm... sự phụ cô.

Bạch Đàn cong môi:

- Đâu thể nào lộn xộn như vậy được . "Nhất tự vi sư" huống hồ chi anh đã học ở tôi hàng ngàn chữ rồi lại xúi tôi nhận ngược anh làm sư phụ. Ngu sao mà nghe lời anh ?

Đại cười . Trông Bạch Đàn thật hồn nhiên cô không nghiêm nghị và khô khan như những lúc ngồi lắng nghe anh trả lời nhiều câu hỏi hóc búa bằng tiếng Anh . Lúc này , Đàn giống một cô bé hay làm nũng đang vùi vãnh với người yêu . Đôi môi phụng phịu của cô khiến anh xúc động khi nhớ về hồi đó...

Người con gái được anh gọi là "Mèo ưót" đã xa , xa tận chân trời nào . Lâu lắm rồi Đại không được tin cô . Có lẽ "Mèo ưót" của anh đã có chồng , có con và đang hạnh phúc cũng nên . Bất giác , Đại thở dài . Anh cho tay vào túi lấy bao thuốc ngấm ngấm nói một hồi lại cất trở vào.

Bạch Đàn lên tiếng:

- Sao anh không hút ? Tôi chịu được mùi thuốc lá mà . Cứ tự nhiên đi.

- Tôi không thích hút.

- Vậy mua làm gì ?

Đại lại nói:

- Thử đoán xem ? - Rồi anh nhún vai - À quên! Chưa nhận tôi làm thầy thì biết gì đâu mà đoán.

Uống một ngụm trà , Bạch Đàn trả đũa:

- Định tò mò hỏi anh vài câu về... thân thế sự nghiệp. Nhưng biết chắc anh sẽ bảo tôi đoán nữa , nên thôi , tôi về đây.

- Còn sớm mà cô giáo . Chưa hết nửa tiếng đồng hồ cô cho học trò nghỉ sớm . Buổi... mạn đàm vừa mém mém bắt đầu , cô đã muốn kết thúc rồi sao ?

- Thì ra anh bảo tôi nghỉ dạy nhưng không có nghĩa là cho tôi toàn quyền sử dụng khoảng thời gian anh đã... trả tiền đó . Thôi được , tôi sẽ ngồi thêm mười lăm phút nữa cho đủ một buổi học.

Không đổi tư thế, Đại trầm ngâm:

- Hồi còn đi học , tôi cũng nhạy cảm và tự ái như cô . Tôi nhiều tự ái đến mức trở nên tự ti . Bạn bè nói đùa một chút tôi cũng dửng dưng nổi giận . Lúc đó tôi luôn nghĩ mình hơn mọi người , nhưng thật ra tôi có tài cán gì đâu . Được cha mẹ cưng chiều , họ hàng tăng bốc , tôi muốn gì được nấy nên đâm ra hợm hĩnh.

- Và anh đã bỏ học ?

- Gần đúng như thế.

Bạch Đàn chép miệng:

- Chỉ gần đúng thôi sao ? Vậy là tôi đoán vẫn chưa chính xác . Tệ thật!

Đại rót thêm nước trà cho Đàn:

- Từ nhỏ đến giờ tôi chưa hề bỏ học.

- A! vậy là anh bị đuổi có đúng không ?

- Cũng không phải luôn.

Đàn thắc mắc:

- Một là bỏ học , hai là bị đuổi thôi . Còn trường hợp nào nữa chứ ?

- Tôi nghỉ học chờ xuất cảnh . Nghỉ học có xin phép, khác với bỏ học

hay bị đuổi học phải không ?

Bạch Đàn gật đầu và mau miệng hỏi:

- Nhưng sao tới giờ anh vẫn ở đây ?

- Thì tại tôi đi không được.

- Bây giờ đi được nên mới học thêm Anh văn à ? Tôi nghĩ muốn giỏi phải học đàm thoại và lựa trường hẳn hoi . Tôi có thể chỉ cho anh một số trung tâm sinh ngữ uy tín , có giáo viên nước ngoài đang hoàng. Học ở những nơi đó , anh mới tiến bộ nhanh và phát âm chuẩn.

Ngừng lại để thở, Đàn nói tiếp:

- Còn nếu anh ngại tới lớp , tôi sẽ giới thiệu anh với thầy tôi . Ông rất giỏi.

Nheo mắt , Đại ngắt lời cô:

- Không sợ mất chỗ dạy sao ? Tôi nghe Bích Đông nói cô đang cần tiền lắm mà.

Bạch Đàn đỏ mặt . Cô không ngờ con nhỏ Đông lại lẻo mép đến thế . Đàn biết Đông ca "bài con cá" về hoàn cảnh của cô chỉ để gia đình Đại nhận cô vào dạy , chứ con bé không có ý xấu . Nhưng bây giờ nghe anh hỏi với thái độ kẻ cả, Đàn bỗng giận Đông ghê gớm. Tánh con bé là như thế. Đông sẵn sàng ngồi cả buổi trời để ngâm nga ca kệ với giọng thảm thiết nhất nhằm làm động lòng trắc ẩn của đối tượng . Con bé đã làm động lòng bà mẹ của Đại giúp cô . Chắc Bích Đông phải nói rất nhiều về cô với gia đình Đại , anh nắm rõ lý lịch Đàn rồi nên từ hồi vào dạy tới nay , anh đâu hỏi gì cô như những nơi cô từng dạy đã hỏi rất kỹ.

Thấy Bạch Đàn bậm môi làm thinh , Đại hơi chồm người về phía cô:

- Xin lỗi! Tôi rất thẳng tính nên nghĩ sao nói vậy . Cám ơn Bạch Đàn đã quan tâm tới tôi . Lúc nào thấy cần , tôi sẽ nhờ giới thiệu nơi đáng tin cậy . Còn bây giờ tôi học cốt để thi tốt nghiệp phổ thông nên nhờ cô hướng dẫn là đủ rồi.

Dù đang tức , Bạch Đàn vẫn kêu lên:

- Anh thi tốt nghiệp phổ thông làm gì ? Ra nước ngoài ai cần bằng cấp đó của anh

- Nhưng tôi cần . Đó là mục đích duy nhất của bọn học sinh lớp 12 . Hồi đó , tôi đã không làm được điều này . Bây giờ tôi phải đạt được mục đích ngày xưa của mình.

Bạch Đàn len lén quan sát Đại . Trong khoảng không âm âm tới , Đại có vẻ gì là lạ. Anh ngồi im , dáng suy tư như người có tuổi đang nhớ về quá khứ.

Khi gặp anh lần đầu , Bạch Đàn biết cô đã gặp phải người khó hiểu ,

nhưng cô tin mình sẽ tìm hiểu anh ta chẳng khó khăn gì.
Hóa ra cô quá chủ quan khi nghĩ vậy . Tìm hiểu Đại không dễ chút nào , vì anh luôn tránh né những câu hỏi về bản thân . Đã vậy , tính tình lại... mưa nắng . Lúc thì vừa học vừa cười vui vẻ , lúc lằm lằm lì lì cau có thấy phát chán . Hình như Đại có nỗi niềm riêng và anh không muốn ai chia sẻ. Nhớ hôm đầu cô vào phòng Đại , anh đã đóng cửa lại và nhún vai bảo rằng: "Không thích ai nhìn vào cõi riêng của mình hết".

Cõi riêng của anh chứa đựng điều gì kỳ kỳ không ? Sao anh lại giấu kín nó như vậy ?

Còn ngôi nhà to lớn nhưng vắng vẻ này là của ai ? Đến dạy hơn tháng rồi , Đàn vẫn chưa một lần gặp lại mẹ Đại , cũng như chưa hề thấy mặt ba anh lần nào . Đàn có cảm giác chỉ dì Tám và Đại ở đây thôi , ngoài hai người đi ra đi vào như hai cái bóng thì tuyệt không còn ai nữa cả. Ngần ngừ hồi lâu , cô lên tiếng:

- Ban ngày anh thường làm gì ?
- Trước đây thì nằm dài nghe nhạc để giết thời gian , bây giờ thì học . Từ khi học lại , tôi đỡ chán , đỡ buồn nhưng chưa đỡ cô đơn trong ngôi nhà kín cổng cao tường này.

- Bạn bè và... người yêu anh đâu cả rồi ?

Đại cười và đọc thơ bằng giọng trầm buồn:

- "Tình cũng lơ mà bạn cũng lơ "... tôi bây giờ chỉ còn... cô giáo thôi . Ngày nào cô đến dạy , ngày ấy tôi thấy vui và bớt buồn chán.

Chớp mắt một cái , Bạch Đàn hỏi tới:

- Hình như hai bác không ở đây với anh ?

- Ba mẹ tôi sang Úc gần bảy năm rồi.

- Ủa! Vậy người tôi gặp hôm đó là ai ? Không phải bác gái sao ?

Đại chép miệng:

- Bà ấy là cô ruột của tôi . Một bà cô độc đáo về mọi việc . Cô không hiểu nổi đâu...

- Không có cha mẹ nhưng có cô lo lắng chăm sóc là quý rồi , sao anh lại khó chịu dữ vậy ? Tôi đã tiếp chuyện với cô anh , bà ấy có vẻ quan tâm tới anh ghê lắm.

Giọng Đại chua chát:

- Đương nhiên là cô phải quan tâm đến tôi rồi . Vì ngoài tôi ra , cô đâu còn ai là người thân.

- Thật tình tôi chẳng hiểu gì hết . Tại sao sáu, bảy năm về trước anh lại đi Úc không được ? Khoảng thời gian đó anh đã từng làm gì để bây giờ phải học lại để thi tốt nghiệp ?

Mắt Đại chợt rục lên những tia thật dữ dội . Anh hát hăm:

- Cô muốn biết về tôi lắm sao ? Biết để thỏa mãn sự tò mò tọc mạch hay biết để làm gì ?

Không bối rối trước thái độ bất ngờ của anh , Bạch Đàn thản nhiên đáp:

- Tò mò tọc mạch là thói quen xấu của tôi . Nhưng với anh , tôi không tò mò kiểu thường tình . Tôi muốn hiểu biết về anh , để có thể làm anh vui và bớt buồn chán . Tinh thần sảng khoái mới tiếp thu bài vở được chứ ?

- Chà! Cô tốt thật đó . Nhưng tốt như bây giờ đang tốt là đủ lắm rồi . Tôi không dám nhận nhiều hơn nữa đâu.

Nhìn vẻ khinh khỉnh ngồi khoanh tay hất mặt lên trời của anh , Bạch Đàn phát cáu . Cô đã biết tính Đại hơi bất thường , vậy mà cô luôn luôn trúng phải những cơn mưa giông bất ngờ của anh mới dở.

Lẽ ra Đàn phải biết dừng đúng lúc , cô chủ quan nên mới muốn...

bám sát tiến sâu vào cội riêng của Đại , trong khi anh vẫn đóng kín cửa tâm hồn vì không muốn ai ghé mắt nhìn vào cuộc đời mình.

Rõ ràng , Đại có một quá khứ không bình thường và anh đang chôn chặt , giấu kín nó . Kể dại dột khơi lại ký ức đó , tức là khơi lại nỗi đau của anh . Bạch Đàn đã ngốc nghếch chọc giận Đại rồi . Nhưng

suy cho cùng , chính anh gọi chuyện cho cô tò mò hỏi tới kia mà . Cô cần gì phải nhin anh ta chứ . Không dạy nơi này thì dạy chỗ khác.

Kéo ghế đứng dậy , Bạch Đàn ngọt ngào:

- Thôi , tôi về đây . Cám ơn món chè sen anh đãi!

Không thềm tiến cô ra tận cửa như mọi ngày , Đại ngồi ỳ tại chỗ , gọt thật to:

- Dì Tám , ra mở cổng dùm tôi!

Bạch Đàn lúi thủi dắt xe đạp đi.

Cô nghe tiếng bà Tám dè dặt:

- Coi bộ cậu Đại không vui ?

- Cháu cũng chả biết nữa . Cậu ấy kỳ cục lắm , có khi ngồi học cả buổi mà chả thấy một nụ cười , hay một câu xã giao . Mang tiếng là cô giáo , nhưng cháu khác gì người làm công . Cứ như vậy mãi chắc cháu nghỉ dạy quá.

Bà Tám dịu giọng:

- Cô giáo thông cảm , tại cậu ấy có nhiều chuyện buồn nên tánh tình khó chịu . Cô mà nghỉ dạy chắc cậu cũng bỏ học luôn chứ không tìm người khác đâu.

Bạch Đàn ầm ức:

- Dì nói vậy chứ có tiền mượn bao nhiêu thầy cô lại chẳng được . Bà chủ nhà chả từng khoe với cháu đã cho ba, bốn người nghỉ dạy là gì.

- Chậc! Tại những người đó cậu Đại không... ưng , nhưng bà Loan cứ ép cậu phải học . Bực quá , cậu ấy mới quậy cho họ nghỉ đó chứ . Do dự một giây , Đàn hỏi lại:

- Bà Loan là chủ ngôi nhà này phải không dì Tám ?

- Đâu phải ! Cậu Đại mới là chủ.

- Dì Tám có đóng cổng thôi mà sao lâu lắc dữ vậy ? Mau vào dẹp ba cái chén bát này giùm đi!

Quay người lại , Đàn thấy Đại đang lững thững bước tới . Ngang cây nguyệt quế hoa nở trắng , anh hái một nhánh bỏ vào giỏ xe của cô , giọng kẻ cả thật dễ ghét:

- Chúc ngủ ngon! Ăn chè sen dễ ngủ lắm đó !

Ném cho anh cái nhìn bực dọc , Đàn đạp xe ra đường , không thèm nói một câu chào . Anh ta là... học trò hay là oan gia của cô vậy ?

Bây giờ đã tháng mười hai . Tới tháng sáu mới thi tốt nghiệp . Đàn phải chịu đựng anh ta những sáu tháng trời nữa , nghĩ mà sợ... nhưng chắc gì trong khoảng thời gian đó , Đại còn cần đến cô nữa chứ ? Khéo lo chuyện xa vời.

Đang cầm đầu cầm cổ đạp , Bạch Đàn chợt thấy có người ép xe vào sát mình . Vừa quay sang cô đã... đụng phải nụ cười của Giang.

Anh ta nhỏ nhẹ:

- Bạch Đàn đi dạy về... ấy hả?

- Vâng! Còn anh chắc đang đi dạo ?

- Ờ thì cũng đạp xe vòng vòng thoải mái . Ở trong phòng ấy suốt ngày với người tình ma , tôi chịu hết nổi rồi.

Bạch Đàn nhìn con đường trước mặt và hỏi:

- Nhưng sao đi dạo có một mình vậy ?

- Bây giờ thì đã hai mình rồi . Tôi cố tình đi ngang đây mà

- Vậy sao ? Con đường này có gì đặc biệt hơn những con đường khác đâu ?

Giang có vẻ châm biếm:

- Đây là khu nhà giàu ở. Đạp xe tà tà qua đây tẻ lắm cũng hít thở được không khí thơm hương hoa hồng , ngọc lan , hay ít ra cũng nguyệt quế như lúc này . Ngôi nhà ấy có hai cây nguyệt quế già lúc nào cũng trắng bông mà...

Ngạc nhiên trước câu nói của Đại , Đàn ngoảnh nhìn anh:

- Sao anh biết hay vậy ?

- Tôi đã từng tới đó nhiều lần.

- Để làm gì ? A... tôi hiểu rồi . Anh nhận dạy kèm phải không ? Anh dạy được bao lâu thì bị gã học trò trời đánh đó cho nghỉ?

Không trả lời Đàn , Giang hỏi ngược lại:

- Bộ em sợ bị cho nghỉ dạy hả? Hắn ta không làm vậy với phụ nữ đâu . Nhất là với người dễ thương như em.

Bạch Đàn xụ mặt:

- Anh nói thế là ý gì ?

Giang nhún vai:

- Là có ý tốt thôi . Đại không hiểu đâu . Hắn từng ngồi tù sáu năm trời đó . Em liệu cái... thần hồn khi làm sư phụ hắn.

Mãi tròn mắt nhìn Giang , suýt nữa Bạch Đàn lúi xe vào lề . Cô thẳng gấp lại , giọng lạc đi:

- Anh nói thật hả?

- Không tin em cứ hỏi thằng Đại.

- Nhưng tại sao anh bị Ở tù ?

Giang cộc lốc:

- Cố sát!

- Anh... anh ta... giết ai ?

- Một cô gái , nhưng may là cô ấy chỉ bị thương nhẹ. Nếu không , chắc Đại bị chung thân rồi quá.

Bạch Đàn thần thờ:

- Khó tin thật . Anh ta đâu giống kẻ giết người.

- Em nói đúng . Những thằng ăn cướp , giựt dọc ngoài phố toàn chạy xe đời mới , ăn mặc bảnh bao gấp trăm lần nạn nhân của nó . Nhìn chúng ai mà ngờ , phải không ?

Bạch Đàn im lặng . Cô chơi với thật sự trước nguồn tin Giang vừa cung cấp . Cô nghĩ có lẽ anh không nói dối những chuyện nghiêm trọng như vậy . Có thể Đại đã từng phạm tội , từng ở tù thật , nên khi nghe Đàn hỏi: "Khoảng thời gian sáu, bảy năm trước , anh từng làm gì để bây giờ phải học để thi tốt nghiệp" , anh ta đã nổi sùng lên với cô.

Đại giấu quá khứ của mình cũng đúng . Nhưng nguyên nhân nào khiến anh có hành động ghê rợn đó ? Vì tình chăng ?

Cô hất mặt sang phía Giang.

- Này ! Tại sao anh ta... giết cô gái đó ?

Giang ngập ngừng:

- Khó nói lắm . Nhưng tôi thấy em nên nghỉ quách chỗ này cho rồi . Tôi sẽ tìm nơi khác giùm em . Dạy trẻ con vẫn hay hơn dạy hạng người có sỏi trong tim , có sạn trong đầu , bàn tay lại từng vấy máu phụ nữ.

Bạch Đàn rùng mình:

- Nói gì nghe ghê vậy . Anh làm như Đại là sát nhân chuyên nghiệp không bằng.

- Chuyên nghiệp hay không ai mà biết được . Nhưng hiện giờ anh ta đang được địa phương quản lý chặt lắm đấy . Tôi khuyên em nên nghỉ dạy là khuyên thật lòng . Dù sao Đàn cũng là em Triết , hai dì với Triết rất tốt với tôi . Tôi đâu thể làm thình được . Nghe dì Ngà nói em dạy ở đường này , tôi nghi nghi nhưng ngại hỏi . Tối nay , thấy em đạp xe ra từ cổng nhà Đại , tôi thấy cần thiết phải nói ngay cho em biết.

Bạch Đàn hơi xúc động:

- Cảm ơn anh ! Hết tháng này tôi sẽ nghỉ dạy.

Giang kêu lên:

- Trời ơi! Còn lại hết tháng nữa hay sao ?

- Lỡ nhận tiền rồi không lẽ trả ?... Vả lại , nghỉ ngang xương như vậy biết nêu lý do gì đây cho chính đáng . Nếu phải nói thật , tôi... không dám đâu.

Giang gật đầu giọng trầm xuống:

- Tôi hiểu . Nhưng như vậy hàng đêm tôi sẽ... lo lắm , em biết không ?

Mặt Bạch Đàn nóng bừng vì câu nói như tỏ tình của Giang . Giọng của anh nghe mới êm làm sao . Cô chưa kịp trấn tĩnh , Giang đã tiếp:

- Đêm nay tôi cố tình đi đón em về . Không giận vì... tội đường đột của tôi chứ ?

Bạch Đàn vội vàng lên tiếng:

- Không đâu . Nhưng anh đừng làm thế nữa . Tôi... tôi... ghét lắm.

Rồi như sợ Giang hiểu lầm , Bạch Đàn liền phân trần:

- Tôi không quen và cũng không thích đưa đón như vậy . Xin lỗi , tôi về trước ghen.

Dứt lời cô khom lưng đạp thật nhanh . Đến lúc biết chắc Giang không theo mình nữa Đàn mới giảm tốc độ lại và thở hào hển.

Bạch Đàn không đoán được Giang đang muốn gì ở cô . Và tại sao tự nhiên anh ta lại tử tế như vậy ?

Kể từ đêm hai người... tay đôi với nhau tới nay , Giang và cô đều phớt tỉnh khi đụng mặt . Anh đã nhờ mẹ và dì Ngọc đính chính rằng anh không phải là người yêu của Hiền Thực . Giang còn bày đặt tổ chức một buổi mà anh ta gọi là tiệc trà tại phòng rồi mời tất cả bọn con gái đến ăn bánh ngọt , uống trà . Trong buổi... tiệc trà đó , con nhỏ Huệ chối bai bãi , nó thề sống thề chết rằng chưa bao giờ nói Giang là người yêu của Hiền Thực . Nó còn rửa... đĩa nào già mồm đồ tội oan cho nó thì sống khôn thác thiêng , Hiền Thực cũng sẽ về bẻ lại giò kẻ đó.

Tối hôm ấy , Bạch Đàn không tới dự vì cô bạn dạy , dù mẹ có nói

Giang nhờ bà mời cô giùm , nhưng khi gặp , Đàn vẫn tỉnh bơ như không hề biết lời mời của anh . Có lẽ thái độ này làm Giang tự ái , nên anh cũng lơ mỗi khi thấy Đàn dưới bếp.

Chiến tranh lạnh xảy ra cả tháng trời bỗng dừng tối nay anh ta làm cô... "cảm động... đây" quá . Bộ Giang thay đổi chiến thuật từ băng giá lạnh lùng sang lửa tình ấm áp hay sao vậy ?

Hay anh ta nghĩ rằng Bạch Đàn không thích tuýp người đàn ông bí hiểm lắm lì , nên chuyển hệ sang kiểu đưa đón , chiều chuộng để cô ghé mắt xanh vào ? Chắc không phải đâu . Cô là cái thứ gì mà Giang phải làm vậy cho vừa tốn thời gian vừa mệt người chứ ?

Chẳng qua anh ta muốn làm phước , nên chặn đường Đàn lại để báo cho cô biết về Đại . Sẵn tiện , Giang tán tỉnh vài câu nhằm dò xem trái tim cô cứng hay mềm thôi mà , cần gì phải nghĩ ngợi nhiều dữ vậy . Anh ta đang giăng lưới đó , đừng dại dột lao vào , con ngốc ạ!

Đem xe vô nhà , Bạch Đàn bước trở ra cổng ngay lúc Giang trở tới . Cô kéo ghi đông xe anh lại , giọng ngập ngừng:

- Mong anh đừng kể với mẹ và dì tôi về Đại . Hai người vẫn tưởng học trò của tôi chỉ là trẻ con thôi . Tôi không muốn mẹ và dì Ngọc phải lo vì bây giờ cho tới cuối tháng , tôi chưa nghỉ dạy ở nơi đó được.

Giang tỏ vẻ hững hờ:

- Những gì em cần tôi đã nói hết với em rồi . Em khỏi phải nhắc , tôi không nhiều chuyện nữa đâu.

- Anh giận tôi à ?

- Không ! Tôi chỉ thấy tiếc khi lòng tốt của mình bị đánh giá quá thấp thôi.

- Tôi xin lỗi...

Giang im lặng dẫn xe vào trong , Đàn đóng cánh cửa sắt nặng nề lại.

Nghĩ cho cùng mình đã làm gì có lỗi với anh ta đâu mà phải... xin lỗi?

Có chắc những điều Giang nói là sự thật không ? Hay vì bị cho nghỉ dạy nên anh căm thù Đại và phao tin vịt lên cho bố ghét ?

Nhưng dù sao đi nữa , Bạch Đàn vẫn phải tiếp tục sự nghiệp gia sư . Cô đang cần tiền , cần khá nhiều tiền cho học phí năm nay.

Lời Yêu Thương

Chương 4

Bạch Đàn tò mò nhìn người đàn bà ăn mặc sang trọng vừa đẩy chiếc Dream vào sân nhà mình.

Tìm ai thế nhỉ? Đang nhíu mày cố đoán , Đàn vội gật đầu chào khi bà ta mỉm cười với cô.

- Cho dì hỏi thăm , Giang còn trọ Ở đây không cháu ?

- Dạ, còn ạ! Phòng ảnh tuốt phía sau cháu sẽ dẫn dì vào.

Dứt lời , Đàn liền bước đi . Cô chợt nghe bà ta gọi giật lại:

- Này cháu! Cháu cũng ở trọ à ?

- Dạ không ! Đây là nhà cháu , dì cháu cho thuê phòng trọ.

Nhìn cô bằng cặp mắt dò xét , bà ta hỏi tiếp:

- Cháu tên gì ?

Hơi khó chịu trước thái độ của người đàn bà lạ, Đàn trả lời nhát gừng:

- Dạ... Bạch Đàn! Nếu dì không vào , để cháu gọi ảnh ra.

Bà khách xua tay:

- Không cần đâu , dì muốn nhờ cháu việc này.

Lấy trong sắc tay ra phong bì dày cộm , bà nói:

- Dì là mẹ Giang , dì nhờ... Bạch Đàn đưa cho nó...

Bạch Đàn ngạc nhiên:

- Anh Giang có ở trong đó , sao dì không vào mà lại nhờ cháu ?

Mẹ Giang ngập ngừng:

- Dì bận lắm , phải đi ngay . Trong này là năm trăm ngàn , một giầu chủ quyền xe . Cháu dắt chiếc Dream này vào đưa cho nó giùm dì luôn . Dì rất cảm ơn!

Đàn tròn mắt nhìn bà , cô chẳng hiểu mẹ Giang bận chuyện gì tới mức đã đến tận nơi con trai ở rồi mà lại nhờ người khác mang tiền và xe vào cho con . Những thứ này đâu phải tầm thường , không có giá trị. Trái lại chiếc Dream là cả một gia tài mà nhiều người thèm mơ ước đấy chứ . Cô dịu giọng:

- Tới đây rồi thì dì cũng nên vào thăm anh Giang một chút . Gặp dì chắc ảnh mừng lắm đó.

Mẹ Giang lắc đầu:

- Cháu không hiểu đâu . Nó đang giận dì nên mới bỏ đi tới nhà trọ nơi đây , chớ đâu phải nó không có cửa không nhà . Dì trực tiếp đưa những thứ này , Giang sẽ từ chối . Cháu giúp giùm dì đi.

Bạch Đàn ngần ngừ:

- Dì tin cháu sao ?

Bà khách cười cười:

- Tin chớ! Nhìn sơ qua là dì biết người tốt hay xấu ngay . Giúp giùm

dì né ?

Rồi chẳng cần biết Đàn có đồng ý hay không , bà dúm vội phong bì vào tay cô và hấp tấp bỏ đi.

- Dì ơi...

Bạch Đàn ngăn người sắm soi phong bì rồi chạy theo ra cổng . Cô thấy mẹ Giang đang ngồi đằng sau một chiếc Dream khác , bà nhìn về phía cô và vẫy tay chào.

Thở dài rầu rĩ , Bạch Đàn than thầm trong bụng:

- Tự nhiên lại lãnh nợ vào người . Khổ thật!

Bạch đẩy chiếc Dream đến trước cửa phòng Giang , Bạch Đàn tăng hắng lên tiếng.

Cô thấy anh ló đầu qua cửa sổ với vẻ tự nhiên:

- Tìm tôi à ?

- V... à... n... g.

Giang bước ra , miệng cười toe toét:

- Mời em vào đây ! Kỳ lạ thật , tôi vừa nghĩ tới em.

Nhìn chiếc xe dựng trước phòng , anh chột đổi nét mặt:

- Của ai vậy ?

Đưa phong bì cho Giang , Bạch Đàn nghiêm nghị:

- Của anh . Mẹ anh bảo tôi đưa cho anh những thứ này : năm trăm ngàn thẻ chủ quyền và chiếc Dream mới cáu . Anh nhận và kiểm tra lại giùm.

Đưa tay Đàn ra , Giang khó chịu hỏi:

- Bà ấy đâu rồi ?

Bạch Đàn nhăn nhó:

- Về nãy giờ cũng hơi lâu . Này , cầm lấy đi ! Tôi còn vào bếp và đi dạy nữa . Anh rảnh rồi , chớ tôi thì không đâu.

Giang lạnh lùng:

- Em... tài lạnh thì ráng chịu , tôi chẳng cần biết tới ba thứ này . Bà đó chắc gì là mẹ tôi . Sao em dễ tin người quá vậy ?

Bạch Đàn kêu lên:

- Anh đừng có nói ngang ! Không phải mẹ anh , vậy là ai lại làm thế ? Tôi chỉ làm ơn thôi , anh đừng trả lại bằng oán chứ ?

Giang khoanh tay đứng đưng nhìn trời . Bạch Đàn tức muốn chết , cô hằm hằm bước vào phòng anh dẫn mạnh phong bì xuống bàn , rồi vội vã bước ra.

Đúng là đôi dị hợm , đồ con bất hiếu . Anh ta được mẹ cưng chiều thế kia mà còn làm eo làm sách . Nếu biết thái độ của Giang , Đàn đã không ngu như vừa rồi.

Thì ra , anh ta cũng là công tử con nhà khá giả chớ đâu phải tàng

tàng như cô nghĩ . Tệ thật ! Rốt cuộc cô vẫn chưa có kinh nghiệm xét đoán về người . Cô tưởng Đại đang hoàng tử tế , rốt cuộc anh ta từng ngồi tù sáu , bảy năm với tội cố sát . Cô nghĩ Giang khó khăn trong cuộc sống với lương kỹ sư hoá ở một công ty thực phẩm , bây giờ mới biết anh ta là con nhà giàu , vì giận mẹ nên bỏ nhà đi để làm eo làm sách...

Còn bao nhiêu chuyện trên đời Bạch Đàn chưa đoán biết được nữa ?

Đàn ngao ngán . Cô cảm thấy mệt mỏi và chán nản vô cùng.

Ngồi xuống bàn , xới chén cơm và uể oải nhai , Bạch Đàn không thấy ngon lành gì khi nghĩ tới đêm nay . Lời Giang nói tuần rồi vẫn ám ảnh cô mãi , cô cảm thấy lo sợ vu vơ và giận dỗi vô cớ . Cô trách Giang kể làm chi chuyện của Đại , rồi tự trách mình sao tham lam , không chịu trả tiền lương lại cho bà Loan và xin nghỉ dạy cho xong.

Vừa buông đũa xuống mâm , cô đã thấy Giang lừ đừ bước tới . Anh tự nhiên kéo ghế ngồi trước mặt Đàn , giọng ôn hòa.

- Tối nay em vẫn đi dạy sao ?

Bạch Đàn gật đầu thay cho câu trả lời . Giang chất lưỡi khổ sở:

- Tôi xin em mà Bạch Đàn , nghỉ đi!.

- Chưa nghỉ ngay được . Anh đừng làm tôi rối trí.

Giang dò dẫm:

- Nhưng em tin những điều tôi đã nói về Đại chứ ?

Bỗng dưng Bạch Đàn chăm chú nhìn Giang , cô thấy có cái gì đó bất thường trong cách hỏi đầy lo lắng của anh . Tại sao Giang sợ cô không tin anh chứ ? Anh quan tâm tới Đàn thật hay vì lý do khác nữa ?

Khẽ nghiêng đầu thật duyên dáng , Bạch Đàn nói nhỏ:

- Tôi vốn dễ tin người vì người đó là anh.

- Vậy em nghỉ dạy đi . Nếu cần tiền để mua tài liệu học , tôi sẵn sàng cho em mượn hết năm trăm ngàn... bà ấy đã đưa.

Bạch Đàn cong môi:

- Tôi không thích lợi dụng lòng tốt của người khác . Anh tốt bất ngờ quá làm tôi phải suy nghĩ đấy.

Bạch Đàn mỉm cười với Giang trước khi bỏ đi . Chưa khi nào cô so sánh những gã con trai với nhau , sao bây giờ trong đầu cô lại nổi lên hình ảnh của Giang và Đại ? Cô không muốn "so sánh" họ , nhưng rõ ràng Đàn đã nhận xét để tìm ra mặt hơn , mặt thua của từng người. Công bằng mà nói nếu một lúc cùng gặp cả hai , các cô gái sẽ chú ý tới Giang vì bề ngoài anh có nét thu hút đặc biệt . Nét thu hút đó được Bích Đông gọi là "model lạnh lùng , bí hiểm" và cả bọn

con gái ở đây cũng không giấu sự hãnh diện , thích thú khi được Giang để mắt trò chuyện tới . Điều này đã khiến Bạch Đàn có ác cảm với anh . Đối với Giang , cô cũng "lạnh lùng , bí hiểm" . Kết quả, anh lại chú ý đến Đàn hơn những con bé khác mới buồn cười. Như vậy sự thể hiện tính cách bên ngoài của Giang là một lớp vỏ bọc do anh tự tạo nên . Thật ra , Giang không phải là tảng băng sơn cao ngạo , khó phá vỡ như tụi Huệ nhí vẫn kháo với nhau . Nhưng để hiểu cho chính xác con người anh , Bạch Đàn vẫn làm được.

Còn Đại thì sao nhỉ? Thoạt đầu , Bạch Đàn nghĩ rằng anh là một người vui nhộn , hay trêu ghẹo người khác và thích lấy sự "đau khổ" của họ làm sự thích thú của mình . Cô... cảm anh ngay từ buổi dạy đầu tiên , cô ghét anh vì những câu hỏi móc ngoéo trong buổi học , cô thù anh vì nét mặt khinh khỉnh khi người.

Cũng như Giang , Đại cũng tự tạo cho mình một lớp vỏ bọc . Mục đích của anh , cô đã hiểu . Đại muốn giấu kín dĩ vãng của mình và làm lại cuộc đời từ chuyện học để thi tốt nghiệp cấp ba . Anh muốn đạt mục đích ngày xưa . Vậy tại sao cô lại sợ lại muốn nghỉ và không giúp anh , một người đang hướng thiện ? Việc gì phải nghe lời Giang chứ ? Chắc gì bản thân anh ta tốt hơn người từng làm lỗi ? Nội chuyện giận mẹ , bỏ nhà đi và gọi người sinh ra mình là "bà ta" đủ thấy trái tai gai mắt rồi.

Cô sẽ tiếp tục dạy Đại để xem thái độ Giang ra sao.

Thích thú với quyết định của mình , Đàn với tay lấy chiếc túi xách bằng vải Jean màu xanh khoác lên vai . Nhánh nguyệt quế khô queo với những cành hoa ngả vàng rụng gần hết nằm ló ở mép túi làm Đàn băng khuâng . Khác với tâm trạng lo sợ vu vơ lúc ngồi ăn cơm , Đàn chợt nôn nóng mau gặp lại Đại . Cô muốn lập một bản so sánh giữa anh với Giang vô cùng . Nhưng làm vậy với mục đích gì , Đàn vẫn chưa biết.

Khác với thường ngày , cánh cổng sắt sơn màu xám nặng nề của nhà Đại hé mở. Bạch Đàn đạp vội xe vào . Nhìn chiếc Dream dựng trong sân , cô biết ngay nhà đang có khách . Nếu là khách của Đại thì sao nhỉ?

Tò mò ghé mắt vô cửa kính , Bạch Đàn suýt kêu lên thành tiếng khi thấy bà Loan đang ngồi đối diện với mẹ của Giang.

Đúng 100% là mẹ Giang rồi , bà ngồi quay mặt ra cửa , vẫn bộ quần áo màu kem nhạt đúng mode , sang trọng mà lúc chiều bà đã mặc. Vậy nghĩa là Giang biết Đại ở một cương vị khác , chứ không phải anh vì cảm tức đứa học trò mất dạy , cho mình nghỉ việc mà tò mò tìm hiểu vài ba nét về lý lịch trích ngang của nó . Trái lại , Giang biết

rõ về gia đình Đại , biết rất kỹ chuyện vì sao Đại phạm tội nhưng cố tình không nói cho cô nghe . Thay vì đi vòng lối cầu thang để lên lầu , Bạch Đàn lại ngồi lên cái đôn hình con voi để gần cửa sổ, cô muốn biết họ nói chuyện gì.

Đàn nghe rất rõ giọng của mẹ Giang:

- Tôi năn nỉ mà cô Loan , cô làm ơn cho tôi địa chỉ của anh . Nếu không , cô ghi giùm số điện thoại cũng được.

Giọng bà Loan dứt khoát:

- Anh tôi dặn không được cho chị biết địa chỉ cũng như số điện thoại . Giữa chị và anh có còn gì nữa đâu mà liên lạc . Chị dâu tôi ghen dữ lắm đó . Tôi sợ chị ấy trách mình ăn không ngồi rồi còn nổi giảo cho giặc thì phiền lắm.

Mẹ Giang cười nhạt:

- Cô đúng là có mới nới cũ . Dẫu sao tôi cũng từng là chị dâu của cô , từng được ba mẹ cô đi cưới hồi đang hoàng mà.

Bà Loan nói ngay:

- Ngày xưa vì thương con nên ba mẹ con phải bấm bụng cưới chị về cho anh . Gia đình tôi từ lớn tới bé đều đối xử với chị rất tốt , nhưng tại chị, tất cả là tại chị, bây giờ có trách cũng chẳng làm được gì đâu chị Nhung à . Nếu thấy được , chị cứ xem tôi như bạn bè hay chỗ quen biết , ngoài ra mọi liên hệ ruột rà khác đều đã chấm dứt , chị khơi lại chuyện cũ chỉ tốn công mà thôi.

Giọng bà Nhung , mẹ của Giang như than:

- Cô đối với tôi ra sao cũng mặc . Nhưng còn thằng Giang , nó cũng là cháu cô mà.

Bạch Đàn thót ruột vì lời nói vừa rồi . Cô hồi hộp nghe bà Loan ngọt nhạt:

- Thú thật với chị, tôi có nhiều cháu trai lắm . Thằng nào cũng rất phượng quý sủ , cho nên tình cảm của tôi với lũ cháu trời đánh ấy chai lì hết rồi . Chúng xéo bót đứa nào tôi mừng đứa ấy . Chị đừng kể thêm thằng Giang vào nữa , tôi không muốn nghe đâu . Nội chị đừng mình thằng Đại là tôi đã muốn chết rồi đấy.

Chưa kịp nghe tiếp , Bạch Đàn đã phải giật bắn người vì bị vỗ vào vai.

- Sao cô lại ngồi đây ?

Đứng phắt dậy , Đàn áp ứng:

- Tôi thấy có khách nên không dám vào.

Đại bật cười:

- Trời ơi! Cô hiền vậy sao ?

Bạch Đàn đỏ mặt nói dối:

- Vội lại , tự nhiên tôi hơi mệt nên muốn ngồi nghỉ đỡ...

Trán Đại cau lại , anh có vẻ quan tâm:

- Cô bệnh à ? Bệnh sao không ở nhà ? Đạp xe đi như vậy lỡ có chuyện gì thì khổ...

Trót nói dối , Bạch Đàn phải dối luôn , cô vờ ôm đầu:

- Không sao đâu . Tôi vẫn hay chóng mặt như vậy . Ngồi nghỉ một lát , đứng lên là hết.

- Ngồi đây muối lăm , để tôi đưa cô lên lầu.

Chưa nói dứt câu , Đại đã nhanh nhẹn kéo cô dậy . Một tay anh giữ chặt eo cô , một tay choàng qua vai , anh dìu Đàn đi.

Hành động quá nhanh của anh làm Đàn không kịp phản ứng . Cô run bắn người , hoảng cả hồn vía vì sự va chạm đầu đời với... con trai . Chân tay như nhũn ra , Bạch Đàn cứ để mặc Đại dìu mình leo từng nấc thang.

Cái giá phải trả cho sự dối trá là đây . Cô vừa rửa thắm mình , vừa băng khuâng trong vòng tay của Đại.

Anh chàng lo lắng nhận xét:

- Yếu như cọng bún thiêu thế này mà bảo là không sao.

- Tôi... kh... ông... s .. ao th... ật mà !

Đại ôm cô chặt hơn:

- Cô lạnh lắm phải không ?

Chả biết trả lời thế nào , Bạch Đàn thiếu não gật đầu . Hôm nay cô quên mặc áo ấm , cô run vì... sợ anh , nhưng Đại trông cô run vì lạnh.

Để cô ngồi dựa vào phôi tơ , Đại quày quả quay đi . Lúc này Bạch Đàn mới định thần lại và thở hắt ra . Mùi rất lạ của đàn ông như vương ở tóc Đàn khiến cô nóng bừng đôi gò má . Cô nhắm mắt lại và có cảm giác trời đất quay cuồng , như bị chóng mặt thật.

Sao tự dưng lại xúc động dữ vậy ? Đàn ngồi co lại như tự vệ như thủ thế . Mãi đến lúc có người đụng nhẹ vào người , cô mới choàng dậy , mắt mở to ra...

Đại đã ngồi sát cô , mắt anh nheo nheo tinh nghịch:

- Bớt nghiêng ngả quay cuồng chưa cô giáo ? Trông mặt cô đỏ thề này chắc chóng mặt vì lên máu quá.

Như một phản xạ , Bạch Đàn đưa hai tay lên áp vào má . Người cô nóng rần vì mặc cỡ.

"Đúng là học trò trời đánh !" Cô thua thật rồi. Đàn ngồi thừ người ra nước mắt rần rần vì tức . Đáng đời! Ai bảo nói dối mà không coi ngày.

Thấy Đàn sắp đổ lệ , Đại quýnh lên:

- Chóng mặt dữ lắm à ?

Bạch Đàn gắt:

- Tôi không sao . Anh đem vở tới đây , tôi cho bài tập.

- Cô đang khó chịu mà ! Cứ ngồi nghỉ cho khỏe đã... với lại đừng nên làm... học trò cụt hứng.

Ngồi xích ra xa Đại một chút , Bạch Đàn cảnh giác hơn:

- Anh nói vậy là sao ?

- Học trò nào cũng... khoái thầy cô bệnh để được nghỉ học . Tôi vừa tìm lại được cảm giác này thì cô đã bắt làm bài tập rồi . Vì sức khỏe của cô giáo kính yêu , nghỉ học tối nay là đúng nhất . Nghỉ đi mà cô...

Bạch Đàn cương quyết:

- Không được ! Hôm thì nghỉ sớm để ăn chè sen , hôm thì sợ cụt hứng... Chiều anh như vậy làm sao tôi dạy tốt được . Tôi không vô trách nhiệm để nghe lời anh đâu . Đem vở lại đây!

Đại nhún vai đứng dậy , anh cười cười:

- Trông cô lúc này chẳng khác gì bà giáo già ế... độ rút những bực dọc không lối thoát của mình xuống vô số... mái đầu xanh thơ dại là mấy . Nhưng không sao . Đầu tôi sởi sạn rất nhiều nên sẽ chịu được cơn chóng mặt bất ngờ của cô.

Bạch Đàn ngồi gục đầu , cô không làm sao để tập trung tư tưởng được vì những gì vừa nghe giữa chừng.

Bộ Đại tẻ lăm lăm hay sao mà bà Loan lại nói thế ? Lẽ nào Giang và Đại là anh em cùng cha khác mẹ ? Nếu đúng như vậy thì có gì là xấu đâu mà Giang lại không muốn cô dạy Đại ? Anh sợ cô biết... tông tích à ? Đang ngẫm nghĩ vấn vớ , cô chợt nghe tiếng Đại.

- Vở của... em đây , thưa cô ?

- Anh làm hết các phần bài tập ở trang 31, 32 giùm...

- Hôm nay chỉ làm bài tập thôi sao ?

Bạch Đàn gật đầu:

- Anh không học thì phải... hành chứ.

Đại thở dài ảo não:

- Có nói chắc cô cũng không tin , chớ thật tôi cũng đang chóng mặt đây . Tôi bắt đầu chóng mặt khi biết dưới nhà có khách quý...

Cổ nén hồi hộp , Đàn hỏi:

- Bà ấy là ai vậy ?

- Vợ trước của bác tôi . Hai người ly dị lâu lắm rồi . Ông đã có vợ khác và đang ở nước ngoài . Hàng tháng bà ấy ghé , lấy tiền bác tôi chu cấp cho con.

- Đầu liên quan gì tới anh mà phải chóng mặt ?

Đại ngửa đầu nhìn trần nhà , lâu lắm Đàn mới nghe anh lên tiếng:

- Vì bà ta , tôi đã đánh mất tuổi trẻ tương lai sự nghiệp . Tôi đã ngồi tù oan uổng mất sáu năm . Lúc đó tôi mới mười tám tuổi . Cái tuổi hoa mộng đẹp nhất của một đời người.

Bạch Đàn rùng mình vì ánh nhìn lạnh lẽo của Đại . Cô không ngờ anh lại thổ lộ với cô chuyện này . Thì ra việc Đại ở tù có liên quan đến bà Nhung , vì vậy Giang mới giục cô mau thôi dạy ở đây ?

Nhưng tại sao mới được chứ ?

Thật dịu dàng , Bạch Đàn nhìn Đại , cô nghe giọng mình trầm xuống:

- Tôi biết anh là người có nhiều nỗi khổ, anh luôn bị dằn vặt vì quá khứ , vậy tôi mà lỡ hỏi về ngày xưa , anh thay đổi thái độ ngay.

Ngập ngừng chút xíu , Đàn tiếp:

- Tôi cũng nghe nhiều về anh . những lời đồn mất đầu , thiếu đuôi ấy cộng với cách cư xử bất thường của anh đôi lúc làm tôi nản đến mức không muốn dạy nữa . Nhưng suy đi nghĩ lại , tôi vẫn cứ tin anh là người tốt...

Đại ngắt lời cô:

- Tại sao cô tin như vậy ?

- Không biết nữa . Nhưng rõ ràng tôi đã tin đúng . Anh nói cho tôi biết bí mật của mình , vậy không tốt gì ?

Thở ra khoan khoái , Đàn cười:

- Tôi nhẹ người vì khoảng cách vô hình ngăn tôi và anh đã biến mất . Tôi không phải e dè , dò dẫm xem anh... đối tôi tới bao giờ , cũng như tôi không phải chuẩn bị đề phòng để đối phó với anh nữa.

Mắt Đại chớp liên tục . Anh có vẻ cảm động nhiều hơn bối rối trước những lời thẳng thắn của Bạch Đàn.

Cô gái trẻ con nhưng luôn nghiêm mặt làm người lớn này thường cho anh cảm giác thanh thản tâm hồn vì những nét hồn nhiên đặc biệt.

Khi bà Loan biết Đại quyết định mời cho được Bạch Đàn trở lại dạy mình chứ không chịu để một thầy giáo già... kèm cặp , bà đã cực lực phản đối . Nhưng kết cuộc bà đã thua anh . Thằng cháu... trời đánh thánh vật luôn luôn chống đối bà tới cùng.

Thoạt đầu , bà cô anh nghĩ rằng Đại muốn để Bạch Đàn , một con bé lóc nhóc làm... gia sư là nhằm mục đích chọc tức bà . Ai ngờ Đại lại học rất chăm . Bà Loan đâu hề biết Bạch Đàn đã gây cho anh một ấn tượng sâu sắc ngay từ cái nhìn ban đầu.

Hôm đó, trái tim trống vắng thiếu thốn mọi tình cảm của anh bỗng dưng rộn ràng. Rồi cũng chính anh vội vàng chối bỏ cảm xúc ấy .

Anh bỏ vô phòng , đóng kín cửa , xem video và nghĩ rằng Bạch Đàn đã rút lui, nào ngờ cô lên tận phòng anh ở...

Lúc Bạch Đàn giận dữ về , Đại ngồi lại với cõi lòng trống rỗng . Anh cay đắng ngẫm nghĩ về quá khứ và thấy mình không có gì để mơ tới một tương lai tốt đẹp . Cuối cùng , Đại phải nhờ người năn nỉ Bạch Đàn trở lại dạy.

Anh chăm học vì mình hay vì cô giáo , Đại cũng không biết . Có điều anh biết chắc là Bạch Đàn chẳng ưa anh , cô lạnh lùng , nghiêm trang và thẳng tay... mỗi khi anh phát âm sai , viết trật ba cái từ tiếng Anh mắc dịch.

Bạch Đàn trách anh cư xử với cô bất thường cũng đúng , vì mặc cảm khiến anh giả dối với cả chính mình . Anh gắt gỏng , khó chịu với Đàn để lúc cô về rồi anh lại khổ sở.

Nếu hôm nay bà Nhung không tới ngồi cà kê , năn nỉ suốt buổi chiều , nếu Bạch Đàn không chóng mặt để anh có dịp ôm cô trong vòng tay và cảm nhận được sự bối rối sợ hãi của cô chắc Đại cũng không dám... tự thú mình từng ngồi tù.

Thật bất ngờ cho anh , Bạch Đàn đã biết chuyện này và từng chờ đợi anh bày tỏ lòng mình . Còn đang im lặng với những suy nghĩ, Đại nghe Bạch Đàn nhỏ nhẹ.

- Chúng ta mới biết nhau hai tháng , thời gian quá ngắn để có thể hiểu nhau như bè bạn , nên dù biết anh có nỗi niềm riêng , tôi cũng chẳng dám động vào . Hôm nay , nếu anh không thích học thì tùy ý . Nhưng tôi rất muốn biết về anh . Đừng cho rằng tôi tò mò nghe!

Dứt lời , Bạch Đàn bậm môi chờ Đại... nổi cơn lòi đình vì cô đã đặt thẳng vấn đề và vì Bạch Đàn đang muốn biết mẹ con Giang là người thế nào , giữ vai trò gì trong việc Đại từng ngồi tù.

Hình như sự tò mò tọc mạch đã làm Đàn bạo miệng hơn thường ngày , cô nhìn về tư lự của Đại , rồi cong môi nhõng nhẽo:

- Anh nói đi! Nói đi mà !

Đưa tay xoa má , Đàn chợt nhận ra đây là lần đầu tiên trong đời cô nũng nịu thế này . Những nhẽo với đàn ông là điều cô chúa ghét .

Mỗi lần nghe bọn Huệ hay Mai Ly đông đưa, ông ọ, đả đót với lũ con trai , Bạch Đàn đều bấu môi quay đi chỗ khác . Sao hôm nay giọng cô cũng kéo dài , nhão nhèo nhão nhoẹt chả khác gì tụi nó thế kia ? Cô cũng diễn tuồng làm màu để lấy lòng người khác như bọn chúng à ?

Bỗng dưng Bạch Đàn gục đầu xuống . Thái độ của cô làm Đại hiểu lầm, anh lo lắng:

- Cô khó chịu lắm hả?

- Không! Xin lỗi , tôi tò mò quá . Lẽ ra không nên nói những lời vừa rồi...

Đại thở phào:

- Chỉ vậy thôi sao ? Tôi nào trách gì cô đâu . Trái lại, tôi thấy được an ủi vì đã có người quan tâm đến mình.

Giọng Đại đầy nỗi xót xa:

- Tôi khao khát , mong ước được nói về mình với một người thân , nhưng nào có ai . Bè bạn cũng không , người thương yêu cũng không . Tôi đâm ra xa lạ với chính tôi và mặc cảm với cuộc đời.

Chợt anh chua chát nhìn Bạch Đàn:

- Có khi nào biết rõ về tôi, cô sẽ không đến nữa không ?

Bạch Đàn lắc đầu:

- Nếu không muốn đến , tôi đã ở nhà ngay khi biết anh từng ngồi tù sáu năm.

- Ai nói về tôi với cô vậy ?

Bạch Đàn ngập ngừng:

- Một người quen ở gần đây . Nhưng họ không ác ý với anh đâu.

- Ác ý thì sao ? Tôi đã người xấu thật chứ đâu phải người ta bịa chuyện.

Đại đứng dậy đi tới đi lui trong phòng và vụt nói:

- Tôi muốn hút điếu thuốc.

Anh bước ra ban công , bật quẹt . Ánh lửa lóe lên rồi tắt , chỉ còn một đốm đỏ nhỏ bé đậu lại trên môi anh . Trời tối lắm rồi , Bạch Đàn vòng hai tay trước ngực , khe khẽ bước tới kế bên Đại.

- Sao lại ra đây ? Thường ngày cô rất ghét khói thuốc kia mà !

Tựa người lên lan can , Bạch Đàn chống cằm nhìn xuống con phố vắng hoe.

- Muốn chia sẻ với anh lẽ nào tôi lại ngại hít vài hơi khói . Ở ngoài này nhìn trời nói chuyện không thú vị hơn trong phòng học hay sao ?

Đại cười rồi nói:

- Để tôi vào lấy ghế.

Vừa quay đi , anh đã quay lại dặn:

- Đang chóng mặt không nên nhìn xuống đất . Té đấy !

Bạch Đàn chớp mắt , cô thấy ấm lòng khi được Đại quan tâm từng chút.

Mẹ thường bảo: "Phải tránh xa những thằng con trai ngọt ngào , khéo chiều chuộng, sẵn đón, vì đó là bọn dối trá" . Từ trước tới giờ cô vẫn nhớ lời mẹ dặn . Mà bà thì dặn nhiều thứ lắm , nhiều đến nỗi với Đàn , gã đàn ông nào cũng xấu xa hết.

Nhưng tại sao lại nhớ lời mẹ dặn vào lúc này nhỉ? Đại từng là tội phạm, dẫu mẹ chưa từng dạy cô: "Khôn nhờ, đại chịu" lần nào hết , Bạch Đàn cũng đâu dễ dãi... nghĩ tới anh ta người đang là học trò cô

chứ !

Ngồi xuống chiếc ghế mây êm ái , Đàn nói vu vơ:

- Thơm mùi nguyệt quế quá . Ngừng xe ở cổng đã nghe thơm rồi .
Thích thật !

Đại búng tàn thuốc qua lan can:

- Hai cây nguyệt quế này già lắm rồi . Nó nhiều tuổi hơn cả tôi nữa đó.

- Chắc bà anh đã trồng nó ?

- Lại đoán sai rồi . Bác Hai tôi trồng lúc ông vừa cưới vợ. Ngôi nhà này của ông nội tôi. Ông bà nội tôi theo người cô thứ ba sang Úc trước giải phóng và đã có một cơ ngơi sản xuất các linh kiện điện tử khá bề thế ở bên đó . Ông bà liền bảo lãnh hết số con cháu còn ở lại , ngoại trừ cô Loan và người con trai của bác Hai tôi với bà Nhung.

Trầm ngâm một lát , Đại tiếp:

- Hồ sơ làm cũng mất mấy năm và tốn kém không phải ít , vì toàn bộ đại gia đình tôi khá đông người . Nhà bác Hai bốn người , bác Tư năm người, gia đình tôi bốn người , và hầu như ông nội tôi chỉ có toàn cháu trai.

- Tại sao ông anh không bảo lãnh cô Loan và người con của bác Hai ?

Đại thở dài:

- Ông nội tôi không tin anh ta là con của bác Hai nên không muốn bảo lãnh , với lại lúc đó bác tôi và bà Nhung đã ly dị, nếu bổ sung thêm vào hồ sơ con của bác thì sẽ rắc rối vô cùng , mọi người trong nhà chẳng ai đồng ý khi nghĩ thời gian đi sẽ bị kéo dài thêm nữa.

Đốt thêm điếu thuốc nữa , Đại chua chát:

- Chính vì sự vô tâm, ích kỷ của ba mẹ và các bác tôi mà tôi phải lãnh hậu quả.

Bạch Đàn kêu lên:

- Bà Nhung đã làm gì anh ?

Đại thần nhiên:

- Đúng ra thì bác ấy không làm gì tôi hết.

Tim Đàn chợt thất lại:

- Vậy... vậy chắc con trai của bà ta đã hại anh hả?

Đại cười khẩy:

- Lúc đó , tôi không biết ai đã hại mình . Tôi cho đó là chuyện rủi ro xui xẻo và tôi phải hứng chịu cho tất cả thôi.

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra với anh ?

Rít liên tục một lúc hai, ba hơi thuốc , Đại đều giọng:

- Tôi có ông anh trai hư hỏng , chỉ thích vùi tiền ba mẹ đua đòi ăn

chơi, chứ không thích học hành, nhưng ảnh là người may mắn vì được ba mẹ tôi cưng chiều như trứng mỏng, ảnh muốn gì được nấy. Trong đám cháu trai, ảnh lớn tuổi nhất, nên làm "đầu tàu" cho những đứa trẻ nhỏ hơn. Cả bọn con trai nhà tôi từng nổi tiếng quậy ở khu phố này. Ba thằng anh của bác Tư tôi rất khoái theo ảnh đi phá làng phá xóm. Tôi chỉ thích hai đứa con của bác Hai với bà vợ sau là thằng Tâm bằng tuổi tôi, và thằng Tiến nhỏ hơn hai tuổi. Anh em tôi "mày tao mi tớ" loạn xạ. Nhớ lại hồi ấy thật là vui.

Bạch Đàn ngơ ngác nhìn Đại ngồi cười một mình. Cô không hiểu sao anh lại kể một đọc anh em bà con của anh ra làm gì.

Đại tiếp tục:

- Tôi còn nhớ, cách ngày đi Úc độ một tuần, anh Hai vùi được món tiền kha khá nên hào phóng chiêu đãi mấy anh em chú bác ruột rà một buổi. Tôi và Tâm không muốn đi chút nào nhưng ảnh làm dữ quá đành phải nể mặt. Cả bọn vào quán rượu gần nhà uống bia. Uống đã ngà ngà thì có một bọn khác kéo đến. Trong bọn đó có đứa từng choảng nhau với anh Hải, nên vừa vào quán là bọn chúng liền kiếm chuyện ngay.

Tựa lưng vào ghế, Đại bỗng đổi giọng lạnh tanh:

- Trong bảy anh em tôi, thằng Tâm, thằng Tiến nhỏ con và nhút nhát nhất. Bọn kia vì cố tình gây sự nên chĩa mũi dùi vào tụi nó. Thằng to con mặt mày dữ dằn nhất đám đi ngang chỗ thằng Tâm ngồi liền giả vờ vấp té. Nó té đè vào thằng nhỏ rồi thuận tay dí điều xì gà cháy đỏ vào mặt Tâm. Con bé tiếp viên ngồi kế bên anh Hải la lên và nhào vô ôm thằng Tâm khóc như vợ khóc chồng.

Mặt nhăn lại đang nhớ tới cảnh tượng từng xảy ra, Đại nói:

- Tụi tôi chưa kịp phản ứng gì thì thằng quỷ dữ ấy đã đâm liên tục vào mặt Tâm ba, bốn cái. Vừa đâm, nó vừa la rằng Tâm câu "ghệ" của nó. Và con... "ghệ" ấy chẳng ai khác hơn con bé tiếp viên đang la khóc lu loa. Anh Hải lao vào trận bằng con dao bấm Trung Quốc lúc nào ảnh cũng mang theo bên người. Lúc ấy trong quán hỗn loạn vô cùng, tụi kia vừa đông vừa dữ và đánh đòn nào đòn nấy như đòn thù. Anh em tôi làm sao chịu nổi. Điều lạ là bọn đó chỉ tập trung vào anh em thằng Tâm mới kỳ.

Đại ngập ngừng:

- Không quen uống bia, rượu nhưng hôm đó tôi bị ép uống cũng nhiều, nên tâm trí hoảng loạn, tôi vớ ghế đập lung tung, la hét như điên khi thấy thằng con to đánh anh Hải sặc máu mũi. Con dao bấm của ảnh vọt ra rơi ngay chân. Tôi nhặt lên cầm lăm lăm trong tay.

Bạch Đàn ái ngại:

- Anh đã đâm thẳng quỉ dữ ấy phải không ?

Đại rầu rĩ gật đầu, giọng anh nghèn nghẹn:

- Tôi đâm hụt, nó vọt chạy vào trong. Không hiểu do ma men hay bản năng xúi giục mà tôi đuổi theo . Nó xách ghế phang tôi rồi lủi vào vách , máu trên trán nhỏ xuống làm tôi điên lên . Mắt nhắm mắt mở tôi cầm dao sấn tới , thằng quỉ ấy đã độc ác đẩy con nhỏ tiếp viên đang run như cây sậy núp ở gốc cột vào lưỡi dao.

Đại ôm đầu khổ sở.

- Cô ta khuyu xuống và tôi cũng khuyu xuống theo . Thật là kinh khủng! Cho tới bây giờ tôi vẫn còn cảm nhận được cảm giác điếng hồn lúc đó. Khi bình tĩnh trở lại, tôi thấy chỉ còn tôi, Tâm và cô tiếp viên nằm trên đất , còn tất cả những "thằng" anh khác đều chạy mất hết . Vì không muốn để việc này ảnh hưởng đến chuyến đi đã kè bên, nên tôi đã nhận tội một mình mà không khai thêm ai. Kết cuộc, tôi lãnh hai năm...

- Ủa! Sao lúc nãy anh nói tới sáu năm ?

Đại cười gượng:

- Bốn năm sau là của vụ khác . Thế nào, cô chán tôi rồi chứ ?

Đàn buột miệng:

- Đâu có ! Tôi chỉ hơi ngạc nhiên.

Rồi cô bấu môi bất mãn:

- Cả dòng họ nữ để anh ở lại trong hoàn cảnh tù tội như vậy sao ? Thật tôi không biết phải nói thế nào đây nữa.

- Mình làm thì mình chịu, đâu trách được ai . Lúc đó tôi nghĩ mình thật... vĩ đại , đã vì mọi người mà hy sinh ở lại.

Đại cười khan:

- Đúng là khi còn trẻ, người ta nhìn đời thậm chí hành động theo lý tưởng của người khác mà cứ tưởng đó là của mình . Giờ nghĩ lại tôi thấy mình thật ngu ngốc . Hai năm ở trại cải huấn , tôi không được thân nhân thăm nuôi , không được một lá thư nào cả. Tôi đau khổ, thất vọng thu mình lại với hàng ngàn câu hỏi tại sao , tại sao ? Môi trường phức tạp đó biến tôi thành người khác từ bao giờ tôi chẳng biết.

Bạch Đàn tò mò thật trẻ con:

- Anh có bị bọn "đại bàng" ăn hiếp không ?

- Cô cũng biết từ "đại bàng" nữa à ?

- Có chứ! "Đại bàng, đầu gấu" báo chí vẫn nói đến hoài mà . Có điều tôi chưa thể hình dung cụ thể, trọn vẹn một "đại bàng" như thế nào mà lại độc ác quá.

Đại lững lờ:

- Cứ nhìn tôi , cô sẽ hình dung ra thôi , chứ có khó gì đâu.

Bạch Đàn trên:

- Anh giống chú sẻ nâu lông xù hơn.

- Trước khi làm "đại bàng" phải biết làm chú sẻ nâu xù lông. Hai năm đầu ở tù, tôi là chú sẻ nâu ngờ nghếch , luôn bị ăn hiếp . Tôi chấp nhận tất cả để được về sớm . Và tôi đã về sớm thật . Trong túi không còn một xu , tôi phải bán cái đồng hồ , vật giá trị nhất tôi có được để trả tiền xe . Về đến đây , cô Loan cho tôi một trăm ngàn và thẳng thừng yêu cầu tôi đi ở nơi khác , vì ngôi nhà này bây giờ là của cô. Nếu phải chứa một kẻ có tiền án như tôi , cô Loan sẽ gặp khó khăn trong công việc làm ăn.

- Anh vẫn chưa nói tại sao cô Loan không được ông nội anh bảo lãnh đấy.

Đại đứng dậy:

- Ngồi chờ một chút nhé cô giáo ! Rồi tôi sẽ nói cho biết thôi.

Bạch Đàn nhìn đồng hồ rồi nhìn trời . Gió thổi mạnh , những ngọn cây rung rinh , cô chợt nhớ tới khu vườn nhà mình , và thắc mắc... không biết giờ này Giang đang làm gì với năm trăm ngàn và chiếc xe mới cấu ấy nhỉ?

Nãy giờ Đại đã kể nguyên nhân khiến anh phải bỏ lỡ dịp đi Úc , nhưng Đàn vẫn chưa hiểu trong chuyện này có vấn đề gì dính dáng tới mẹ con Giang như anh đã bảo: vì bà Nhung , anh đã mất tương lai, sự nghiệp và ở tù năm, sáu năm.

Đại bưng khay nước ra để trên lan can . Anh nheo mắt tinh nghịch:

- Sữa ngọt cho cô giáo, cà phê đắng cho học trò . Uống vào, cô sẽ thấy ấm người và hết chóng mặt.

Nhìn ly sữa trên tay anh , Bạch Đàn vùi vỉnh:

- Cảm ơn anh! Nhưng nếu cho vào sữa ngọt chút cà phê đắng thì .. tuyệt.

- Cô thích uống như vậy sao ?

Đàn gật đầu. Cô chống tay nhìn Đại sớt cà phê vào ly sữa của mình . Cảm giác êm ả khi được chiều chuộng lại đến với cô . Đàn chớp mắt khi anh đưa ly cho cô.

- Bao nhiêu đó đủ đắng rồi . Đêm nay cô sẽ khó ngủ vì cà phê này đậm lắm . Trong dòng họ tôi , bà... cô Loan là dân ghiền cà phê thứ thiệt , bà chuyên uống cà phê đen không đường . Ngoài ghiền cà phê ra , cô Loan còn ghiền nhiều thứ độc đáo khác , nên ông nội tôi đâu dám bảo lãnh . Ở lại và hưởng ngôi nhà biệt thự này.

- Còn anh , anh không được gì sao ?

Đại xoay xoay tách cà phê:

- Tôi chỉ được những thứ không ai cần . Nhưng thôi , cứ nói về mình mãi chán lắm . Tôi muốn nghe cô giáo tâm tình . Chắc cô không chóng mặt chứ ?

- Anh chưa kể hết chuyện mà . Tôi vẫn còn thắc mắc...

Đại khoát tay:

- Đoạn sau này còn tệ hơn đoạn trước nhiều. tôi không đủ can đảm kể tiếp đâu . Bây giờ tới phiên cô . Nhớ hồi còn đi học , bọn tôi rất mê nghe thầy cô kể chuyện đời mình . Đó là cách câu giờ tốt nhất...

- Đêm nay anh không câu giờ đấy chứ ?

Đại nhìn cô ranh mãnh:

- Tôi đang câu một thứ quý hơn cả thời gian và hy vọng sẽ câu được.

Bạch Đàn phản ứng ngay:

- Thật sao ! Nếu quả như vậy , tôi sẽ là người bẻ gãy cần câu của anh đó.

Đại cười:

- Cô đúng là bà giáo già khó tính.

- Anh đã nói câu này một lần rồi . Và tôi thấy khó như thế vẫn chưa... đủ với anh.

Thấy Bạch Đàn khoanh tay ngồi im , Đại nhăn nhó:

- Tôi đùa mà ! Cô nữ giận người tội lỗi... đây mình như tôi sao ?

- Không! Tôi đang suy nghĩ nên kể về bản thân như thế nào cho vừa với phần đời anh đã kể cho tôi nghe.

- Nhìn bề ngoài cô đâu giống mấy người hay tính toán chi li.

Bạch Đàn thản nhiên:

- Vậy là anh làm to rồi . Tôi tính toán kinh khủng lắm . Tính toán cũng là một cách để tồn tại . Họ hàng tôi ít người , mẹ con tôi lại nghèo , phải sống nhờ vào nhà bà dì ruột nên từ hồi bé xúu tôi đã tính toán , suy nghĩ trước khi làm bất cứ việc gì . Với những người có điều kiện , khi sai họ có thể làm lại, còn tôi thì không . Do đó cuộc sống với tôi lúc nào cũng là một chuỗi bài toán , vừa giải xong đáp số bài này thì đã có một bài toán mới nan giải . Tôi phải tự kiếm việc làm để lấy tiền ăn học , lúc nào cũng bận rộn với trăm ngàn thứ linh tinh . Anh bảo tôi giống bà giáo già ế độ cũng đúng thôi . Tôi chả có điểm nào nổi bật lọt vào mắt người khác phái.

Đại tỏ vẻ ân hận:

- Xin lỗi , tôi chỉ đùa thôi chứ không có ẩn ý gì cả. Thật ra , cô không giống bà giáo già chút nào hết . Tôi nghĩ chắc cũng có khối anh chàng trồng cây si cô.

- Anh không cần phải an ủi . Với tôi , những điều anh vừa nói đâu có quan trọng bằng chuyện học hành . Mơ ước lớn nhất của tôi là học

thành tài , tìm được một việc làm tương đối để nuôi mẹ, bà đã quá cực khổ vì tôi rồi.

Đại nhìn Bạch Đàn chậm rãi uống từng ngụm sữa mà thấy... thương . Cô nói về mình một cách lạnh lùng , thản nhiên như nói tới ai khác . Cách nói ấy chỉ có ở những người quen chịu cực khổ và luôn phải vượt qua khó khăn.

Bạch Đàn lại lên tiếng:

- Chắc anh đang thắc mắc sao không nghe tôi nhắc tới cha chứ gì ? Tôi không có ba và lâu lắm rồi tôi đã hết hỏi mẹ "Ba là ai? Ở đâu ? Làm gì?" , vì lần nào hỏi như thế mẹ tôi cũng khóc thay cho câu trả lời . Trong ngôi nhà thường xuyên có ba người phụ nữ , tôi đảm nhận vai trò của thằng con trai . Mãi rồi tôi không thấy mình dịu dàng , mềm mỏng , biết những nhéo hay làm điệu làm dáng như những đứa bạn gái . Qua mắt tôi cái gì cũng sần sùi đầy góc cạnh . Sự bất hạnh của mẹ tôi khiến tôi mất niềm tin vào cuộc sống . Với tôi , tuổi mười ba , mười bảy hay mười tám đều không là tuổi hoa mộng đẹp nhất đời như nhiều người vẫn tưởng tượng.

Khẽ bóp bàn tay , Bạch Đàn tiếp:

- Mười hai, mười ba tuổi , tôi đã còng lưng ngồi cắt vải vụn cắt đến chai hết tay vẫn chưa hết vải . Lúc ngồi ráp những mảnh tam giác lại thành bông trên mặt áo gối , tôi đã tự hứa với lòng sau này tôi phải trở nên giàu có chứ không thể như thế mãi được . Bây giờ mẹ con tôi đỡ hơn xưa , nhưng chưa có nghĩa đã vượt qua hết khó khăn . Tôi cũng hết... tham vọng làm giàu rồi , vì làm giàu đâu phải dễ. Có điều trong tâm hồn tôi vẫn luôn còn một khoảng trống tăm tối đầy mặc cảm khốn khổ mà tôi không sao xóa được.

Ngượng ngịu cười , Bạch Đàn nhìn Đại.

- Lần đầu tôi nói về mình nhiều như vậy . Anh thấy đấy , chẳng có gì đáng nghe vì toàn những lời thở than đến phát chán . Tôi lại không có khiếu ăn nói , nên chỉ có thể kể bằng giọng rù rì như đế kêu . Nếu không nhờ tách cà phê cực đậm này chắc anh đã ngủ mất rồi.

Đại trù mến lắc đầu:

- Trái lại, câu chuyện của cô đã cho tôi một bài học về số phận . Dù cô nói rất ít , nhưng tôi hiểu những gì cô đã vượt qua không phải là đơn giản.

- Anh nói thế chứ thiếu gì người phải vừa làm vừa học như tôi . Chỉ cần chịu cực một chút là được.

Đại bỗng nghe xốn xang trong lòng . Anh nhớ lại những lần trêu chọc Bạch Đàn mà ngượng . Đành rằng không ác ý , nhưng sao Đại lại có thể vô tâm đến thế nhỉ? Anh có còn trẻ trung gì đâu ?

Bạch Đàn nói nhỏ:

- Đến giờ tôi về rồi.

Đại chột bối rối:

- Tôi đưa cô nhé ? Chóng mặt đạp xe dễ té lắm.

Anh nghe tiếng Đàn cười khế:

- Sao quan trọng vấn đề dữ vậy ? Tôi đã quen không được chiều chuộng , đưa đón hằng hai chục năm nay rồi , anh đừng làm tôi khó xử chứ ?

- Nhưng để cô về một mình tôi không an tâm.

Bạch Đàn cao giọng:

- Anh làm tôi nhớ mẹ quá . Bà luôn nhắc tôi phải cảnh giác trước những anh chàng quan tâm đặc biệt tới mình.

Đại thoáng chốc trở nên lạnh nhạt:

- Xin lỗi! Tôi không nghĩ sâu xa như cô.

Rồi anh gọi to:

- Dì Tám ơi! Mở cổng giúp tôi!

Bạch Đàn lững thững dắt xe đi trong sân. Đêm vẫn ngọt mùi hoa , lòng cô chột chùng xuống chút buồn vu vơ. Mà sao lại buồn khi cô đã cố ý nói thế với Đại ?

Cô muốn cảnh cáo anh hay tự cảm tỉnh mình vậy ? Thôi đừng nghĩ vớ vẩn nữa . Mẹ đã từng nói: "Đàn ông con trai một trăm người hết chín mươi chín người xấu" . Đại không thể nào là người tốt duy nhất trong nhóm một trăm ấy được . Đừng ngu dại lọt vào vòng khổ sở mà suốt đời mẹ đã không thoát ra được.

Lời Yêu Thương

Chương 5

Đại vút quyển sách xuống bàn và bước ra ban công châm thuốc hút . Đây là điều thứ tư trong ngày của anh . Hôm nay anh đã hút vượt chỉ tiêu ấn định . Nhưng nếu không hút thuốc , anh sẽ chịu đựng không nổi nhịp thời gian chậm chạp trôi qua.

Lúc chiều , Bích Đông đã gọi điện thoại cho anh hay tối nay Bạch Đàn sẽ không đến được vì bận việc nhà . Cô ta còn nhắc đi nhắc lại rằng Đàn sẽ dạy bù vào chủ nhật . Lời nhấn rành rọt trong tai nhưng từ sấm tới giờ Đại vẫn cứ lóng ngóng trông chờ.

Gần chín giờ rồi , chắc chắn Bạch Đàn không tới nữa đâu . Giờ này

"tiểu sư phụ yêu dấu" của anh đã ngủ rồi cũng nên...

Tự xưng Đại mỉm cười với cái từ hơi... kiếm hiệp anh đặt cho Bạch Đàn.

Hôm anh buột miệng gọi cô là "Tiểu sư phụ yêu dấu", Đàn đã nghiêm mặt chỉnh ngay . Cô bắt anh phải gọi mình là: "Đại sư phụ kính mến". Anh đã vui vẻ đồng ý với lý do gọi như vậy tên "Đại" của anh lúc nào cũng đi kèm với "sư phụ" . Lý do này khiến "Đại sư phụ" của anh làm lì cau có suốt buổi học còn lại.

Đại biết anh dở khi để lộ tình cảm của mình với Đàn quá vội . Nhưng suy đi nghĩ lại , anh nhận thấy Bạch Đàn là cô gái anh quan tâm , lo lắng và... nhớ nhung nhiều nhất so với các cô gái anh từng quen. Mười tám tuổi bước vào tù , anh chưa kịp yêu và chưa hề có mối tình nào ngoài chút nhớ nhớ ngu ngơ đến con bé "Mèo ưốt" học lớp kế bên . Khi ra tù , anh chán đời , hận gia đình ở bên trời Tây chẳng ngó ngang , oán bà cô ruột đoạn tình máu mủ, Đại đã lao vào con đường tội lỗi . Anh đã phạm pháp thật sự và sống vất vưởng với bọn gái điếm. Đến lúc bị bắt vì tội ăn cắp xe , Đại phải ngồi tù thêm bốn năm nữa , anh vẫn chưa biết yêu là gì . Những cô gái đến với Đại chỉ cho anh thú vui thân xác chớ chưa hề làm anh đau đớn , bồn chồn , khổ sở như khi anh nghĩ tới Bạch Đàn . Cô là bông hoa nhỏ dịu dàng , thanh khiết mà anh khát khao được nâng niu trong tay . Cô là giấc mơ . Cô gần nhưng xa , thật mà hư . Đại phải biết mình là ai khi nghĩ đến Đàn chứ ?

Con gái chỉ chú ý đến những anh chàng cao hơn họ một cái đầu. Mặt cơ bản này , Đại không có , làm sao Đàn để mắt tới anh được . Dẹp ảo tưởng yêu ấy ngay đi , nhất là yêu "Đại sư phụ" của mình. Bước xuống lầu , anh ra sân hít đầy ngực mùi nguyệt quế . Đêm nay hoa nở trắng cây . Phải chỉ có Bạch Đàn nhỉ? Anh băng khuâng mở cổng bước ra đường . Tự nhiên , Đại muốn lang thang một chút . Giống những gã si tình anh muốn "một mình trên phố âm thầm nhớ nhớ tên em" như bài hát mà còn đi học anh rất thích hát . Anh hát nghêu ngao cho vui khi trong tim chẳng có tên một em nào để nhớ cả. Tới đầu ngã tư , Đại quay về . Con phố nhỏ này tương đối vắng xe , những ngôi nhà biệt lập như ngủ hết rồi , không ai thơ thẩn ngoài đường kiểu giống anh.

Gần đến nhà , Đại bỗng chú ý tới một người đang ngồi bệt trên lề , đầu gục xuống . Những cô gái như vậy anh có lạ gì . Đại chột thờ dài khi nhớ đến quá khứ . Anh nhẹ nhàng đi ngang qua và nhận ra cô ta đang khóc tức tưởi , khóc ngon lành.

Anh bước tới gần , giọng nhỏ nhẹ.

- Này cô , có chuyện gì vậy ?

Cô gái giật mình nhìn lên , Đại hốt hoảng ngồi thụp xuống:

- Trời ơi! Bạch Đàn , e... em làm sao vậy ?

Đàn mím môi ngơ ngác nhìn anh rồi lại òa ra khóc . Đại cảm thấy lo lắng vô cùng trước cặp mắt thất thần nhìn mà không thấy gì của cô .

Anh lay hai vai cô:

- Chuyện gì vậy ?

Đàn méo mào lắc đầu , Đại vòng tay ôm ngang người cô , giọng cương quyết:

- Vào nhà cái đã.

Không cần biết cô có đồng ý không , anh kéo Đàn đứng lên . Cô tựa hẳn vào anh , người lạnh ngắt.

Đại vừa ngồi vào ghế , Đại đã hỏi:

- Người ta giật xe của em phải không ?

-...

- Hay là .. ai đã làm gì xúc phạm tới em ?

-...

Đại sốt ruột:

- Sao không nói ? Bạch Đàn , ai ăn hiếp em hả?

Giọng Bạch Đàn nghèn nghẹn:

- Tôi căm thù ông ta , tôi ghê tởm ông ta.

Rồi bỗng nhiên cô vòng tay ôm ngực mình đau đớn.

- Nhưng tại sao lại là ông ? Tôi không muốn... tôi không muốn gặp ông.

Đại nóng nảy , hỏi tới:

- Ông nào , ở đâu , lão ta làm gì em rồi ? Nói mau đi , tôi sẽ đập vỡ mặt lão ta.

Đàn thần thờ:

- Đập vỡ mặt ông ta rồi thì ích lợi gì ?

Đại sửng sờ nhìn cô , Bạch Đàn thật lạ với bộ đồ bộ xanh nhạt điểm những bông hoa trắng nhỏ li ti , với bộ đồ này Đàn trông giống cô bé mười sáu, mười bảy tuổi đang khóc vì giận người yêu . Nhưng nếu Đàn khóc vì giận người yêu , Đại vẫn an tâm hơn . Đằng này , nhìn cô vật vã mà không biết lý do , anh chịu hết nổi rồi . Nhưng dù thế nào cũng từ từ , anh phải đợi Đàn bình tĩnh lại đã . Đi vào trong Đại rót ra một ly nước , ân cần đưa tận tay cô.

- Uống một chút đi.

Đàn ngoan ngoãn uống từng ngụm nhỏ. Cô đã thôi khóc nhưng đôi mắt vẫn còn ướt và giọng nói vẫn run rẩy , đứt đoạn:

- Anh không hiểu đâu . Nhưng chưa bao giờ tôi thấy khinh ghét bản

thân mình bằng lúc này . Tôi không muốn tôi là tôi nữa.

Dù nóng ruột biết chuyện... động trời gì đã xảy ra đến với cô , Đại vẫn cố kiên nhẫn nghe Bạch Đàn vòng vo . Cô bắt đầu bình tĩnh và bắt đầu nói rồi đó , anh phải hết sức tế nhị , khéo léo để giúp Đàn lấy lại bình tĩnh mới được.

Trầm giọng xuống , Đại nói:

- Đừng nghĩ quẩn ! Tôi tin cô là người nhiều nghị lực , cứng rắn , can đảm nên dầu gặp bất cứ khó khăn nào cũng sẽ vượt qua . Cô có làm gì không phải đâu mà lại khinh ghét bản thân mình . Với tôi , Bạch Đàn luôn luôn là "Đại sư phụ kính mến" . Cô có thể tin vào tôi nếu thấy cần thổ lộ điều gì cho vơi nỗi khổ.

Bạch Đàn nhếch môi trông chưa chút làm sao . Cô nói:

- Không hiểu sao tôi đi lang thang suốt buổi tối rồi lại dừng trước cổng nhà anh khóc lóc như điên thế này.

- Cô từ đâu tới đây ?

- Từ nhà.

Đại ngập ngừng:

- Dọc đường không ai ức hiếp , chọc ghẹo gì cô chứ ?

Bạch Đàn cười gượng:

- Không! Tưởng tôi đâu dễ bị ăn hiếp . Nhưng lúc này nhìn tôi chắc thâm lắm . Đúng ra cũng đâu có gì phải xúc động như vậy . Tại sao tôi mít ướt thế nhỉ?

Đại nói:

- Mít ướt đúng lúc cũng đâu có xấu . Nhưng tại sao cô khóc ?

Bạch Đàn im lặng . Cô mãi ngấm ngĩa cái ly thủy tinh còn phân nửa nước như cô tìm cái gì đó . Mãi một lúc sau , Đàn mới thở dài.

- Tôi đã gặp ông ấy . Đúng là ông ấy.

- Ông ta là ai ?

- Ba tôi.

Đại ngạc nhiên nhìn đôi môi Đàn mím chặt . Cô lại sắp rơi lệ nữa thì phải . Không ngờ Đàn đa cảm dữ vậy.

Anh hơi khách sáo:

- Mừng cho cô! Từ giờ trở đi cô đã hết thắc mắc ba mình là ai rồi.

- Nhưng ai có biết ông là ai không ? Thật kinh khủng! Cách đây hai năm, tôi có nhận kèm vài ba đứa trẻ con nhà giàu , tôi từng gặp ông ta rồi . Ông ta là bạn của ba chúng và ở chung trong nhà . Có một lần bọn nhóc theo cha mẹ đi chơi , tôi không được báo trước nên vẫn đến dạy . Thấy cửa khóa bên trong nên tôi đứng gọi mãi . Khá lâu nhưng không có ai lên tiếng , tôi quay xe định ra về thì nghe tiếng kêu cứu và tiếng vật lộn . Hoảng quá , tôi cũng la lên rất to.

Bạch Đàn nghẹn lời làm Đại nát cả lòng khi nghe tiếng cô khóc . Anh ngồi xuống sa lông kế bên cô , rất nhẹ nhàng Đại lau gương mặt đầm lệ của cô và siết đôi tay nhỏ bé lạnh ngắt của cô trong đôi tay to lớn ấm áp của mình.

Không biết Đàn đã gặp chuyện gì . Tốt nhất đừng nóng nảy . Hãy để cô từ từ kể cho có đầu có đuôi.

- Lúc đó , nhìn vào khe hở của cửa sắt , tôi thấy chị Bé , người giúp việc của gia đình đang cố hết sức kêu la cầu cứu , trên mình không một miếng vải che thân . Chỉ làm tôi sợ chưa từng thấy... Khi hàng xóm chạy tới , ông ta ra mở cửa với bộ mặt giả ngơ thật đáng tởm . Hai năm nay , ông ta như bóng ma vẫn ám ảnh tôi trong những cơn ác mộng . Dù ông ấy không làm gì tôi nhưng tôi luôn van vái đừng bao giờ phải nhìn thấy bộ mặt gớm ghiếc của ông lần nữa . Nào ngờ chiều nay tôi đã phải gặp lại...

Đại hỏi:

- Cô có làm người không ?

Bạch Đàn lạnh tanh:

- Không! Làm sao mà làm được . Ông ta ngồi như chết khi nhìn thấy tôi kia mà.

Hít hít mũi , cô tiếp:

- Trưa nay , đi học về tôi nghe mẹ xúc động bảo: "Ba con đã tìm đến đây . Suốt hai mươi năm ông cố công tìm và đã gặp lại mẹ . Tôi đừng đi dạy , ba sẽ ghé thăm con" . Lúc ấy tôi thật lạ , vừa mừng vừa tủi khi nghĩ mình đã có cha . Tôi nhờ Bích Đông điện thoại cho anh rồi suốt buổi lóng ngóng trông chờ . Không thể hình dung ra ba mình như thế nào , nhưng tôi vẫn nghĩ ông chắc cũng tử tế , đạo mạo như ba của những đứa bạn mà tôi thường tò mò quan sát mỗi khi tới nhà chúng . Nào ngờ sự thật quá tàn nhẫn.

Đại thở dài . Đúng là sự thật quá tàn nhẫn . Tội nghiệp Bạch Đàn .

Cô đau khổ vì người cha bất ngờ xuất hiện này cũng đúng thôi . Đại là người ngoài cuộc mà còn xốn xang , bất nhẫn trong lòng , nói chi Bạch Đàn , một cô gái luôn mặc cảm vì thân phận của mình.

Bạch Đàn căm hận:

- Tôi không lựa chọn được cha đẻ của mình , nhưng tôi có quyền từ chối nhận mình là con ông . Vì trong thâm tâm ông từ hồi nào tới giờ làm gì có tôi.

- Tại sao hồi xưa bác gái và ông ấy bỏ nhau ?

- Mẹ tôi không đời nào hé môi về chuyện này . Lúc trưa tôi lại hỏi tại sao , mẹ chỉ thở dài rồi đổ thừa hoàn cảnh . Hừ! Hoàn cảnh gì ngoài chuyện mẹ đã gặp phải sở Khanh . Bản chất của ông ta là thế.

- Không nên kết luận vội như vậy . Có thể hôm đó ông say rượu nên không làm chủ được bản thân.

Bạch Đàn khô khan:

- Việc gì phải bênh ông ta ? Hôm đó tổ trưởng dân phòng và cảnh sát khu vực có tới mời ông ta về trụ sở để làm việc . Bác hàng xóm cho tôi biết trước đây ông đã từng giở trò với con bé giúp việc mới có mười mấy tuổi , con nhỏ la lên và bác ấy chạy qua đập cửa . Bữa nay , lão lại chứng nào tật nấy , xóm này gọi lão là heo nọc và chắc mọi người phải làm lớn chuyện... Không biết họ đã làm gì ông ta , mà sau đó khi đến dạy học tôi không còn thấy ông nữa . Nghe đâu ông chủ nhà đã... mời ông bạn hiền của mình đi nơi khác , dù ông ta có trả tiền thuê nhà nhiều hơn gấp mấy lần.

Bạch Đàn bỗng bật cười:

- Từ bé tới giờ mang tiếng là con hoang , bây giờ lại... thật vinh dự thay...

Đại nhìn cô:

- Những chuyện này bác gái có biết không ?

Bạch Đàn chậm chạp lắc đầu:

- Tôi đã không kể gì hết vì sợ mẹ lo . Tối nay cũng thế . Tôi đã vụt chạy khi nghe mẹ bảo bước lại cho ông ta hôn . Lúc đó người tôi nổi gai hết . Tôi cảm thấy ghê tởm tới độ khi nghĩ ông ta sẽ đụng vào người mình . Tôi chạy và nghe mẹ tôi giả lả nói rằng: "Con bé xúc động khi thấy cha ruột của mình... ". Cứ để mẹ nghĩ thế , nhưng sau này thì sao ? Tôi chịu không nổi khi tưởng tượng đến những tháng ngày sắp tới.

- Có lẽ ông ta sẽ tránh gặp mặt cô.

- Như vậy cũng chẳng làm mọi việc trở lại như xưa , tôi đâu thể trở lại là tôi lúc không biết cha mình là ai.

Giấu mặt trong tay , Bạch Đàn kêu lên:

- Tôi ghét tôi lắm . Lúc này tôi muốn đâm đầu vào xe cho xong.

Đại hoảng hốt:

- Trời ơi! Đừng điên khùng như vậy . Rồi mọi việc sẽ qua . Mạng người là quý hơn hết.

- Nhưng tôi không quý tôi chút nào cả...

Đại ôm vai Bạch Đàn , giọng dỗ dành:

- Tôi quý cô , tôi cần có cô . Cô không có lỗi gì trong chuyện này .

Đừng dẫn vật mình nữa , Bạch Đàn !

- Anh không khinh thường khi biết ba tôi như thế sao ?

- Không đời nào . Với tôi , cô là người tốt nhất.

- Nhưng mọi người , bạn bè , xã hội họ sẽ... sẽ... chẳng đời nào

thông cảm...

- Bạch Đàn! Cuộc sống rất nhiều mặt và không có mặt nào toàn vẹn hết . Có những điều vẫn luôn luôn tồn tại mà ta không chấp nhận cũng không được . Người ta vượt qua quá khứ , chấp nhận thực tại để vươn tới tương lai . Có lần cô đã bắt tôi dịch câu này ra tiếng Anh . Cô quên rồi sao ?

- Đó chỉ là một câu lý thuyết rỗng tuếch mà không phải là ai cũng thực hành được.

- Nhưng cô sẽ làm được , vì chính cô đã ra... đề này cho tôi mà . Với lại , ai chẳng có số phận riêng, hoàn cảnh riêng . Thoạt đầu chấp nhận số phận của mình không phải dễ , dần dà cô sẽ thấy bình thường. Tin tôi đi , cô đã nói với tôi những khổ sở , khóc ướt hết vai áo tôi , thì lòng cũng vui bớt buồn bực rồi còn gì.

Câu nói của Đại làm Bạch Đàn sực tỉnh... hờn . Cô vội đẩy anh ra và ngồi co lại một góc ghế.

Đại mỉm cười:

- Uống thêm một ly nước nữa nhé ? Nãy giờ cô khóc khô cả người rồi còn gì.

Bạch Đàn ngượng ngùng:

- Tôi không khát đâu . Xin lỗi đã quấy rầy anh vào lúc này.

Đại lắc đầu:

- Tôi cứ nghĩ nếu không gặp tôi , chả biết bây giờ cô đang thế nào ở ngoài đường lúc ban đêm... Nói thật , dù biết cô sẽ không đến dạy nhưng chẳng hiểu sao suốt tối nay tôi cứ trông cô và nóng ruột đến mức phải bỏ bàn học đi dạo . Tôi mừng vì đã gặp cô đúng lúc.

Bạch Đàn chột đứng lên:

- Có lẽ tôi phải đi...

Đại nhìn cô và nói nhỏ:

- Tôi sẽ đưa cô về.

- Tôi không về nhà.

- Vậy cô muốn đi đâu ?

Bạch Đàn lắc đầu , mắt cô lại rưng rưng , Đại ái ngại:

- Vậy cứ ở lại đây , tôi sẵn sàng ngồi nghe cô nói chuyện tới sáng . Nói đến bao giờ hết buồn bực thì thôi.

- Tôi đâu còn gì để nói ngoài việc sẽ nhắc đi nhắc lại những câu đã nói . Và tôi cũng không thể ngồi yên một chỗ , tôi muốn làm gì đó để khỏi phải nghĩ ngợi lung tung . Mà còn biết phải làm gì bây giờ ngoài chuyện lang thang ngoài phố.

- Được rồi , tôi sẽ cùng lang thang với cô suốt đêm.

- Anh sợ tôi làm chuyện gì ngu ngốc à ?

Đại xoa tay:

- Không phải! Nhưng cô nghĩ xem , chả lẽ tôi ngủ được sao sau khi nghe hết chuyện của cô và biết cô đang lang thang một mình giữa đêm khuya ?

Bạch Đàn bùi ngùi:

- Ngoài anh ra chắc không còn ai nghĩ đến tôi vào lúc này.

- Cô nói thế mới đúng có phần nữa , vì thật ra lúc nào tôi cũng nghĩ tới cô hết chớ đâu phải chỉ có lúc này.

Nhìn nét mặt tỉnh queo của Đại , Bạch Đàn tưởng anh đùa cho mình khuây khỏa nên cô chỉ nhếch môi cười rồi im lặng . Nhớ tới mẹ , Đàn lại thở dài.

Mẹ tỏ ra quá xúc động khi gặp lại ông ta . Suốt hai mươi năm dài bà từ chối hết những lời tỏ tình của bao nhiêu người đàn ông khác . Không phải vì bà chán chuyện yêu đương hay vì bà dồn hết tình thương cho cô như bà vẫn nói với... thiên hạ , mà vì bà còn nghĩ tới ông ta , người đã quất ngựa truy phong khi bà vừa mang cô trong bụng . Thật tội cho mẹ , bà đã để phí tuổi xuân vì một người không ra gì . Bây giờ gặp lại... cố nhân , chắc mẹ sẽ bỏ ngoài tai những lời dì Ngọc , đúng như câu ông bà hay nói: "Tình cũ không rủ cũng đến". Mẹ tỏ vẻ thương tâm khi nói: "Suốt thời gian dài (nhưng không hiểu là bao nhiêu năm và vì lý do nào) anh Bá sống thui thủi một mình không ai chăm sóc".

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mẹ tình nguyện trở lại để lo lắng , chăm sóc người đàn ông ấy ?

Cung cách lạnh xẵng bối rối lẫn e ấp thẹn thùng của mẹ làm Đàn điên lên vì tức , nhưng cô vẫn cố chịu đựng . Đến lúc bà ra lệnh bắt cô bước đến gần cho ba hôn một cái thì Đàn đã vùng bỏ chạy ra sân . Cô thở hào hển bước tới phòng của Giang với ý định sẽ ngồi tạm ở đó nhưng anh đi vắng.

Thế là Bạch Đàn lang thang ngoài đường với trái tim trống rỗng và tâm hồn tăm tối.

Đến gần cô , Đại đưa chiếc áo khoác và bảo.

- Mặc vào rồi chúng ta cùng lang thang.

Ngần ngừ một chút , Đàn mặc áo vào . Trong cái áo rộng lưng thùng của anh, Bạch Đàn như một đứa bé con . Đại sửa lại bầu áo cho ngay ngắn rồi khẽ nắm tay cô , hát nhỏ.

- "... Lãng du khắp nơi . Anh với em cùng lên đên bao tháng ngày... "

Bạch Đàn nhăn nhó rút tay lại:

- Tối nay tôi bỏ mặc cho tôn ti trật tự đảo lộn . Nhưng ngày mai thì cô

phải là cô, trò phải ra trò đó.

Đại khép cánh cổng sắt và nghiêng người:

- Xin tuân lệnh sư phụ.

Hai người lại rơi vào im lặng . Đại nhìn bóng anh và Bạch Đàn dài ra rồi ngẩn lại dưới ánh đèn đường , lòng thoáng chút suy tư.

Cho tay vào túi quần , anh thông thả bước bên cô . Hai người như một cặp tình nhân đang dạo chơi . Ý tưởng bất ngờ đó làm Đại băng khuôn.

- Sao anh không nói gì hết vậy ?

- À... tại tôi đang nghĩ đến hai câu thơ của Xuân Diệu.

Bạch Đàn nhú mày tò mò:

- Thơ gì ? Anh đọc cho tôi nghe với.

Đại cười cười:

- Đoạn thơ nổi tiếng này gồm có bốn câu , nhưng với tôi hai câu sau mới thật hợp tình hợp cảnh . Đó cô đoán được.

Bạch Đàn đang cố lục lợi trí nhớ của mình , thì Đại đã trầm giọng:

- "Tôi với người yêu qua nhè nhẹ.

Im lìm chẳng dám nói năng chi... "

Xịu mặt xuống , Đàn lầu bầu :

- Đừng lợi dụng cơ hội mà vớ vẩn . Với tôi , không có thứ tình gì là tình yêu hết. Bọn đàn ông các anh thật đáng ghét.

- Ờ hay! Sao lại vớ đũa cả nắm thế kia ? Tôi làm gì đâu nào ?

Bạch Đàn nghiêm nghị:

- Nếu anh còn nói năng nhăng cuội như vừa rồi , tôi sẽ nghỉ dạy đó.

- Oan quá! Tôi chỉ đọc thơ thôi mà . Bài thơ tình đó nổi tiếng cả nửa thế kỷ rồi làm sao mà vớ vẩn , nhăng cuội được ? Với lại chính cô yêu cầu tôi đọc mà.

Đàn nổi cáu lên:

- Để tôi... một mình , anh về đi cho... rảnh nợ!

Đại ngược mặt nhìn trời:

- Chẳng biết ai nợ ai đây nữa.

Bạch Đàn hơi què vì thái độ của mình . Cô cấm đầu đi một nước , mặc Đại lẻo đẻo theo sau . Tiếng huýt gió buồn buồn của anh làm cô thêm chán đời . Cô có ích kỷ không khi lo sợ mẹ sẽ trở lại với ông Bá ? Dầu thế nào chẳng nữa, ông cũng là ba ruột của cô , Đàn sẽ lấy lý do gì để ngăn việc "đoàn tụ" này chứ ?

Trước đây cô đã giấu kỹ chuyện "lão dê" đó , bây giờ có kể ra mẹ đã không tin , lại còn khổ sở vì nghi ngờ cô nói dối thì kể làm gì ?

Lẽ ra , cô không nên nói gì với Đại mới đúng , vì anh đâu phải người thân của cô . Trong lúc căng thẳng , hoảng loạn Đàn lỡ thổ lộ hết

những điều xấu hổ này , bây giờ đã bình tâm , cô chột ân hận khi thấy mình nhẹ dạ và nông nổi . Thì ra , cô cũng yếu lòng như những cô gái khác thôi.

Đi chậm lại , Đàn chờ Đại bước lên ngang hàng , cô dịu giọng:

- Những gì tôi đã nói với anh đêm nay mong anh quên phứt đi . Cám ơn anh đã rất tốt với tôi . Nhưng bây giờ tôi đang muốn được tự do một mình . Anh về ngủ đi.

- Cô định lang thang tới chừng nào ? Tôi có cảm giác cô muốn mẹ mình khóc toáng lên vì lo lắng cho cô hả lòng , chứ không phải cô "đi cho đừng nghĩ ngợi lung tung" . Mười hai giờ khuya rồi . Tôi đưa cô về . Chỉ người đàn ông đó có lỗi , sao cô làm khổ cả bác gái ?

- Xin lỗi , anh đừng chen vào chuyện riêng của tôi.

Đại tàn nhẫn nhìn theo dáng Bạch Đàn dần dỗi bước đi . Con gái bướng thật dễ ghét . Bạch Đàn không những bướng mà còn ngạo mạn nữa , anh chả có cơ may nào chinh phục trái tim đang hận bọn đàn ông kia đâu.

Ngao ngán lắc đầu , anh ghé vào tủ thuốc bên lề mua gói ba số năm . Đại khum tay bật quẹt , môi thuốc xong , anh không nhìn thấy Bạch Đàn nữa . Chắc cô đã quẹo sang góc phố kia rồi . Đành phải léo đẹo theo sau để làm cận vệ từ xa thôi . Khổ thật , nhưng nỗi khổ này mới đáng yêu làm sao.

Mỉm cười một mình , Đại hăm hở bước tới . Anh nheo mắt rít một hơi thuốc và ngạc nhiên khi phía trước không có Bạch Đàn.

Quái ! Cô giáo đáng ghét của anh đâu rồi ? Quay ra phía sau , con phố cũng vắng ngắt . Đại hoảng hốt nhìn quanh một lần nữa và thấy Bạch Đàn đang thất thểu đi giữa lòng đường . Trời ơi! Sao em lại khổ đến mức này ? Anh rít một hơi thuốc và bước vội theo cô.

Đường khuya vắng vẻ bỗng ầm ầm tiếng mô tô gầm rú . Đại chưa kịp nhìn xem xe chạy từ đâu thì ngay góc ngã tư gần nơi Bạch Đàn đang ngơ ngác đi , một tốp bốn, năm chiếc mô tô phóng ra...

- Bạch Đàn! coi chừng...

Tiếng la của Đại bị tiếng động cơ át mất . Bạch Đàn giật mình , chưa kịp chạy vô lề thì bọn đua xe đã bàn hàng ngang chạy như bay tới... Bạch Đàn luỳnh quỳnh đứng chết trân giữa lộ. Một chiếc xe không là chủ tốc độ quẹt phải cô làm Đàn ngã lăn ra đường.

Thấy chiếc xe bỏ chạy luôn , Đại phóng theo ghị yên sau lại . Thằng lái xe co giò đạp anh một cái thật mạnh . Đại té sấp xuống đường , bị xe kéo đi một đoạn , người trầy trụa khắp nơi.

Cổ nén đau , anh chạy nhanh tới chỗ Bạch Đàn . Cô vẫn nằm yên

trên đường . Đại hốt hoảng kêu tên cô và nghe tiếng mình rơi vào đêm khuya hun hút .

Lời Yêu Thương

Chương 6

- Dậy uống sữa đi! Trưa lắm rồi!

Nghe giọng nói trống không của dì Ngọc , Đàn biết bà còn đang giận cô ghê lắm.

Nghĩ lại , Bạch Đàn còn giận mình , chớ đừng nói ai khác . Đêm qua Đại thấy Đàn bất tỉnh nên đã đưa vào bệnh viện . Mãi đến gần sáng, khi thấy cô không sao , anh mới đưa cô về . Tới nhà , Bạch Đàn lãnh ngay một bạt tai của mẹ.

Tội nghiệp Đại , anh đứng lặng thinh nghe mẹ cô mắng như tát nước vào mặt , vì bà nghĩ Đại là... bồ bịch của cô . Anh dám dẫn cô đi tới gần sáng mới đưa về nhà thì còn ra thể thống gì nữa.

Tội nghiệp Đại , đêm hôm qua , nếu không có anh , chả biết cô đã ra sao rồi . Anh là người cho cô trút hết nỗi niềm . Anh là người chở che cho cô lúc nguy hiểm . Những lúc ở gần anh , cô thấy tâm hồn mình hồi hộp , lâng lâng không dứt . Sự hồi hộp càng tăng lên biến thành cảm giác của một niềm hạnh phúc hư hư ảo ảo rất lạ lùng mà đêm qua suốt đoạn đường từ nhà thương anh đưa cô về nhà , Bạch Đàn đã cảm nhận được rất rõ.

Giọng bà Ngọc vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô:

- Thăng hồi khuya là ai vậy ?

Bạch Đàn ngần ngừ:

- Bạn con.

- Hừ ! Nó không phải người tốt đâu.

Vùi đầu vào gối , Đàn kêu lên:

- Sao dì biết ?

- Thăng Giang nói . Vớ lại nếu có là người tốt đã không đi với mày suốt đêm.

Bạch Đàn lắc đầu:

- Ông Giang chỉ giỏi nói sau lưng chớ chả làm nên tích sự.

Bà Ngọc tỏ vẻ bênh vực:

- Thì lúc khuya nó đã không xông ra đuổi thăng đó là gì ? Tội nghiệp , đêm hôm qua nó phóng xe đi tìm mày khắp nơi . Sáng nay Giang nói

với tao thẳng đó từng ngồi tù , đúng không ?

Đàn im lặng . Cô nhớ tới thái độ của Giang hồi khuya và khó chịu .

Anh ta lòng lộn khi thấy Đại dìu cô vào sân , rồi làm như mình có vai trò quan trọng với Đàn , Giang hẳn học hỏi Đại.

- Mà đã làm gì Bạch Đàn ?

Chính câu hỏi này khiến bà Ngà bật tai và lòi xệch cô vào nhà ngay tức khắc. Đàn muốn vùng trở ra xem Đại và Giang ra sao nhưng cô đi không nổi vì mệt . Đến hồi nhìn thấy bà Ngọc cầm chìa khóa cổng vào cô mới òa lên khóc tức tưởi . Lòng cô bỗng dâng lên một xúc cảm mãnh liệt khi nhớ tới gương mặt lúc anh ôm cô trong vòng tay , đỡ cô lên xuống xích lô . Suốt đoạn đường từ bệnh viện về nhà , Bạch Đàn ngồi trong lòng anh . Cô chưa hé môi nói một câu xin lỗi , một lời cảm ơn thì anh đã về rồi . Đêm qua chẳng biết những vết trầy trụa có hành anh không nữa.

Bà Ngọc gằn giọng:

- Sao không trả lời ?

Đàn gật đầu:

- Đúng là anh từng ở tù . Nhưng nếu hồi tối không nhờ anh chắc con chết rồi . Với con , anh rất tốt.

- Mà đang dạy nó học à ?

Không trả lời câu hỏi , Bạch Đàn mai mỉa:

- Ông Giang lắm chuyện thật ! Thế ông ta có nói với dì và mẹ tại sao ông biết rành anh Đại thế không ?

Bà Ngọc chưa kịp nói gì Đàn đã tung một đòn hỏa mù:

- Ở tù cũng có bạn tù , họ hàng nhà tù nữa chứ...

- Ý mà muốn nói là... là... thẳng Giang cũng từng ở tù hả? Đúng có xạo! Anh Triết mà nói nó là người đảng hoàng , con nhà gia giáo , lại có ăn học...

Bạch Đàn bước xuống giường , cô cắc có hỏi:

- Vậy sao anh ta phải thuê nhà trọ trong khi nhà mẹ ruột ở ngay thành phố ?

- Ờ... thì mỗi người có một hoàn cảnh.

- Anh Đại cũng có hoàn cảnh riêng . Và con , con cũng có hoàn cảnh riêng . Dì có hiểu con không ?

Bà Ngọc chột dụi giọng:

- Dì không hiểu nổi thái độ của con . Gặp lại ba ruột mà xúc động tới mức lang thang cả đêm vậy hay sao ? Đành rằng trước đây ông bỏ bê mẹ con , nhưng bây giờ ba con đã hối hận rồi , phải biết tha thứ chứ.

Bạch Đàn lạnh lùng:

- Trước đây dì với mẹ rất cứng rắn khi lên án những kẻ phụ tình , sao bây giờ lại mở lòng khoan dung thế ? Con tưởng chỉ có mẹ có trái tim mềm yếu thôi chứ , ai ngờ cả dì cũng thế . Riêng con thì không , hai mươi mấy năm nay con không có cha , bây giờ cũng vậy.

Bà Ngọc nạt:

- Đừng có điên! Mẹ con định gọi ba con về ở chung đó.

Bạch Đàn tái mặt:

- Dì nói thật hả? Con không chịu đâu.

- Con nhỏ này buồn cười thật . Không khéo mẹ mày thì giận , ba mày thì buồn.

Bạch Đàn bước tới lay vai bà Ngọc :

- Dì khuyên mẹ đừng con . Ông là người xấu . Đừng tin lời ông . Mẹ sẽ khổ nếu trở lại với ông Bá.

Bà Ngọc thở dài:

- Tối hôm qua , lúc nhờ con về , dì đã nói với Vân Nga rất nhiều nhưng nó không nghe . Vân Nga muốn con có cha . Nó vì con , con hiểu không Bạch Đàn ?

- Nhưng con không cần ông ấy.

- Đừng nói như vậy , tội chết !

Bạch Đàn khổ sở:

- Không lẽ dì chịu cho ông về ở chung ?

Bà Ngọc buồn bã:

- Nhà vẫn còn phòng trống , dì biết từ chối cách nào ? Nếu dì từ chối , Vân Nga sẽ đi theo thằng đàn ông đó . Lúc ấy còn khổ cả mẹ lẫn con , tao cũng chả biết đâu mà giúp . Ở đây dù gì cũng có chị có em , có dì có cháu.

Bạch Đàn thất vọng đến choáng váng . Cô trở lại nằm vùi trên giường . Khu nhà này toàn con gái , chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ta lại có hành động...

Cô có nên nói thật với mẹ và dì Ngọc không nhỉ?

Bà Ngọc đột ngột kêu lên:

- À quên! Ba con đang ngồi ở dưới bếp . Ông dặn chừng nào con dậy nói cho ông biết để ông vào thăm.

Kéo mền lên che kín mặt , Đàn nói:

- Con không gặp ông đâu . Dì cứ nói con còn ngủ.

Rồi cô chợt lồm cồm ngồi dậy:

- Con phải đi đây ?

Bà Ngọc ngạc nhiên:

- Mà đi đâu ?

- Tới nhà bạn.

- Nhà thằng quỷ hồi tối phải không ? Mẹ và dì cấm con dạy nó tiếp.
Bạch Đàn bưng ly sữa trên bàn uống một hơi . Cô vờ đánh trống lảng:

- Sữa ngon quá.

Bà Ngọc vẫn không tha:

- Mà đang mệt mà đi đâu ?

- Ở nhà không những mệt mà còn vớ tim nữa . Con ghét đóng kịch lắm , dì bắt con ở nhà làm gì ? Mẹ và ông sẽ thoải mái hơn nếu con đi.

Nhìn vẻ mặt ngang bướng của Đàn , bà Ngọc nổi cáu:

- Đồ cổ chấp ! Tao nói mãi mà mày vẫn chưa hiểu ra . Con người ta phải biết mình sinh ra nhờ ai . Không cha là điều vô phước lớn , biết chưa ?

Bạch Đàn mím môi bước vào phòng tắm , cô mở rôbinê và đưa mặt vào vòi nước . Hai bên má cô vẫn còn rát vì cái tát tai hồi tối , mắt thì sưng vì khóc . Nhìn trong gương , Bạch Đàn thật thê thảm.

Vỗ nước nhẹ nhẹ vào mặt cho tỉnh táo , Bạch Đàn thay quần áo và dắt xe ra . Tới giữa sân cô gặp Giang lững thững đi lại.

Anh ta cười tươi rói:

- Không ngờ chú Bá là ba của em . Hay thật!

Dù đang ngạc nhiên vì câu nói của Giang , Đàn vẫn chưa ngoa:

- Đời mà , thiếu gì chuyện bất ngờ . Thí dụ như chuyện anh và Đại là anh em chú bác chẳng hạn . Chuyện đó cũng hay ấy chứ !

Mặt Giang sa sầm xuống:

- Nó đã nói với em về tôi ?

Bạch Đàn vênh váo:

- Ai cơ ?

Giang hậm hực:

- Thằng Đại.

- Anh ấy làm sao biết anh ở trọ nhà tôi mà nói . Chẳng qua tình cờ tôi thấy bác Nhung đang nói chuyện với bà Loan ở nhà Đại , tò mò nên tôi hỏi và biết bác Nhung là vợ của bác Hai ảnh nên tôi suy ra quan hệ của hai người thôi mà.

Liếc Giang một cái , Đàn hỏi mĩa:

- Không hiểu sao anh luôn có ác cảm với Đại ?

Nhún vai , Giang bảo:

- Tôi chỉ nói sự thật về nó . Mà sự thật thường rất ác.

- Hy vọng một ngày không xa , tôi sẽ nắm được sự thật về anh.

Giang nhếch môi làm thinh , Bạch Đàn ngần ngừ:

- Tại sao anh biết ông... à ba tôi ?

- Bác ấy là bạn làm ăn với... bà già . Ông tới đây tìm tôi và gặp dì Ngà . Không ngờ ông làm em xúc động tới mức phải tìm ngay cho mình một thằng đàn ông để tâm sự thâu đêm.

Bạch Đàn sững người vì tức . Cô không ngờ Giang có thể nói những lời khó nghe như vậy . Chưa tìm được câu nào để mắng lại anh ta cho xứng thì cô thấy ông Bá đi tới . Tái mặt , Đàn lên xe đạp vội ra cổng.

Đã trưa . Trời khô và nắng gắt , đi loanh quanh rồi Đàn cũng dừng xe trước cổng nhà Đại . Cô vẫn chưa tìm được lý do nào chánh đáng hơn lý do "ghé xem vết thương của anh hồi tối ra sao".

Bà Tám mở cửa cho cô với vẻ ngạc nhiên:

- Ủa! Bữa nay cô dậy buổi sáng à ?

Bạch Đàn gật đầu đại:

- Dạ , tại hôm qua cháu nghỉ.

Bà Tám thở dài:

- Khổ quá! Cô nghỉ làm chi cho cậu ấy ở không đi chơi . Đêm qua gây gổ , đánh lộn ở đâu chả biết mà mặt mày mình mẩy trầy trụa hết trơn . Sáng nay bà Loan mới mắng cậu Đại một trận . Cậu ấy đổ quạu ra , mặt mày hằm hằm thấy sợ. Bà Loan nghĩ cậu Đại lại kết bè kết đảng phá làng phá xóm nên nói hơi nặng lời.

Bạch Đàn vụt hỏi:

- Ảnh đâu rồi ?

- Đang ở trên phòng với cô Ái Linh.

Bỗng dưng Đàn thấy hụt hẫng , cô bối rối:

- Ái Linh là ai vậy dì Tám ?

- Ôi! Bạn bè hay bồ bịch gì chả biết . Cứ tới đây là cô ta chui tuốt lên phòng của cậu Đại . Con gái gì hết biết.

Bạch Đàn mím môi:

- Anh Đại không khỏe , cháu về vậy . Vài hôm nữa ảnh bớt cháu sẽ tới đây.

Thấy Đàn quày quả bước đi , bà Tám kêu lên:

- Cô đừng vội về , lên thăm cậu ấy một chút . Có cô may ra Ái Linh mới buông cho cậu Đại nghỉ ngơi.

Dứt lời bà Tám nắm tay cô lôi xệch lên lầu.

Ái Linh là ai ? Sao từ trước đến giờ Đàn không hề nghe Đại nhắc đến ? Cô ta có phải là người yêu của anh không ? Đại từng than với cô rằng anh là người "tình cũng lơ mà bạn cũng lơ" . Điều này có thật không ?

Tới phòng Đại , cô thấy cửa đóng im ỉm , bà Tám kêu to như để báo động:

- Cậu Đại ! Có cô giáo Đàn tới đây này.

Gọi xong , bà mở cửa đẩy Đàn vào . Cô bối rối kinh khủng khi thấy Đại nằm dài trên giường , kề bên anh là một cô gái . Cô ta tròn mắt nhìn hai người , rồi ôm chiếc gối ôm của Đại của lòng với vẻ bà chủ nhỏ đang diễn vai thẹn thùng e ấp.

Bạch Đàn bỗng thấy mình lố bịch trước sự im lặng không chào mời của Đại , cô nói.

- Xin lỗi! Tôi tới thăm bệnh như vậy thật không đúng lúc chút nào . Nghe dì Tám nói anh không sao tôi thấy yên tâm rồi . Bây giờ xin phép , tôi về.

Bước tới cửa , Bạch Đàn chợt nghe giọng Đại khá gay gắt:

- Khoan về đã cô Đàn . Tôi muốn hỏi cô đôi điều về Giang.

Còn đang lưỡng lự , Đàn lại nghe giọng Ái Linh vừa nũng nịu vừa quyền hành:

- Anh kỳ thiệt! Mệt không lo nghĩ mà còn ham nói chuyện . Hôm khác hỏi thăm . Hôm nay để cô ấy về cho rồi.

Ném ánh mắt về phía Bạch Đàn , Ái Linh ra lệnh:

- Chị về được rồi! Ảnh còn mệt lắm.

Thấy ghét trước thái độ kẻ cả của cô gái còn trẻ mà ra vẻ lời đời , Bạch Đàn lưỡng lự đi đến cái ghế mây gần giường và chậm chạp ngồi xuống . Cô lạnh nhạt bảo Đại.

- Tôi sẽ nói về Giang với điều kiện không có người thứ ba ở đây.

- Tôi cũng đâu muốn người khác biết những điều tôi thắc mắc.

Ái Linh giã nảy:

- Anh làm như em là người lạ không bằng.

Giọng Đại ngọt như đường phèn:

- Em là bạn gái thân nhất của anh , nhưng em đâu phải người tò mò . Anh ghét tò mò lắm bé ạ. Về đi! Suốt buổi sáng ở bên nhau anh thấy vui rồi.

Ái Linh buồn buồn đứng dậy:

- Chiều em sẽ ghé thăm anh . Nhớ không được nói chuyện nhiều đó. Rồi rất tự nhiên , Linh cúi xuống hôn phớt lên má Đại . Nhìn họ bày tỏ tình cảm với nhau , Bạch Đàn đỏ mặt , cô nghe tim mình buốt nhói. Loay hoay mở túi xách ra vờ tìm vật gì đó để khỏi mục kích cảnh trái tai gai mắt , Bạch Đàn chợt thấy trong túi còn sót lại một nhánh nguyệt quế khô queo . Tự nhiên máu nóng trong người bốc lên , với tâm trạng hột hắng, Đàn bóp nát những cánh hoa úa vàng , những chiếc lá quắt lại vì héo .

Anh ta là đồ dối trá , giỏi tán gái . Vậy mà đêm qua cô đã nói với anh những điều bí mật của riêng mình . Cô đã tin tưởng tựa vào ngực

anh , nghe anh vỗ về an ủi và bật khóc khi thấy máu tứa ra từ vết thương của anh . Cô đã lo đến mức sáng dậy đã tới thăm anh ngay . Không ngờ cô phải nhìn thấy cảnh oái oăm này.

Đại cố ý... khoe hạnh phúc của mình như ngụ ý cho cô biết trái tim anh có chủ rồi , đừng hiểu lầm những câu bóng gió , đẩy đưa của anh chớ gì ? Nếu thế , anh coi thường Bạch Đàn quá.

Trong lúc tâm trí bất an , cô đã tỏ ra cần anh , bây giờ thì không .

Bạch Đàn lúc nào cũng là người có trái tim bằng đá . Cô sẽ chứng tỏ cho Đại thấy điều này chớ không đợi anh phải diễn trò nhiều thế kia.

Ái Linh đi khuất , cô lên tiếng trước:

- Hai người trông thật xứng đôi

- Tôi không nghĩ cô tới đây để khen như vậy.

Bạch Đàn thản nhiên trả đũa:

- Tôi đến xem anh thế nào . Vì dù sao cũng tại tôi nên anh mới bị thương . Cũng may người yêu của anh không mắng tôi một trận về tội làm anh tới nông nỗi này . Và cũng may là anh vẫn khỏe chớ không mất sức suốt đêm qua như tôi đã tưởng tượng , lo sợ.

Đại nhồm dậy anh bước xuống giường , chấm thuốc hút và hỏi thẳng:

- Cô với Giang là... gì của nhau ?

Bạch Đàn khó chịu:

- Chẳng là gì hết . Anh hỏi vậy với nghĩa gì ?

Phà một hơi khói , Đại đáp:

- Giang... khoe cô là người yêu của anh ta , tôi nghe lạ nên hỏi cho biết . Anh ta chẳng là gì của cô , sao lại quyền hành , xách mé, thậm chí xua đuổi tôi dữ thế ?

Đàn cắn môi tức tối:

- Anh ta nói bậy . Tôi... tôi sẽ hỏi tội anh ta mới được.

- Cần gì phải hỏi tội . Hai người cũng xứng đôi đó chứ . Nhưng Giang có bà mẹ độc đáo lắm . Hai người chỉ hạnh phúc nếu sống riêng không lệ thuộc vào bà ấy.

Bạch Đàn ám ức:

- Anh nghĩ xa quá . Xa đến mức nằm ngoài tưởng tượng của tôi.

- Giang đã nói về tôi cho cô nghe phải không ?

Bạch Đàn gật đầu , Đại hăm hực:

- Vậy mà cô dám bảo rằng một người quen ở gần đây kể về tôi với cô . Cô nói dối nhằm mục đích gì ? Và Giang đã nói như thế nào về gia đình tôi ?

Bạch Đàn nhún vai:

- Chẳng hiểu giữa anh và mẹ con Giang có thù hận gì với nhau , và

tại sao hai người lại lôi tôi vào ? Mới hồi sáng Giang hầm hầm hỏi xem tôi đã nói gì với anh về ảnh , và bây giờ tới phiên anh hoành hoặ...

Đại lạnh nhạt ngắt lời cô:

- Nhưng Giang đã nói gì ?

- Anh ta... năn nỉ tôi đừng dạy cho anh nữa , vì anh từng có tiền án về tội cố sát . Tôi dạy ở đây đêm nào Giang cũng phải tới đón về và trong lòng luôn bất an vì lo cho tôi.

Vừa có ý nói dối vừa quan sát Đại , Bạch Đàn thấy anh mím môi lại , rút điều thuốc hút dở xuống nhà với vẻ giận dữ trẻ con . Anh hất hàm nhìn cô:

- Vậy sao không nghỉ để vừa lòng Giang . Anh ta lo cho cô thấy mà tội...

Tự nhiên Đàn buột miệng:

- Đâu bằng Ái Linh lo cho anh.

Đại nhếch môi:

- May là trên đời này vẫn còn những người tốt như Ái Linh . Nếu không có cô ấy , suốt buổi sáng nay tôi chả biết phải làm gì khi vết thương nhức nhối , trái tim trống vắng , tâm hồn khổ sở vì bị người ta lãng quên.

- Anh không trách tôi đó chứ ?

Đại im lặng . Anh thấy mình dở khi nói câu vừa rồi . Đúng là anh trách Bạch Đàn . Anh giận thái độ cô khi về nhà , dù biết giận như vậy là vô lý . Rõ ràng anh thấy bà mẹ Đàn tát cô một bạt tai rồi lôi xệch cô vào nhà kia mà . Nhưng còn Giang , anh ta làm gì mà một , hai giờ khuya vẫn có mặt ở nhà Đàn với thái độ tự nhiên như ở nhà mình vậy ? Có thật anh ta là người yêu của cô không ?

Suốt đêm Đại không ngủ được , phần vì vết thương hành , phần vì tức khi nhớ tới bộ mặt vênh váo của Giang . Anh ta đã xô Đại ra và chuẩn bị đánh trả nếu bị Đại phản kháng . Nhưng Đại không hề phản kháng dù anh rất giận . Anh lặng lẽ quay đi với cảm giác hụt hẫng khi nghĩ Bạch Đàn đã dối mình . Cô từng biết bà Nhung , từng quen thân với Giang nên anh ta mới chờ cô tới khuya như thế.

Nằm chấp chờn được không bao lâu , bà Tám đã gọi anh dậy vì có Giang đến kiểm . Đại hết hồn tưởng Bạch Đàn lại xảy ra chuyện . Anh hấp tấp chạy xuống , va cả cánh tay bị thương vào cánh cửa phòng đến đau điếng.

Thế nhưng Đàn không sao cả. Giang cho biết suốt đêm cô ngủ rất ngon và chả hề giật mình , mộng mị gì hết . Đại âm ức ngồi nghe Giang nói về Đàn , cách nói đó y như anh ta đã ngồi bên giường

trông cô ngủ không bằng.

Giang mời Đại uống cà phê . Vừa nhâm nhi cà phê Giang vừa... khoe với giọng kẻ biết mình trên cơ người khác , thật dễ ghét!

Anh ta khoe rằng Đàn là người yêu của mình . Anh ta được gia đình Đàn... chấp nhận nên ở trong nhà cô như con... rể. Đại không được làm phiền Bạch Đàn nữa . Nếu anh còn rủ rê cô đi tới khuya như vừa rồi , Giang sẽ không tha cho anh . Gia đình Bạch Đàn không muốn cô giao du với thành phần bất hảo nên kể từ hôm nay cô sẽ nghỉ dạy. Lúc nghe nói thế , Đại muốn đâm vào mặt Giang quá sức , nhưng anh đã cố dằn . Có tiền án như anh đôi khi đánh người vì lẽ phải cũng thành quấy , huống hồ gì những lời Giang nói xem ra đều đúng cả. Có cha mẹ nào muốn con mình giao du với kẻ từng vào tù ra khám đâu ?

Mặc cảm thân phận khiến anh làm lì ôm hận trở về . Vừa tới phòng khách đã gặp bà Loan ngồi chễm chệ với gương mặt đờ đờ sát khí . Chẳng cần biết phải quấy ra sao , bà mắng anh tới tấp . Đại làm thình hút thuốc , đến lúc chịu không nổi miệng lưỡi chua ngoa của bà cô ruột , anh với cái gạt tàn thuốc thủy tinh ném mạnh vào tường rồi hăm hăm bỏ đi.

Tin rằng Bạch Đàn sẽ không tới nữa , Đại điện thoại gọi Ái Linh . Cô gái này luôn chứng tỏ cho anh biết rằng cô ta rất yêu anh và lúc nào cũng chiều ý anh . Nhưng với cô , Đại vẫn còn giữ một khoảng cách an toàn , anh thừa biết Ái Linh yêu mình vì tưởng anh là kẻ giàu có , là chủ ngôi biệt thự sang trọng này.

Anh quen Ái Linh khi vừa ra tù lần sau . Cô đang làm tiếp viên trong một quán bia bình dân nên luôn ao ước sẽ giữ chân được anh , một kẻ lãng tử giang hồ giàu có đã dừng bước. Cô muốn lấy một tấm chồng khá giả hầu mong đổi đời.

Sáng nay , Đại đã để Ái Linh muốn làm gì thì làm . Anh nằm yên như bị ốm nặng . Cô được dịp chăm sóc Đại thật chu đáo . Anh không hiểu sao mình đã ôm Ái Linh vào lòng và hôn cô . Nụ hôn không chút yêu này gợi Đại nhớ lại ngày xưa . Anh từng ôm những cô gái giang hồ và cũng từng hôn họ y như vậy . Nếu bây giờ là ngày xưa , chắc anh không hiền từ giống Phật khi nằm kế bên mình là một con búp bê xinh xắn đâu . Nói thế quả là tội cho Ái Linh , nhưng biết sao được khi Đại không hề yêu . Anh đã hôn cô trong khoảnh khắc đơn độc cần người chia sẻ, anh đã quá yếu lòng trước sự tự nguyện của Ái Linh , bây giờ nghĩ lại Đại thậm khinh chính mình.

Anh từng ao ước . Giá mà có được một tình yêu , được nghe người yêu thì thầm , nũng nịu, được hôn lên môi cô ấy . Anh không được

người yêu ở kế bên nên đã lỡ đùa với tình yêu.

Nếu Bạch Đàn có cảm tình với Đại thì trò đùa của anh đã làm tổn thương cô rồi . Đại xốn xang trong lòng với suy nghĩ này , thay vì trả lời câu hỏi của cô , anh ngập ngừng lảng đi:

- Đêm qua cô ngủ được không ?

Bạch Đàn gật đầu , giọng rụt rè:

- Còn anh thế nào ? Chắc vết thương nhức lắm ?

- Tối sáng tôi mới ngủ được . Vừa chớp mắt thì Giang đến.

Bạch Đàn ngạc nhiên:

- Anh ta đến chi vậy ?

- Cô thử đoán xem.

Gượng cười , Đàn nhỏ nhẹ:

- Chắc tôi lại đoán trật , anh nói đại cho rồi.

Đại giữ giọng thản nhiên:

- Nếu đoán không được thì thôi , chuyện đàn ông với nhau , kể lại với cô đâu hay ho gì ?

Ấm ức nhìn Đại , Bạch Đàn hỏi:

- Anh muốn biết gì về Giang vậy ?

- Tôi đã hỏi rồi, cô trả lời là anh ta nói bậy . Tôi đâu còn thắc mắc gì nữa.

Mặt hơi đỏ lên , Bạch Đàn lầm bầm:

- Thật dễ ghét ! Nếu hết thắc mắc rồi thì tôi về đây.

Đại vói vĩnh:

- Cô không cần thêm tới gần xem vết thương của tôi ra sao à ? Vẫn còn đau lắm đó.

Bạch Đàn liếc xéo anh một cái:

- Việc đó có Ái Linh của anh làm rồi , tôi có tới xem , anh cũng chả hết đau . Tôi về vậy.

Nghe Đàn đòi về nữa , Đại lật đặt chặn cửa lại . Mặt anh nhăn nhó trông thật thảm hại:

- Hồi tối tôi đã vì cô suốt đêm chẳng lẽ cô không vì tôi ráng ở lại thêm vài ba phút ?

- Đàn ông gì mà đi kể công với phụ nữ . Nếu anh đã kể , tôi phải trả thôi . Tôi sẽ ở lại đây cho anh hài lòng vì tôi vốn rất sòng phẳng.

Đại thở phào:

- Cô muốn đánh giá tôi thế nào cũng mặc , miễn có cô ở kế bên là tôi hạnh phúc lắm rồi.

Bạch Đàn kêu lên:

- Lại vớ vẩn . Nếu biết anh như vậy , trước kia tôi đã không nhận dạy.

- Bây giờ lỡ dạy rồi cô không nỡ bỏ chớ gì?

Bạch Đàn chua ngoa:

- Chẳng qua vì chén cơm thôi , nói thật nghe , nếu tìm được chỗ dạy khác , tôi bỏ nơi này ngay , mà cũng có thể tôi nghỉ dạy thật đó.

Đại trợn mắt:

- Đành đoạn và tàn nhẫn vậy sao ? Tôi không tin cô bỏ tôi lúc bị thương như vậy.

- Chẳng nào phải chạy chỗ nào , chỗ nọ để tìm nơi dạy kèm như tôi hiện giờ , anh sẽ tin công việc này đâu có gì bảo đảm sẽ bền lâu , người thuê mình có thể cho mình nghỉ bất cứ lúc nào mà họ chẳng cần báo trước . Tôi nghe di Tám kể anh từng cho nghỉ nhiều người . Gặp lúc bực bội , anh... đuổi luôn tôi cũng có sao đâu.

Giọng Đại buồn hiu:

- Thật sự cô nghĩ về tôi như thế à?

Nhớ tới những phút giây bỗng bột của mình đêm qua khi tựa vào ngực Đại , rồi nhớ tới hình ảnh anh và Ái Linh vừa tức thời , Bạch Đàn mím môi gật đầu:

- Đó là thực tế . Tôi đâu có thể nghĩ khác được.

- Nhưng tôi luôn luôn tốt với người khác phái , tôi không giống những người cô đã gặp.

Bạch Đàn dài giọng:

- Nhìn cách đối xử ân cần đầy tình cảm của anh và Ái Linh , tôi thừa biết... Anh đâu cần phải quảng cáo.

Đại vò đầu khổ sở:

- Cô hiểu làm rồi.

Bạch Đàn vờ ngờ ngác:

- Tôi có hiểu gì đâu mà làm . Tôi chỉ thấy thôi và thấy rất rõ.

Cô gượng cười:

- Trước đây anh vẫn than không tìm được tri kỷ . Nay có tri kỷ rồi .

Vui nhé!

Nói dứt lời , tự nhiên Bạch Đàn muốn khóc . Cô cắn môi cố nén , nhưng đôi mắt cứ cay xè... Thì ra Đại vẫn có một chỗ đứng trong tim cô , nhưng Đàn luôn chối bỏ điều này . Mới tức thời , cô vẫn không chịu nhận mình đau nhói ở ngực vì thấy Ái Linh hôn anh , đúng là cô tự dối lòng mình rồi.

Bạch Đàn chịu không nổi khi nghĩ những ngày tháng đầy muộn phiền sắp tới sẽ chẳng có Đại cùng chia sẻ với cô như anh đã cùng chia sẻ hôm qua , anh đã có Ái Linh , cô không thể viện lý do gì để thở than , tâm sự những buồn vui đời mình với anh nữa hết . Cô sẽ tiếp tục lẻ loi đơn độc bên cạnh mẹ mà bây giờ không còn lo cho cô như xưa

nữa.

Bất giác Bạch Đàn vội vã bước ra ban công . Nước mắt làm nhạt nhòa tất cả cảnh vật xung quanh.

Lẽ nào cô đã bước vào vòng lẩn quẩn của yêu đương , trong khi chính cô rất ghét ? Cô không muốn khổ như mẹ, hay chết non như Hiền Thục , cô muốn làm chủ lý trí của mình . Nhưng sao lại thế nhỉ? Chắc cô chưa yêu đâu . Làm sao cô yêu một cách dễ dàng như vậy được . Chẳng qua Bạch Đàn tủi thân nên mới khổ đó thôi . Và khi nước mắt tuôn trào rồi , cô không thể nào kiềm lại được . Biết là mình khóc Đại sẽ đến hỏi han an ủi , và biết những lời hỏi han an ủi kia chỉ là giả dối ở chót lưỡi đầu môi, sao Đàn vẫn muốn nghe anh nói đến thế ?

Đại đến bên cô nhưng không nói lời nào hết . Anh đưa Bạch Đàn chiếc khăn tay rồi im lặng nhìn xuống sân . Dưới hai góc nguyệt quế già cỗi , những cánh hoa trắng rụng đầy tơi tả.

Thái độ dửng dưng của Đại làm cô ngượng . Vò chiếc khăn trong tay , Bạch Đàn hít mũi.

- Xin lỗi , tôi không cố ý khóc để phiền tới anh.

Đại trầm giọng:

- Buồn bực thì cứ khóc cho vơi. Tôi áy náy đã không an ủi được cô.

- Tôi hiểu . Đâu phải nỗi buồn nào cũng có người chia sẻ. Tôi bắt đầu thấy quý những phút giây của đêm qua . Anh đã rất tốt với tôi.

Đại dò dẫm:

- Giang đối với cô còn tốt hơn tôi nữa.

- Tôi biết . Nhưng giữa anh và Giang đã từng có xích mích phải không ?

Vẫn nhìn xuống sân , Đại nói:

- Tất cả cũng tại ông nội tôi không chịu bảo lãnh cho Giang . Điều này khiến anh ta có mặc cảm với họ hàng bên nội và dĩ nhiên ảnh hưởng gì tới.

Bạch Đàn hỏi tới:

- Cụ thể mẹ con Giang đã làm gì hại anh ?

- Cô hỏi Giang sẽ biết . Tôi không thích nói sau lưng người cô yêu đâu.

Bạch Đàn đỏ mặt:

- Tầm bậy ! Đã bảo tôi và Giang chả có gì cả, sao anh cứ gán ghép hoài vậy ?

Đại nheo nheo mắt:

- Tôi học ở cô đó chứ . Cô cứ gán ghép Ái Linh là tri kỷ của tôi thì sao ?

- Nhưng mà rõ ràng cô ta... cô ta...

Bạch Đàn bối rối . Đại nhìn cô chăm chú đầy tình quái:

- Ý cô muốn nói Ái Linh quá thân mật với tôi phải không ? Hôn nhau đâu có nghĩa là yêu nhau . Đằng này chính miệng Giang tuyên bố cô và anh ta thắm thiết yêu nhau . Tuy chưa cưới hỏi nhưng anh ta đã ở rề tại nhà cô rồi . Điều này có thể tin được vì một , hai giờ khuya Giang vẫn có mặt để mở cổng cho cô vào...

Đàn bực bội:

- Anh ta trọ ở nhà tôi thì lúc nào lại chả có mặt . Không hiểu sao anh có thể tin Giang nhỉ?

- Ai bảo là tôi tin Giang ? Chẳng qua tôi muốn chọc giận cho cô đừng ủ ê khóc lóc nữa đó thôi.

Bạch Đàn nói:

- Anh nói về Giang cho tôi nghe đi.

Đại lắc đầu:

- Tôi chỉ nói về mình . Cô nghe không ?

- Anh vẫn còn nợ tôi đoạn hai chuyện ở tù kia mà . Chuyện này chắc dó dánh đáng tới bà Nhung và Giang ?

Đại chép miệng:

- Cô thông minh lắm nhưng đoán vẫn chưa đúng . Bà Nhung vô tình hại tôi.

- Nghĩa là sao chứ ? Tôi vẫn không hiểu bà ấy hại anh bằng cách nào ?

Giọng Đại trầm xuống:

- Sau khi nhận một trăm ngàn bố thí của cô Loan , tôi thành đưa vô gia cư , không nghề nghiệp , không bà con họ hàng nên tôi phải tấp vào đám bụi đời đầu đường xó chợ . Một trăm ngàn chả mấy chốc đi mây về gió . Trong đám bần cùng ấy , tôi đã gặp lại thằng to đầu tôi đâm hụt ngày nào . Nó làm chủ một bàn bida và một sòng bạc . Nó đã có vợ và vợ nó không ai khác hơn con bé tiếp viên bị tôi vô tình đâm trúng . Thật bất ngờ phải không ?

Bạch Đàn gật đầu một cách máy móc , chờ nghe Đại nói tiếp:

- Nói làm chủ cho oai vậy thôi , chứ Tỷ là thằng mê cờ bạc và phi xì ke , có đồng nào nó xáo đồng ấy và sẵn sàng làm bất cứ điều gì miễn có tiền . Một lần thua cháy túi nhưng lại tới cỡ , Tỷ gạ bán cho tôi một tin tức mà theo hán tôi nên biết để làm bài học nhớ đời . Hôm đó dù chỉ còn những đồng xu cuối cùng , nhưng tôi cũng dốc túi đưa cho Tỷ. Phi xong một điệu , hán thấy hồn lảng lảng nên vui vẻ "bật mí" một câu chuyện cũ.

Cười gằn một tiếng , Đại nghiêng rằng:

- Tỷ cho tôi biết chuyện đựng đồ trong quán cách đó hai năm chỉ là một vở kịch mà hai vợ chồng nó đóng vai chính . Bà Nhung đã mượn nó làm chuyện này . Bà ta mượn chúng đánh hai đứa con bác Hai là thằng Tâm và thằng Tiến . Bà ta muốn phá gia đình bác Hai , muốn trì hoãn chuyển đi , thậm chí làm sao cho Tâm và Tiến vào tù càng tốt . Không ngờ tôi lại lãnh hết hậu quả và luôn dằn vặt khi nghĩ mình có tội , cố ý đâm người chớ không biết rằng chính cô ta cố tình nhẩy vào lưỡi dao tôi đang cầm.

Bạch Đàn nghi ngờ:

- Chẳng lẽ cô gái đó gan vậy sao ?

Đại nhếch mép:

- Có chút ma túy vào , chuyện gì họ chả dám làm.

Cười khẩy một cái , Đại tiếp:

- Nghe xong chuyện Tỷ kể, tôi liền... chơi mấy điệu bồ đào và đi tìm bà Nhung . Lúc này bà ấy đang... làm bé một tay đầu nậu thuốc tây nổi tiếng ở thành phố , cuộc sống sung túc đầy đủ . Bà chưng diện như bà hoàng và Giang cũng không khác các công tử quý tộc là mấy . Anh ta đang học đại học Kinh tế , rất mực đào hoa , con gái theo nườm nượp vì tài làm thơ , viết nhạc và cả ký họa chân dung.

Bạch Đàn sững sờ:

- Giang có tài làm thơ siêu... siêu thực phải không ?

- Tôi chỉ biết anh ta có làm thơ , còn thơ siêu thực hay siêu phàm gì tôi không biết . Giang chưa tặng cô bài thơ nào sao ?

Bạch Đàn xụ mặt:

- Đừng có đùa nữa , kể tiếp đi mà.

Đại nhếch môi:

- Nghe tới Giang , cô nồn nóng thấy phát ghét . Nên nhớ , trong câu chuyện này tôi là nhân vật chính đó . Cô làm tôi phải ghen lên rồi đấy.

Đàn nửa đùa nửa thật:

- Nhưng với tôi , Giang mới là nhân vật đặc biệt đáng tìm hiểu hơn ai hết.

- Vậy tôi không kể nữa đâu...

- Tôi đâu bảo anh nói đến Giang . Lạ thật! Không kể thì tôi về à ghen!

Miệng nói về nhưng cô vẫn ngồi yên . Bạch Đàn chờ Đại năn nỉ, không ngờ anh lại cao giọng thách thức:

- Nói về sao không về đi ?

Bạch Đàn cong môi:

- Về thì khó ăn cơm vô lăm . Tôi vốn tò mò , chưa nghe hết chuyện ,

nghĩ cũng tức chứ.

- Nhưng cô tức điều gì ?

- Thì tức cho anh : Tôi muốn biết sau đó thì thế nào ?

Đại kể:

- Tỷ dẫn tôi đến nhà bà Nhung . Thấy tôi đi với hấn , bà ta có hơi sững sốt một tí nhưng chỉ chớp mắt đôi ba cái bà ấy đã lấy lại bình tĩnh . Bà vui vẻ mời chào và tỏ vẻ tiếc cho tôi . Rồi không đợi tôi hỏi , bà nhận ngay chuyện đã làm ngày trước . Bà rất ân hận vì vô tình hại tôi đến nỗi này.

Anh cười buồn:

- Dù từng ở hai năm tù nhưng tôi vẫn là thằng con trai hai mươi tuổi ngờ nghệch . Trước thái độ khổ sở , ăn năn và miệng lưỡi ngọt ngào của bà Nhung , tôi xiu hấn đi . Sự hung hăng nóng nảy tan đâu mất . Tôi và Tỷ ra về sau khi nốc một bụng bia với đồ nhậu no nê . Lúc đưa tôi tới cổng , bà ta còn nhét vào túi tôi hai trăm ngàn... Hừ! Có lẽ là tiền bồi thường thiệt hại của tôi cũng nên.

Bạch Đàn thắc mắc:

- Anh không gặp Giang sao ?

- Có chứ . Anh ta nhìn tôi như nhìn người lạ. Cũng dễ hiểu thôi vì lúc đó Giang đang chuyện trò thân mật với một cô gái.

Bạch Đàn vội hỏi ngay khi nhớ tới Hiền Thực.

- Trông cô ấy ra sao ?

Hiền làm thái độ của cô , Đại hơi mỉa mai:

- Tôi nói thật , đừng buồn nhé ! Trông cô ta đẹp và sang trọng vô cùng.

- Anh biết cổ tên gì không ?

- Không! Nhưng từ giờ trở đi nếu thấy Giang đi với cô gái nào tôi sẽ hỏi tên và cho cô biết . Vừa lòng rồi chứ ?

Bạch Đàn thờ người ra , cô chẳng phản ứng gì trước lời xách mé của Đại . Cô cố nhớ nhưng không đoán được cách đây bốn năm , Hiền Thực đã quen Giang chưa và nếu quen rồi thì Giang của Hiền Thực có phải là Giang này không ?

Phớt lờ trước ánh mắt soi mói của Đại , Bạch Đàn hỏi:

- Vậy là... ân oán giữa anh và bà Nhung được xóa nhờ hai trăm ngàn đó à ?

- Lúc ấy hai trăm ngàn đâu phải nhỏ. Tôi đang túng , tội gì không nhận . Tôi chia cho Tỷ năm chục ngàn . Chính vì quá hào phóng nên sau này tôi mới khổ thân vì thằng đầu trâu đó.

Bạch Đàn trợn mắt:

- Hấn... hấn cướp số tiền còn lại của anh hả?

Đại lắc đầu:

- Đâu có ! Hắn tôn tôi làm đại ca mới chết chứ . Hắn bày cách cho tôi gia nhập vào tầng lớp cận bã của hắn và tôi trở thành một thằng ăn cắp.

Bạch Đàn gằn giọng hỏi:

- Ăn cắp ?

- Cô ngạc nhiên sao ? Ông bà từng nói: "Bần cùng sinh đạo tặc". Tôi lại vào tù vì tội ăn cắp . Lần này những bốn năm . Vừa đủ để một chú chim sẽ ngờ nghếch hóa thành đại bàng.

Bạch Đàn chớp mắt:

- Nhưng... nhưng anh đã không là đại bàng chứ ?

- Biết nói với cô thế nào khi có những điều không phải không muốn là được . Tôi đã quá chán quá khứ , tôi sợ nhắc lại , nhớ tới tháng ngày đen tối đã qua...

- Xin lỗi , tôi quá tò mò.

Đại nhìn Bạch Đàn âu yếm:

- Tại tôi muốn nói mà . Với cô , tôi luôn có cảm giác thanh thản khi kể về quá khứ . Tôi tin rằng cô hiểu tôi hơn bất kỳ người nào khác . Cô sẽ không nghĩ dạy như lời Giang nói sáng nay chứ ?

Bạch Đàn lắc đầu , rồi không hiểu sao cô lại thành thật:

- Nhưng mẹ và dì Ngọc không bằng lòng cho tôi tới đây nữa.

- Còn ý cô thế nào ?

Tránh đôi mắt chờ đợi của Đại , Bạch Đàn ngần ngừ:

- Bây giờ anh đang bị thương , tâm trí tôi lại đang bất ổn . Có thể chúng ta tạm nghỉ một vài tuần...

Đại ngắt lời cô:

- Vết trầy không ảnh hưởng đến việc học . Tôi biết làm gì cho hết thời gian nếu chỉ có một mình ? Cô đang buồn , cũng cần người an ủi .

Tôi không phải chuyên gia tâm lý nhưng dứt khoát sẽ làm cô vui với bất cứ giá nào . Tối mai , chúng ta vẫn học bình thường nhé ?

- Tôi thấy chưa tập trung tinh thần được . Tuần này chúng ta nghỉ.

Đại bần chồn:

- Cô không hoãn binh rồi rút lui luôn chứ ?

Bạch Đàn lưỡng lự:

- Anh đừng lo , nếu rời nơi đây , tôi sẽ giới thiệu cho anh một người khác , giỏi hơn tôi gấp mấy mươi lần.

Đại nghiêm mặt:

- Cô thừa biết vấn đề không phải ở chỗ này . Tôi đâu cần người nào khác ngoài cô . Bạch Đàn ! Hứa với tôi là cô sẽ tiếp tục dạy tôi học đi ! Hứa đi !

Đàn còn đang im lặng thì Đại vụt nắm tay cô siết chặt . Cảm giác yên ổn vì được che chở , an ủi chợt trở về với Đàn , cô để mặc tay mình trong tay Đại.

Nhớ tới thái độ thân mật của Ái Linh với anh . Đàn bỗng vùng dậy .

Cô hấp tấp mang túi xách vào vai , giọng lạc đi:

- Tôi về!

Đại bước theo:

- Đừng về Bạch Đàn ! Tôi...

Cô cương quyết:

- Tôi không phải là Ái Linh . Anh nên nhớ điều đó.

Bỏ mặc Đại đứng sững với nỗi ngượng ngùng , Đàn chạy xuống cầu thang.

Ngoài nỗi buồn đang mang , trái tim Bạch Đàn bỗng chùng xuống , nặng nề vì một nỗi buồn không tên rất lạ.

Lời Yêu Thương

Chương 7

Nằm quay mặt vô vách , Bạch Đàn vờ như đã ngủ , nhưng thật ra cô không bỏ sót một lời nào của mẹ và dì Ngọc hết.

Mẹ cô thở dài hết sức thảm thiết:

- Anh Bá không muốn ở đây vì thái độ lạnh lùng chống đối của Bạch Đàn . Em không ngờ nó ích kỷ đến vậy , chỉ nghĩ tới bản thân , chẳng cần biết ba mẹ mình khổ sở thế nào . Nó cho rằng anh Bá dành hết tình thương em từng cho nó . Sao nó trẻ con và đại dốt đến thế nhỉ? Cha ruột mà Bạch Đàn còn như thế , nếu em bước thêm bước nữa với người khác , không biết nó còn làm tình làm tội tới mức nào.

Bạch Đàn chưa xót nghe mẹ thở than . Đúng là cô ích kỷ nhưng cô không thể chịu nổi khi nghĩ phải ở chung nhà , ăn cơm chung nồi và hít thở chung bầu không khí với ông ta.

Dì Ngọc lên tiếng:

- Nếu... ba nó không chịu ở đây , em tính sao ?

- Ý anh muốn em đi theo ..

- Không được . Hai mươi mấy năm không gặp nhau , em biết tí gì về nó mà theo ? Hãy nhớ rằng trước đây nó bỏ em để cưới người khác.

- Đó là tại áp bức của gia đình . Anh cũng đâu có hạnh phúc.

- Hừ! Thằng đàn ông nào lại không nói thế . Sao em dễ dàng tha thứ

quá ? Nó từng là thằng không có lương tâm ? Nó ruồng rẫy đứa con gái mười tám tuổi với cái thai trong bụng vì lý do hết sức đơn giản là gia đình không đồng ý . Hồi xưa chị không trách em vì em còn quá ngây thơ . Bây giờ gần bốn mươi tuổi đầu rồi , chẳng lẽ em vẫn còn nhẹ dạ như thuở đôi mươi ?

Bạch Đàn nghe giọng mẹ thật lạ:

- Tình cảm của em từ xưa tới giờ vẫn không đổi . Em luôn tin rằng sẽ gặp lại anh . Giờ được gặp rồi em sẽ không xa anh Bá nữa đâu . Bị vợ con bỏ để đi xuất cảnh , anh bây giờ sống thui thủi một mình , em và anh đã có với nhau một đứa con , tại sao chị lại nghĩ rằng trở về với ba con Đàn là dại dột ? Chẳng lẽ chị muốn em phải sống cô đơn như chị tới già ? Hay là chị ganh tỵ với hạnh phúc của em ?

Dì Ngọc quát lớn:

- Đủ rồi! Im đi ! Mà nghĩ như thế thì tao không còn gì để nói nữa. Đợi bà Ngọc đi ra ngoài Bạch Đàn mới nằm xoay lại . Cô nhìn lên trần nhà và hỏi:

- Ông ấy không muốn ở đây vì nghĩ là con chống đối mẹ à ?

Bà Ngà giật mình:

- Kh... ông... ba con đâu nói gì , ông chỉ khổ tâm khi thấy con lẩn tránh . Ba mặc cảm là đã bỏ mẹ con mình hai mươi mấy năm nay , bây giờ ông muốn chuộc lại lỗi lầm cũ.

- Bằng cách... rủ mẹ đi theo chớ gì ? Dì Ngọc nói đúng , mẹ điên rồi nên mới tin lời ông ta.

Bà Ngà rít lên:

- Không được hỗn!

- Con không cho mẹ đi.

Bà Ngà dịu lại:

- Vậy hãy vui vẻ để ba về ở chung . Hồi nhỏ , con luôn ao ước có ba kia mà . Sao bây giờ lại kỳ vậy ?

Bạch Đàn đáp:

- Vì trong suy tưởng của con , ba rất khác , với lại con quen không có ba rồi . Ông ta chỉ đem rắc rối đến mà thôi . Nghe con đi , mẹ cứ xem ông như một người bạn cũ, lâu lâu đến thăm nhau...

- Con thừa biết không thể như vậy được mà. Tại sao con không muốn mẹ cha đoàn tụ?

Chẳng suy nghĩ Đàn trả lời ngay:

- Vì ông ta là người xấu.

Bà Ngà tái mặt:

- Lại nói bậy ! Ba xấu ở điểm nào ?

- Mẹ không biết sao ?

- Mẹ không biết . Nếu con muốn đề cập tới chuyện ba đi lấy vợ thì đúng là con trách lầm rồi . Người đáng trách là ông bà nội...

Bạch Đàn đứng vùng dậy:

- Con chỉ trách bản thân mình thôi . Nếu mẹ đã quyết định thì con đành đồng ý để ông về đây ở , dầu gì nhà này vẫn còn chỗ . Di Ngọc sẽ thu vào một món tiền thuê phòng , mẹ khỏi rời nơi từng sống hai mươi năm , con lại có được một ông bố rất mực phong lưu.

- Con đừng mỉa mai như vậy ! Mẹ luôn tin rằng con rất rộng lượng chứ không ích kỷ hẹp hòi.

- Đúng là con không ích kỷ hẹp hòi . Con khó chịu như vậy vì lo cho mẹ , chứ có phải vì con đâu.

Ngẫm nghĩ hồi lâu , bà Ngà khẽ nói:

- Nếu vì mẹ , con nên lễ phép , hiếu thảo với ba . Đời người ta ngắn lắm , mẹ đã hết nửa đời rồi , lẽ nào con muốn mẹ tiếp tục khổ suốt khoảng thời gian còn lại.

Bạch Đàn rầu rĩ làm thinh . Cô biết có nói gì với mẹ cũng vô ích , bà đang chìm đắm trong hào quang của hạnh phúc , thứ hạnh phúc ngỡ không đời nào có được này mới quý làm sao ! Với mẹ bây giờ , ai nói gì cũng đều bị bà ghét , bà cho là ganh tỵ với bà . Nếu cô kể lại...

chuyện đó thì việc gì sẽ xảy đến ? Chắc chắn mẹ không tin cô đâu .

Mà nếu tin đi chẳng nữa , bà cũng không rời xa ông ta . Khi ấy , quan hệ mẹ con còn gì nữa đâu . Tốt hơn hết hãy làm sao cho bà vui lòng.

Bạch Đàn nói với giọng hết sức tự nhiên:

- Con sẽ cố gắng lễ phép , hiếu thảo . Mẹ cứ an tâm cùng ông ấy ở đây . Dầu sao ông cũng là ba con mà.

Bà Ngà thở phào mừng rỡ:

- Ba sẽ rất mừng vì ông rất thương con.

Bạch Đàn làm li bướt ra sân , cô gặp Giang ở ghế đá.

Anh đứng dậy mời cô ngồi.

- Lúc nãy tôi có tìm em nhưng dì Ngà bảo em ngủ rồi.

Đàn trả lời nhát gừng:

- Tôi vừa thức dậy đó chứ.

- Tối nay không đi dạy kèm... trễ sao ?

- Đã nghỉ gần cả tuần . Nói thật , tôi cảm thấy mệt mỏi quá . Với lại , bây giờ tôi đã có ba , ông sẽ lo mọi thứ , tôi gì phải phí sức.

Giang mỉm cười châm chọc:

- Bác Bá nói với em như thế à ?

Đàn nhặt chiếc lá khô trên ghế xoay xoay trong tay rồi nói:

- Không! Tại tôi nghĩ vậy vì ba nào lại chẳng lo cho con.

- Em đúng là lạc quan.

Bạch Đàn thấy rõ Giang đang mỉa mai mình . Cô vụt hỏi:

- Chắc anh biết nhiều về ba tôi ?
- Khá nhiều , nhưng tôi không nói đâu , em đừng hỏi mất công.

Bạch Đàn hất mặt lên trời:

- Vậy thì tôi đâu còn chuyện gì để hỏi anh nữa . Chán thật!
- Hình như em có thói quen tìm hiểu người này qua người khác thì phải.
- Ai cũng có thói quen đó chứ đâu phải riêng tôi . Quan trọng là kết quả kia . Tôi tin là anh sẽ kể với tôi vài điểm tốt về... bác Bá của anh.

Giang bật cười:

- Em ranh lắm . Nên nhớ rằng cái gì cũng có điều kiện đi kèm.

Đàn tỏ vẻ thách thức:

- Thì anh cứ nêu ra điều kiện xem sao.
- Rất đơn giản . Một chén cà phê.
- Ngay bây giờ à ?

Giang gật đầu:

- Uống cà phê đêm mới thú vị chứ.

Bạch Đàn so vai:

- Tôi chưa bao giờ vào quán ban đêm nên hoàn toàn không cảm nhận được thú vị đó.
- Vậy thì nên đi một lần cho biết . Tôi sẽ đưa em tới một cafeteria đặc biệt.
- Anh tin là mẹ tôi đồng ý ?

Giang tự phụ:

- Tôi là con trai của bạn bác Bá mà, dì Ngà sẽ đồng ý ngay.
- Ba tôi có ury vậy sao ?
- Đương nhiên . Nhưng chỉ với mẹ em thôi.

Nghe cách nói của Giang , Bạch Đàn khó chịu , cô liên tưởng đến lời của Đại và nghi ngờ... nếu Giang đúng là người từng làm trái tim Hiền Thực tan nát thì anh quả là một kịch sĩ ngoại hạng . Bạch Đàn muốn lật bộ mặt hóa trang của anh ta ra , nhưng nếu thế cô cũng phải đóng kịch chẳng thua gì Giang mới được.

Nghiêng nghiêng đầu nhìn anh , Đàn hỏi:

- Vào xin phép... mẹ đi !
- ... Anh đã xin rồi , chỉ chờ em sửa soạn cho thật đẹp thôi.
- Anh xin hỏi nào ?
- Lúc em... vờ ngủ chứ lúc nào . Mẹ còn nhờ anh thỉnh thoảng nên đưa em đi chơi cho khuây khỏa nữa đó.

Bạch Đàn hơi hăng trước sự sắp xếp của Giang . Hóa ra , anh ta đã chuẩn bị trước chuyện này . Mẹ cô đồng ý một cách dễ dãi chỉ vì tin

vào ông ta . Đàn chua chát nhìn gương mặt hí hửng của Giang và nhận ra chưa vào cuộc cô đã thua anh ta mất rồi . Nhưng Bạch Đàn không nản đâu . Cô vô nhà thay bộ quần áo ưng ý nhất . Tới bàn trang điểm của dì Ngọc , Bạch Đàn loay hoay với môi son , má phấn , mắt xanh.

Cô chợt nghe giọng mẹ hài lòng:

- Lúc nãy Giang có xin phép đưa con đi quán cà phê , mẹ đồng ý nhưng tiếc là con ngủ. Bây giờ cứ đi với nó cho vui . Thằng Giang thì mẹ an tâm.

Đàn buột miệng:

- Mẹ biết gì về anh ta mà an tâm ?

Bà Ngà nói nhẹ nhàng:

- Ba con nói Giang là người tốt , vì không muốn lệ thuộc vào gia đình , nên mới sống riêng như vậy . Nó sớm tự lập , học hành tới nơi tới chốn , làm được nhiều tiền , không rượu chè , cờ bạc . Thời buổi này , con kiếm được người như Giang không phải dễ.

- Mẹ nói kỳ thật! Con kiếm người như ảnh làm chi ?

- Mẹ thấy nó để ý con , bởi vậy công việc gì cũng giúp . Giang đâu giống nhưng thằng con trai ăn cơm ở đây nó lễ phép , lịch sự . Bọn con gái trọ nhà này mê nó như điên đảo. Nhưng mẹ để ý thấy nó luôn làm lì chả để mắt tới đứa nào , chỉ với con là nó quan tâm chăm sóc từng chút . Vậy là tốt rồi.

Đàn càu nhàu:

- Con chả thấy tốt gì cả.

Bà Ngà cười xòa:

- Thôi thôi , tại mẹ lỡ lời . Con đi đi , nhớ đem theo áo lạnh.

Bỗng dưng Bạch Đàn thấy thương mẹ quá . Bà đang lạc vào hạnh phúc nên nhìn mọi vấn đề quá đơn giản . Trước đây bà luôn sợ cô quen với bạn trai , bà răn đe , nghiêm cấm thậm chí để ý chuyện bạn bè của Đàn . Bây giờ bà lại tỏ vẻ khuyến khích cô giao du với Giang . Tình yêu làm bà thay đổi lạ lùng , từ khe khát hận thù với đàn ông , bà đã trở nên bao dung rộng lượng.

Bạch Đàn hất mái tóc dài của mình ra sau và dịu giọng:

- Con sẽ về sớm , để mẹ khỏi phải trông.

Bà ngà xua tay:

- Ôi! Mẹ không trông đâu.

Đàn cố đùa cho thật tự nhiên:

- Tại sao vậy ? Chắc một lát nữa ba sẽ tới chứ gì ?

Mắt bà Ngà chợt vui hẳn lên khi nghe cô nhắc đến ba.

- Tối nay ba con có việc rất quan trọng . Ông sẽ gặp người khác chứ

không phải mẹ.

Bước ra tới sân , Bạch Đàn vẫn cố hỏi:

- Có ai quan trọng hơn mẹ nữa sao ?

- Có chứ . Rồi từ từ con sẽ biết . Thôi đi đi , đừng để Giang chờ.

Bạch Đàn nhếch môi . Cô sẽ phải đóng kịch cho vừa lòng mẹ tới chừng nào đây ?

Ra tới gần cổng . Đàn thấy Giang ngồi chống chân trên chiếc Dream. Bên cạnh anh là Huệ. Con bé đang nói gì chả biết mà tay chân khua loạn xạ, đầu cổ thì lắc lư như lên đồng.

Thấy Đàn bước tới , Huệ tròn trừng mắt:

- Trời ơi! thật không ngờ! Phen này con Mai Ly lên cơn nhồi máu cơ tim vì mày rồi Bạch Đàn à . Công nhận tầm ngẩng tầm ngẩng mà ghê thật , người yêu của bạn cũng không tha.

Vốn ghét cay ghét đắng cái mồm lách chách của Huệ "xạo" và cũng chả ưa gì con nhỏ Mai Ly nổi tiếng khinh người , Bạch Đàn khinh khinh leo lên ngồi phía sau , tay ôm eo Giang thật siết.

Cô nũng nịu bằng giọng ngọt sớt:

- Mình đi anh !

Giang vừa đề máy xe vừa lịch sự:

- Tụi này đi nghe Huệ!

Rồi mặc con bé nhiều chuyện đứng ngẩn ngơ , Giang vọt xe đi thật êm . Bạch Đàn hả hê trong bụng khi tưởng tượng tới hình ảnh Huệ đang te tái chạy vào các phòng trọ và kể lại những gì vừa trông thấy . Ngày mai vô lớp , Huệ sẽ kể lại cho Mai Ly nghe , con bé sẽ khóc ngập lụt cả dãy hành lang của trường cũng nên.

Nhưng có thật Mai Ly yêu Giang không nhỉ?

Ngồi xích lại đằng sau một chút , Bạch Đàn hỏi:

- Anh là bồ ruột của Mai Ly à ?

- Làm gì có ?

- Sao nhỏ Huệ nói thế ?

Giang chất lười

- Chậc! Cô ấy muốn nói gì chả được . Trước đây Huệ còn gán tôi với người đã chết thì đã sao ?

Bạch Đàn nhấn mạnh:

- Nhưng rõ ràng anh có quen Mai Ly , nên con bé mới đến thăm anh hoài mà ?

- Ba cô bé là giám đốc của tôi . Trước đây , tôi có tới nhà dạy kèm cho Mai Ly . Cô ấy tuyên bố với bè bạn tôi là người yêu... nhưng tôi nào có yêu Mai Ly đâu.

Đưa tay giữ nhưng sợi tóc bay bay , Bạch Đàn nói to cho át tiếng gió:

- Anh nên yêu đi . Nhà con bé giàu lắm.

Giang làm thinh , đợi qua đèn đỏ, anh mới bảo:

- Con gái nhà giàu nên cưới làm vợ chứ không nên yêu . Bác Bá đã từng nói thế với tôi . Ngẫm nghĩ lời bác ấy nói cũng thú vị đấy chứ.

Bạch Đàn nhếch môi cười:

- Thì ra anh cũng từng suy gẫm lời của ba tôi và rút ra cho mình một phương cách riêng rồi ?

- Cưới một cô gái giàu si mê mình giống như được biếu một món đồ có giá , tôi chỉ cần động não để xem sẽ sử dụng món đồ ấy thế nào cho thật lâu dài mà thôi.

- Anh đã... động não chưa ?

Giang nghiêng đầu phía sau:

- Chưa . Vì tôi chưa muốn lấy vợ.

- Nghe... tuyên bố vừa rồi của anh , ai dám ưng mà chưa với muốn.

- Thế tuyên bố ra sao mới được... ưng ? Em dạy tôi đi!

Bạch Đàn bĩu môi:

- Xì! Mục đích của tôi đêm nay đã rất cụ thể. Anh đừng hòng chuyển đề tài.

Giang thở dài:

- Không hiểu sao tôi lại khổ vì em , một con bé đánh đá , chuyên môn gây sự nhỉ?

Bạch Đàn châm chọc:

- Câu nói này tôi đã nghe rồi từ người khác , bây giờ nghe nữa giống như phải xem một bộ phim dở lần thứ hai.

- Em ví von hay thật . Rất may là người nào đã nói câu này lần thứ nhất cũng dở như tôi vừa rồi . Đối thủ của tôi xem ra cũng tầm thường , chả làm rung động nổi trái tim em . Tôi có quyền hy vọng.

Bạch Đàn mím môi không nói nữa . Anh ta thừa kinh nghiệm tán gái , nói tay đôi với anh ta chỉ lỗ mà thôi.

Thấy Đàn đột nhiên im lặng , Giang khôn ngoan chuyển đề tài:

- Quán cà phê tôi sắp đưa em tới bề ngoài cũng bình thường thôi , nhưng những người lui tới đó mới đặc biệt . Họ toàn là văn nghệ sĩ , nghiệp dư cũng có , chuyên nghiệp cũng có . Vào đây vừa uống cà phê ngon , vừa thưởng thức món ăn tinh thần phù hợp . Tôi rất thích tới quán này.

- Và chắc không khi nào đi một mình ?

Giang ngừng xe trước quán Tigôn . Anh nói:

- Em muốn nghĩ sao cũng được . Đứng đây chờ tôi một phút thôi.

Gởi xe xong , Giang tự nhiên nắm tay Đàn đi vào quán . Kéo ghế cho Đàn ngồi , anh hỏi:

- Uống cà phê nhé ?

Đàn gặt đầu , cô lơ đãng nhìn và tò mò đoán xem xung quanh mình ai là văn nghệ sĩ , nhưng cô chợt thất vọng khi thấy người nào trông cũng bình thường như nhau . Thậm chí có nhiều người trông giống dân chạy mánh.

Dường như đoán được ý cô , Giang nói:

- Tối nay không nằm trong ngày họp mặt nên khách ở đây là khách thường thôi . Tối thứ bảy tôi sẽ đưa em tới lần nữa . Hôm đó có mục giới thiệu tác phẩm mới của các cây bút trẻ.

Bạch Đàn nhún vai:

- Tiếc là tôi không quan tâm đến những vấn đề đó . Với tôi , nó chẳng thực tế chút nào . Thời gian ngồi để nghe , để tán thưởng và đôi khi phải gây nhau , tôi làm được khối việc.

- Sống như em đúng là khô khan , già cỗi.

- Biết làm sao hơn khi tôi không được đời ưu đãi như những người khác.

Cô đột ngột đi vào điều mình quan tâm:

- Anh biết ba tôi từ hồi nào ?

Giang nhú nhú mày:

- Chắc cũng phải ba năm . Lúc đó bác Bá khá giả hơn bây giờ nhiều.

- Hiện giờ ba tôi đang hùn vốn làm ăn với bác Nhung , đúng không ?

Giang ra vẻ bí mật:

- Tôi nghe nói thế , nhưng chính xác đến mức độ nào thì thú thật tôi không rõ . Vì ngoài mẹ tôi ra , bác Bá còn nhiều bạn làm ăn khác và hầu như họ đều là phụ nữ.

Bạch Đàn ngập ngừng:

- Ý anh muốn nói là... là...

Giang xua tay:

- Không có ý tôi trong đây . Tôi chỉ nói những gì mình biết . Nhưng tôi chắc chắn một điều là bác Bá rất đào hoa . Không biết ai là vợ chính thức của ông , nhưng già nhân ngãi non vợ chồng thì vô số . Bởi vậy khi biết bác ấy là ba của em , tôi ngạc nhiên kinh khủng.

- Có gì đâu đáng ngạc nhiên , ngoài tôi ra chắc ông ấy còn hàng lô những đứa con như vậy.

- Điều này chỉ có bác Bá mới trả lời với em được . Riêng tôi thì không thích nói về bác ấy , giữa chúng tôi cũng có những vấn đề khá rắc rối.

- Về lãnh vực nào ? Tiền bạc ư ?

Giang né tránh:

- Em hỏi làm gì ? Tối nay tôi phải mời cho bằng được em tới đây là

cũng vì bác Bá. Một lát nữa bác ấy sẽ đến , em muốn hỏi bao nhiêu tùy ý.

Bạch Đàn giậm run lên:

- Tại sao anh lại gạt tôi như vậy ?

- Tôi muốn cha con em hiểu và thông cảm nhau . Em luôn chống đối bác Bá , nhưng kỳ thật trong thâm tâm em lại suy nghĩ , để ý tới bác hơn ai hết . Em dối lòng mình và phủ nhận tình cảm ruột thịt đó vì lý do gì ? Có phải vì trước đây bác đã ruồng rẫy dì Ngà với cái thai trong bụng không ? Nếu đúng vậy thì em quá cố chấp.

Bạch Đàn mặt tái nhợt:

- Anh là ai mà chen vào chuyện gia đình tôi ? Anh là gì mà phê phán tôi ? Hừ! tại sao tôi cố chấp , ông ta biết rõ hơn tất cả, đừng bày đặt gặp riêng tôi làm chi . Tôi đã cố im lặng cho mẹ vừa lòng nhưng ông vẫn chưa chịu . Anh làm ơn nói lại rằng: Tôi không đời nào quên nhưng gì tôi đã nhìn thấy.

Dứt lời , Bạch Đàn đứng dậy đi băng băng ra cửa . Giang vội vã chạy theo , anh không ngờ cô nóng nảy đến như vậy.

Giang cũng là đứa trẻ bị cha bỏ rơi từ nhỏ, nhưng anh không căm thù , oán ghét ba mình như Bạch Đàn . Có thể tại anh là đàn ông , tính tình lại bay bướm , nên anh thông cảm được và hiểu nỗi đam mê , thói đa tình của các đấng mày râu . Còn Đàn thì không...

Anh đưa tay kéo Đàn lại nhưng cô đẩy anh ra rồi bước lên chiếc xích lô đang chờ tới . Giang vội chạy vào bãi lấy xe . Khi anh dẫn được chiếc Dream xuống đường thì Bạch Đàn đã mất dạng.

oOo

Bà Ngà gần giọng:

- Tôi đã bảo Bạch Đàn không có nhà sao cậu còn chưa chịu về ?

Đại làm lì:

- Cháu sẽ chờ đến khi nào gặp được cô ấy thì thôi.

- Được , nếu cậu muốn thế tôi cũng phải nói thật . Gia đình chúng tôi yêu cầu cậu đừng tìm Bạch Đàn nữa.

- Cô ấy đang dạy học tự nhiên nghỉ ngang , cháu muốn tìm hiểu lý do.

Bà Ngà thẳng thừng:

- Tôi không đồng ý nó dạy người lớn , lại từng có tiền án như cậu . Tiền... lương của nửa tháng sau tôi đã nhờ Bích Đông trả lại . Cậu nên tìm người khác . Tôi nói vậy cậu rõ lý do rồi chứ ?

Đại bướng bỉnh:

- Nhưng cháu vẫn muốn gặp Bạch Đàn . Từ trước đến giờ cháu không làm gì buồn lòng cô ấy hết . Cháu chẳng hiểu sao bác lại bắt

Đàn nghỉ dạy.

Bà Ngà cười nhạt:

- Điều này cậu tự hỏi mình thì tốt hơn . Làm sao tôi yên tâm khi biết con gái tôi kề cận một kẻ từng đâm người , ăn cắp xe và chuyên môn phá quây , giao du với bụi đời hút xách như cậu . Trước đây Đàn dẫu , bây giờ đã biết học trò nó dạy kèm là thành phần nào rồi , tôi không thể để nó dạy tiếp tục công việc này được.

Đại chua xót trước những lời sắc như dao cạo của bà Ngà . Chắc hẳn Giang đã nói về anh cho gia đình Bạch Đàn biết . Anh đâu thể trách mẹ cô được . Đâu ai muốn con gái mình tiếp xúc với hạng người có thành tích như anh.

Đại buồn bã nói:

- Nếu bác cương quyết không để Bạch Đàn giúp cháu đành chịu vậy . Xin phép bác cháu về !

Lũn thủi bước tới chiếc Win đỗ dựng ngoài cửa . Đại chợt nghe một giọng đàn ông khá quen vang lên thật ngọt:

- Chuyện gì vậy em?

- À... có người tìm... mấy đứa ở trọ.

Tò mò Đại quay lại , và buột miệng:

- Anh... Bá!

Người đàn ông có giọng nói ngọt ngào , trầm ấm giật mình nhìn sững anh rồi hỏi:

- Ủa! .. Đại phải không ? Lâu quá mới gặp lại em . Khỏe chứ ?

Đại thần thờ lặp lại:

- Vâng! Đúng là lâu quá . Hơn bốn năm rồi còn gì.

Rồi anh nhìn ông ta:

- Anh sống ở đây à ?

- Ừ... Ờ... cũng chưa hẳn là vậy . Vợ con anh sống ở đây . Em vào tìm bạn gái à ?

Đại nhìn phớt qua gương mặt ngạc nhiên lẫn bối rối của bà Ngà và đáp:

- Tôi lộn địa chỉ , cô ta ở chỗ khác.

Ông Bá cười to:

- Không phải em lộn đâu , chắc con bé em muốn tìm cho lộn số đó.

Đại soi mói:

- Anh vẫn sống bằng nghề cũ chứ.

Mặt ông Bá hơi đổi sắc:

- Anh bỏ nghề đó lâu rồi . Bây giờ lo dưỡng già với vợ con.

Đại hơi mỉa mai:

- Cỡ tuổi anh mà dưỡng già thì sớm quá . Nhưng dù sao cũng sung

sướng , chỉ tội nghiệp cô Loan của tôi. Tự dưng ấy tới nay không ngóc đầu lên nổi vì nợ nần.

Ông Bá gượng gạo:

- Số cô ấy khổ thật... Ờ... mà thôi , lúc nào rảnh , anh em mình nói chuyện tiếp . Anh bận phải bàn với bà xã chút việc rất gấp.

Rồi bỏ mặc Đại đứng đó , ông kéo bà Ngà vào nhà , đóng nhanh cửa lại.

Tự dưng Đại nhớ tới dáng nhỏ nhắn của Bạch Đàn lúc cô ngồi khóc bên lề đường mà thương chết đi được.

Đúng là cô quá vô phúc nên mới gặp lại cha ruột của mình.

Ông Bá là phường vô lại . Đại còn lạ gì ông ta , người chuyên môn mua bán xe ăn cắp và sống bám váy đàn bà , ham mê bài bạc , đã vậy còn quờ quạng với phụ nữ . Ở ông ta đầy rẫy thói hư tật xấu , nhưng trời phú cho bộ vó bảnh trai , miệng lưỡi khôn ngoan , lẻo mép và cái tài chinh phục phái đẹp . Cô Loan của anh dù có chồng rồi vẫn không thoát khỏi hấp lực của ông Bá , cô bán lần hồi của cải trong nhà để theo ông ta đánh bạc . Đàn bà mà mê bài bạc thì khi thua bán thân là thường . Cô Loan đã từng làm thế . Và ông Bá là người trung gian làm môi giới giới thiệu cô bán thân . Thật khổ cho bà cô Út của anh . Đại thở dài khi nhớ tới quá khứ . Hồi đó dân "thối xề" bọn anh toàn gọi ông Bá là anh "Bá chấy" . Gọi thế cho vừa lòng nhau thôi , chứ thật ra lão là người chuyên môn dìm giá chó chả "Bá chấy" chút nào . Dù biết lão ta ém giá , nhưng khó đứa nào thoát khỏi cái mồm dẻo nhẹ nói hay đến mức con kiến trong hang cũng bò ra của lão.

Mua của dân chôm thì rẻ, đến hồi bán , lại vận dụng khoa ăn nói và cái mã phong nhã để bán cao , thu vào khối tiền . Thế nhưng tiền của bao nhiêu cũng chả đủ cho thói đàng điếm bài bạc.

Bây giờ ông Bá tấp vào mẹ con Bạch Đàn . Dầu biết rằng "Cây đa cũ, bến đò xưa" nhưng chắc chắn lão đàn ông thủ đoạn , gian xảo đó không đem lại điều gì tốt lành cho "vợ con" mà lão ta đã bỏ rơi , thậm chí quên khuấy hai mươi mấy năm nay.

Dứt khoát , Đại phải tìm hiểu cặn kẽ về ông Bá mới được.

Phóng xe về nhà , anh hỏi ngay:

- Cô Loan có tới không dì Tám ?

- Có . Cô ấy chờ cậu . Hình như có thư hay bưu phiếu gì đó...

Chẳng đợi bà Tám nói hết, Đại vội lên lầu. Anh không quan tâm tới số tiền mà cả tuần nay cô Loan sốt ruột trông chờ. Anh tìm cô để hỏi chuyện khác.

Thấy bà cô mình ngồi coi video, Đại nói ngay:

- May quá! Cháu đang cần gấp cô đây.

Mắt không rời màn hình, bà Loan mĩa mai:

- Mà sợ tao lãnh tiền rồi chui vào sòng hả?

- Đâu có. Cháu muốn hỏi thăm chuyện khác.

Giọng bà Loan đầy cảnh giác:

- Chuyện gì?

Đại ngập ngừng:

- Cô biết nhiều về đời tư của ông Bá không?

- Tự nhiên sao lại hỏi về thằng chó chết đó? Mà định làm ăn với hán nữa hả ?

Đại châm thuốc hút rồi ngập ngừng:

- Cháu muốn lột mặt nạ lão ta. Muốn vậy phải biết rõ quá khứ, đời sống riêng tư của lão thì... lột mới trúng chứ.

Bà Loan bấm remote tắt tivi rồi hỏi:

- Mà cần biết gì về hán nào?

Đại nhún vai:

- Tất cả. Nhất là những mảnh khoe, thủ đoạn lão đã xử dụng với cô hồi đó.

Mặt bà Loan sa sầm xuống vì câu nói trắng trợn của Đại. Anh biết bà rất giận, nhưng nếu không... khích cho bà giận lên thì bà sẽ đời nào hé môi về gã đàn ông này.

Bà Loan siết hai bàn tay vào nhau:

- Lâu quá rồi, tao cũng không thích thú gì khi phải gọi lại chuyện khốn nạn ấy.

- Nhưng ít ra cô cũng phải cho cháu biết về lão Bá chứ? Trước đây cháu vẫn thấy lão sống lảng nhảng với điểm hoặc bám vào một bà sồn sồn lấm của nào đó. Vậy vợ con lão đâu?

Bà Loan ngả đầu vào lưng ghế xa lông, mắt lóe lên những tia giận dữ:

- Khi quen tao thằng chó ấy than rằng vợ nó ham giàu nên đã theo người khác đi vượt biên. Lúc ấy dựng Út mà bỏ bê tao ở với con Cúc bán bia ôm nên tao buồn, ngày nào cũng có mặt ở sòng bạc.

Nhéch môi đầy cay đắng, bà Loan tiếp:

- Chuyện gì phải xáy ra tự nhiên sẽ đến, tao đã u mê nghe theo lời thằng Bá, giờ chỉ còn một thân một mình, nhà cửa cũng không, chồng con cũng không. Mà hỏi tao, nó có mảnh khoe, thủ đoạn gì hả ?

Đại búng tàn thuốc xuống đất thay câu trả lời, lẽ ra anh không nên hỏi cô về ông Bá theo cách này. Anh chỉ nên hỏi về ông Bá thôi. Bắt cô ấy kể lại lỗi lầm của mình, đúng là tàn nhẫn. Nghĩ cũng lạ, ngang

ngược bướng bỉnh như cô Loan mà lại nghe lời anh...

- Thật ra, hẳn nhờ có bộ mã đẹp trai, mồm mép ngọt ngào nên giỏi làm phụ nữ động lòng. Đàn bà là chúa nhẹ dạ. Càng già càng nhẹ dạ khi được đàn ông quan tâm săn sóc. Sau này tao mới biết ngoài mình ra, thằng Bá còn rất nhiều người đàn bà, với mỗi người lợi dụng một thứ. Có bà đưa xe cho hẳn đi, người thì thuê phòng cho hẳn ở, kẻ lo ăn hàng ngày. Hẳn cứ ung dung chạy mách và xoay tiền đi đánh bạc. Những người đàn bà khờ khạo kia cũng như tao, cứ tưởng mình là người duy nhất được gã đàn ông hào hoa phong nhã ấy si mê.

Đại thắc mắc:

- Tại sao cô biết ngoài mình ra ông Bá còn lợi dụng những người khác nữa ?

Bà Loan bỗng ré lên cười:

- Ha... ha... Nhờ bà mợ Nhung của mày đấy. Mợ thằng Giang coi vậy chứ hay lắm đó.

Đại nhú nhú mày:

- Mợ Nhung cũng... cũng...

- Không! Bà ta không phải hạng phụ nữ nhẹ dạ, dễ bị đàn ông gạt gẫm. Ngược lại, bà là hạng đàn bà chuyên môn xỏ mũi đàn ông. Bác Hai mày cũng là dân bản lĩnh nên dù đã bị xỏ mũi cũng vùng ra được để ly dị và cưới vợ khác.

- Mợ Nhung đã nói gì với cô?

Bà Loan trề môi:

- Mụ ấy mà nói gì. Bao giờ gặp tao cũng chỉ nhờ vả, vòi tiền từ nước ngoài gửi về để nuôi con. Lần ấy bà đến với một giỏ xách, bà nói thằng với tao đó là thuốc phiện. Nếu tao đồng ý cất giữ món này trong một tuần thì sẽ có hai chỉ vàng. Lúc ấy đang nợ như chúa chổm nên tao liều mạng gật đầu. Chuyện này xảy ra nhiều lần và lần nào tao cũng được nhận tiền sòng phẳng.

Đại chép miệng:

- Cô gan thật!

Bà Loan tỉnh bơ:

- Cũng như mày thôi. Không tiền đành phải liều.

Đại làm thinh. Anh xốn xang vì lời của bà Loan. Bà nói và không nghĩ vì ai mà anh không tiền, không chốn nương thân đến nỗi phải đi ăn cắp. Phải chi hồi đó cô Loan cho anh ở trong ngôi nhà này, phải chi hồi đó cô đưa những món tiền ba mẹ và anh em thằng Tâm gửi về cho Đại thì đời anh đã khác hơn nhiều rồi. Suốt hai năm trời cô không cho Đại lấy một phần. Tiền của anh, cô đem đi đánh bài, cung

phụng cho lão Bá, đã vậy, còn nhần tâm dối rằng ba mẹ đã từ anh luôn nên chả hề gởi thơ cũng chẳng cho tiền, biến anh thành một người khác. Với cháu ruột, cô không chút tình cảm, nên thật tâm Đại cũng chả ưa gì cô, nếu không muốn nói là anh căm thù khi nhớ tới những gì cô đã đối với mình.

Anh hỏi tới để tránh phải suy nghĩ:

- Sau đó thì sao?

- Bẵng đi một thời gian lâu lắm bà không ghé nhà, tao mất một mối lợi nhưng đâu dám tìm mà hỏi. Á phiện chớ nào phải hàng lậu thường tình, tao nghĩ bà gặp rắc rối nên cũng lo.

Đại đang hoang mang không biết bà Nhung liên quan gì đến ông Bá thì bà Loan tiếp:

- Một hôm đi trên đường Ngô Gia Tự, tao gặp bà. Định phớt lờ cho rồi, ai ngờ bà Nhung kéo tao vào một quán cà phê khá sang. Sau ba hồi đồng dài đủ thứ chuyện tầm phào, bà ấy vụt hỏi tao có biết quán cà phê này của ai không? Chưa kịp trả lời bà đã cười cười nói nhỏ: "Quán của vợ Ông Bá đấy!"

Đại kêu lên:

- Ủa! Vậy là vợ Ông ta không có vượt biên ?

- Đúng vậy. Ngược lại chính Bá đã bỏ vợ con để vượt biên nhưng thất bại . Bà Nhung cho biết Bá và bà cùng hùn hạp buôn á phiện lậu, hần không đồng ý gởi hàng cho tao nên bà ta phải tìm chỗ khác. Rồi bằng giọng kẻ cả, bà khen tao đã can đảm dứt bỏ gã đàn ông đó . Nếu không, một ngày không xa, thế nào cũng được ném đòn thù của mẹ vợ của nó . Qua lời của bà Nhung, tao mới hiểu mảnh khoe của thằng chó chết ấy . Một khi người đàn bà nó bám váy đã hết tiền, Bá có nhiều cách để mẹ ta rời xa nó . Cách sau cùng độc ác nhất là cho vợ con đi đánh ghen. Mẹ vợ này cũng chẳng tha thiết gì với thằng chồng chuyên môn phá sản ấy, nhưng đàn bà nào lại không ghen, không ham tiền và không thích thể hiện quyền "vợ lớn" của mình, nên dù từ lâu "anh, ả đôi đường" mẹ ta vẫn hăng hái tiếp ứng cho chồng mỗi khi hần cầu cứu.

Giọng bà Loan chột đánh lại:

- Dĩ nhiên mỗi lần như thế hần phải trả tiền công sòng phẳng, nếu không khó yên thân với mẹ ta.

Đại lắc đầu:

- Nồi nào úp vung nấy chẳng sai. Nhưng tới giờ ông ta và bà vợ ấy còn liên hệ với nhau không?

- Sao lại không. Họ là một liên minh, ma quỷ xứng đôi vừa lứa nhất . Thằng Bá tuy ăn ở với nhiều người nhưng tuyệt nhiên không có con

roi. Mụ vợ chính thức của nó đã từng tuyên bố nếu thằng Bá có con với ai khác, mụ sẽ... giết chết cả mẹ lẫn con.

- Chuyện này làm sao mụ ta kiểm tra được ?

- Với mụ chẳng đó chuyện gì mà không làm được . Chuyển thuốc phiện lậu từ Bắc vô Nam, mụ còn làm được kia mà.

Đại hồi hộp:

- Cô có chắc vợ chồng họ buôn thuốc phiện không?

Bà Loan nhìn Đại chăm chú :

- Mà mà dính vô cái vụ này là chung thân đó con.

Anh cười xòa:

- Cháu hỏi vì tò mò thôi chứ ngu dại gì mà dính vào, trong khi cháu đâu túng thiếu như xưa.

Bà Loan làm thinh, mãi lúc sau anh mới nghe bà nói tiếp:

- Theo bà Nhung thì vợ chồng thằng Bá có buôn thứ đó, dĩ nhiên chỉ thỉnh thoảng thôi.

- Chuyện này xảy ra lâu chưa?

- Trước khi tao... tự tử . Hừ! Nó biết tao hết tiền nên ruồng rẫy, đã vậy còn nhẫn tâm bắt bà Nhung gởi hàng chỗ khác để tao đổi. Thằng khốn nạn!

Đại hỏi:

- Bây giờ họ còn bán á phiện không?

- Làm sao tao biết được . Tao thấy dạo này thằng Bá coi bộ suy sụp, tiệm cà phê của con vợ ế ẩm, dầu gì nó cũng già rồi, cái thời của nó cũng đã qua. Không chóng thì chầy thứ trời đánh đó cũng đi ăn mày. Tao đang nóng lòng chờ tới ngày đó đây.

Đại ngao ngán nhìn bà Loan. Lúc nào cô ấy cũng độc miệng rửa người này ác, mắng kẻ nọ hiểm trong khi bản thân mình cũng dử dằn chẳng thua ai.

Anh chợt nghe bà Loan hỏi:

- Này! Chắc mày chưa cần tiền?

- Cháu vẫn còn đủ tới cuối tháng.

- Vậy để... cô giữ phần mới gởi về cho nghe?

- Nhưng lúc nào cháu cần, cô phải đưa ngay đấy.

Bà Loan liếc Đại:

- Gớm! Mày làm như cô hay hẹn lần hẹn lữa lắm không bằng.

Rồi bà ca cẩm:

- Chẳng hiểu mấy ông bà ở bên nghĩ sao mà không chịu lấy nhà này làm khách sạn mini. Tiền của đổ vào xây lại đâu phải ít, thế mà cứ để trống không, chắc ở bên nghĩ mỗi tháng gởi về cho cô cháu mình vài trăm đôla là dư sống hay sao ấy . Nếu ngôi nhà này còn là của tao thì

tao đã làm ra khối tiền.

Nghe bà Loan chắt lưỡi như Thạch Sùng tiếc của, Đại tùm tùm cười... Cách đây một năm, lúc anh gần được mãn tù, bác Hai và Tâm có về, bác anh đã trả cho cô mấy trăm triệu để mua lại ngôi nhà này vì lúc đó cô đang thiếu nợ lúc đầu và đang muốn bán ngôi nhà cũ kỹ đã xuống cấp trầm trọng.

Hai người có vào trại giam thăm anh, lúc đó Đại mới biết suốt bốn, năm năm qua, tháng nào gia đình, họ hàng cũng gửi tiền cho anh nhưng cô Loan đã chặn lại và nung hết vào sòng bạc. Ngày đó anh hận cô Loan kinh khủng, hận đến mức anh thề sẽ không xem cô là cô ruột của mình. Nhưng anh đã không giữ được lời thề khi gặp lại cô trong phòng cấp cứu ở bệnh viện. Cô Loan tự tử khi mấy trăm triệu bán nhà phút chốc cũng đi mây về gió. Chồng bỏ, con không có, nhân tình thì cao chạy xa bay, cô chỉ còn Đại là ruột thịt. Anh đã lo lắng, chăm sóc cô. Những lúc ấy, ân hận và luôn miệng nguyên rửa bản thân cũng như nguyên rửa ông Bá. Nghĩ lại ông ta đáng bị rửa lăm chứ!

Đại chợt lo khi nhớ tới Bạch Đàn. Cô không thể đổi chọi lại với ba ruột mình. Ông ta là người sẵn sàng bán rẻ con, nếu có lợi.

Anh lại hỏi bà Loan:

- Ông Bá và bà vợ lớn có mấy đứa con?
- Một thằng con trai duy nhất. Thằng quỷ nhỏ ấy giống tánh ba nó y hệt. Sở Khanh, đàng điếm và phá sản. Xin tiền, thằng Bá không cho, nó sẽ quậy. Mà thằng này quậy còn bạo hơn ba nó nhiều. Bởi vậy, quả báo nhỡn tiền không sai chút nào. Ờ! Sao tự nhiên mày lại hỏi về thằng cha Bá?

Đại gãi đầu:

- Tại sáng này cháu thấy ông đi với một bà... nên muốn hỏi cô cho biết vậy mà.

Bà Loan bĩu môi:

- Một ngày nào đó nó sẽ chết vì đàn bà. Tao tin như vậy.
- Cô không hận ông nữa sao?

Bà Loan bật cười khan:

- Dẹp chuyện này đi mày. Đừng nên khơi lại đồng tro còn than âm ỉ chứ.

Rồi bà đổi giọng chầm chọc:

- Nghe nói nữ gia sư dạy Anh văn của mày bỏ nhiệm sở rồi hả? Học kiểu này có tới Tết Maróc mới thi đậu.

Đại nhăn nhó:

- Việc của cháu, cô đừng có xen vào. Khổ thật, mới nói chuyện với

cô một chút đã "cua răng" rồi.

Bà Loan xoa tay:

- Vậy mày đi đâu thì đi cho tao coi phim tiếp.

Đại uể oải bước xuống nhà . Anh cũng không biết phải đi đâu bây giờ . Nhưng dứt khoát anh sẽ tìm Bạch Đàn cho bằng được.

Lời Yêu Thương

Chương 8

Đại không ngờ người khách đang chờ mình lại là ông Bá . Anh dẫn mạnh chân trên bậc thang cuối cùng như để trấn tĩnh, tính toán cách đối phó trước khi nở nụ cười xã giao khá tươi:

- Không ngờ là anh. Rất tiếc hôm nay cô Loan đi vắng.

Ông Bá phác cử chỉ bất cần:

- Đâu có sao. Tôi sẽ gặp Loan sau. Hôm nay tới chủ yếu rủ em đi uống cà phê. Lâu quá rồi anh em mình không có dịp ngồi chung bàn.

Đại từ chối:

- Đạo sau này tôi không hay vào quán.

-... Ngại ồn ào hả ?

- Không phải . Tôi muốn yên thân. Nếu anh ghiền cà phê, mình sẽ uống tại nhà . Cà phê của tôi khá lắm, cô Bạch Đàn rất thích.

Mặt ông Bá chớp một cái khi nghe Đại chủ động nhắc đến Bạch Đàn trước . Ông lấy trong túi ra gói ba số năm đưa cho anh và nói:

- Cậu lúc nào cũng thông minh và thích chơi tay trên.

- Nhưng hình như lúc nào tôi cũng thua anh.

Ông Bá phá lên cười tự mãn:

- Tuổi trẻ, tài cao tới đâu cũng đâu bằng dân lăn lộn, dạn dày kinh nghiệm . Tôi không "chôm xé" như cậu, nhưng nếu theo nghề đó cậu cũng không qua nổi tôi đâu.

Đại rút một hơi thuốc:

- Theo nghề "thổi xé" làm sao có ăn bằng buôn bán đồ ăn cấp. Bao giờ buôn bán cũng lời nhiều nhất.

Không đợi ông Bá nói, Đại hỏi tới:

- Hình như anh chuyển sang buôn bán thứ khác sau khi tôi bị chộp.

Buôn cái đó mới là... đã đấy.

Mặt ông Bá hơi đổi sắc:

- Tôi không hiểu cậu muốn nói gì cả.

Đại nhếch môi:

- Đùa thôi mà . Thế anh tới có chuyện gì, nói đại đi!

Giọng ông Bá ngọt ngào:

- Sao vội vàng vậy ? Tôi vẫn chưa được thưởng thức cà phê đặc biệt của cậu mà.

Đại lạnh lùng:

- Ngon nhưng đắng lắm.

Anh đứng dậy gọi bà Tám pha cà phê rồi ngồi xuống quan sát ông Bá.

Đúng là so với bốn năm trước đây ông ta đã bớt phong độ . Mắt có nhiều chân chim, tóc hai bên thái dương lốm đốm bạc, cử chỉ thái độ bớt huênh hoang hơn. Bù lại, trông ông Bá cứng cỏi, trầm tĩnh, chững chạc của người đứng tuổi . Điều này làm ông ta có nét quyến rũ khác . Bà Ngà ắt hẳn đang mê mẩn vẻ phong trần, sương gió của một cây cổ thụ già đời ?

Ông Bá lên tiếng:

- Cậu đã nhắc tới Bạch Đàn, tôi cũng không ngại nói thẳng, tôi đến đây vì con bé đó . Chắc cậu ngạc nhiên khi biết tôi là bố ruột của nó ?

- Không. Tôi chẳng ngạc nhiên chút nào . Thú thật, tôi chỉ tiếc cho Bạch Đàn.

Mặt ông Bá tái đi vì tức . Ông ta đổi giọng:

- Mà đã nói gì với con tao?

Đại thản nhiên:

- Chẳng nói gì hết . Ngược lại, tôi được nghe Đàn nói khá nhiều về những điều "ba" Bạch Đàn đã làm đối với các cô gái. Tiếc rằng lúc đó tôi chưa biết ba của cô ấy là anh.

Ông Bá ngồi im ru trên ghế vì đờn phủ đầu của Đại . Ông không ngờ Bạch Đàn lại kể chuyện tệ hại ấy với Đại, những điều mà cả bà Ngà cũng không biết.

Hôm nhìn thấy đứa con gái rơi của mình ngồi kế mẹ nó, ông choáng váng muốn té . May là thần kinh của ông tốt, nên lúc đó ông đóng vai người cha xúc động khi gặp lại con xuất sắc đến mức bà Ngà phát khóc khi Bạch Đàn vụt chạy ra ngoài.

Ông biết không đời nào Đàn nhận ông là cha. Với ông điều đó chẳng nghĩa lý gì vì ngoài con bé ra, có thể ông còn biết bao nhiêu đứa con rơi khác nữa, thử tưởng tượng cùng một lúc, lũ khỉ những đứa con rơi xuất hiện, ông làm sao chịu nổi?

Dạo này đang túng quẫn vô cùng, ông hy vọng bà Ngà sẽ giúp ông qua cơn hoạn nạn này vì bà rất yêu và tin tưởng tuyệt đối những gì

ông nói.

Lắm lúc suy nghĩ, ông vẫn không hiểu sao bà lại mù quáng nghe theo gã đàn ông từng ruồng rẫy mình hai mươi mấy năm như vậy? Ông nói gì bà cũng cho là đúng, là hay. Bây giờ ông mà bỏ đi, bà sẽ chết chứ không can đảm sống với giọt máu trong bụng như hồi xưa nữa. Nhưng tội gì ông phải bỏ đi khi chưa moi hết số vàng bà dành dụm mười mấy năm nay.

Muốn đạt được mục đích, ông cần phải làm Bạch Đàn im lặng. Con bé mà hé chút gì về cuộc đời của ông ra với mẹ nó thì hy vọng mong manh ấy biến thành tuyệt vọng không mấy hồi.

Xụ mặt xuống hết sức đau khổ, ông Bá hạ giọng đến mức thấp nhất, rồi y như con chiên đang xưng tội, ông bắt đầu đâm vào ngực mình, than vãn:

- Tôi là người cha khốn nạn nhất trên đời này. Tôi đã giở trò đồn mặt trước mặt con gái mình để bây giờ không dám nhìn nó.

Đại mai mỉa:

- Anh giở trò đã nhiều lần chứ đâu riêng lần có Bạch Đàn. Và anh tới đây chắc không phải để ăn năn, sám hối. Nói trước, tôi chả giúp gì được gì cho anh đâu.

Ông Bá chờ bà Tám đặt khay cà phê xuống bàn, quay vào nhà rồi mới lên tiếng:

- Tôi biết cậu và Bạch Đàn yêu nhau. Cậu có thể khuyên con bé dùm tôi.

Đại giật giọng:

- Yêu nhau hả ? Ai nói với anh vậy ?

Quạ tách cà phê cho tan đường rồi đẩy về phía ông Bá, Đại cười cười:

- Anh nói nghe đơn giản quá.

- Nhưng đúng phải không?

Đại im lặng. Cuối cùng, anh trả lời nước đôi:

- Chắc là vậy. Nhưng mẹ Đàn không ưa tôi. Cả anh cũng thế.

Ông Bá kêu lên:

- Sao cậu nói vậy ? Là người từng trải trong tình trường, tôi không bao giờ cảm đoán, ngăn trở chuyện yêu đương của người khác.

- Chẳng lẽ anh tới đây để giúp đỡ tôi?

Ông Bá ngọt ngào:

- Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau thì đúng hơn.

Bưng tách cà phê lên uống một ngụm, Đại bảo:

- Cứ thẳng thắn nói mục đích của anh đi!

Ngập ngừng một chút, ông Bá hỏi:

- Chắc cậu chưa kể gì về tôi với Bạch Đàn? Hôm rày con bé không gặp cậu chứ ?

- Anh muốn tôi dấu nhem chuyện bà vợ và cậu quý tử của anh còn ở đây phải không?

Ông Bá thở dài ảo não:

- Tôi sợ con bé khổ hơn nữa. Cậu giữ kín dùm tôi nhé ?

- Giữ đến bao giờ? Suốt đời hay đến chừng nào anh ruồng rẫy mẹ cô ấy thêm một lần nữa?

Ông Bá xuống nước:

- Cậu Đại à! Tôi biết cậu có ác cảm với tôi và cho rằng tôi làm khổ cô Loan của cậu. Nhưng thật ra hồi đó Loan đã bỏ tôi trước, chớ bản thân tôi thì không hề phụ rẫy cô.

Giọng Đại lạnh băng:

- Anh không phụ bạc người đàn bà nào hết nhưng anh có nhiều thủ đoạn để họ xa rời anh một khi họ đã hết tiền. Mẹ con Bạch Đàn nghèo lắm. Anh bám vào họ làm gì?

- Chậc! Biết trả lời sao với cậu bây giờ nhỉ ? Con người ta xấu cỡ nào thì cũng có trái tim của mình chứ. Vân Ngà là người đàn bà tôi yêu nhất. Ngày xưa vì hoàn cảnh chúng tôi phải xa nhau, bây giờ tôi muốn lo lắng chăm sóc cho mẹ con cô ấy.

Đại cười khẩy, anh nhấn mạnh:

- Lo lắng, chăm sóc bằng cách nào khi...

Anh chưa kịp nói tiếp thì nghe có tiếng chân dừng ngay ngưỡng cửa. Anh chợt giật mình khi thấy Bạch Đàn. Mặt cô tái ngắt khi nhận ra ông Bá đang ngồi trong phòng khách.

Đại chưa kịp phản ứng gì thì Đàn đã vùng bỏ chạy. Anh hấp tấp đuổi theo giữ vai cô lại.

Bạch Đàn âm ỨC kêu lên:

- Tại sao ông ta lại ở đây ?

- Ông ấy muốn nói chuyện về Bạch Đàn với tôi. Ông nhờ tôi năn nỉ cô...

- Anh quen ông ấy hả ?

Đại gật đầu:

- Trước đây tôi có... làm ăn với ông, nhưng tôi vừa biết ông ta là ba em thôi.

Giọng Đại gần như năn nỉ:

- Đừng bỏ về nghe Bạch Đàn!

Bạch Đàn chớp mi làm thỉnh trước đôi mắt chứa chan hy vọng của Đại.

Cô đi vòng ra sau và lên lầu. Đại bước trở vào. Ông Bá hấp tấp nói:

- Tôi có thể gặp Bạch Đàn một chút chứ ?

Đại cương quyết lắc đầu:

- Anh nên về thì hơn. Tôi không giúp được gì cho anh đâu.

- Không có tôi, mẹ con bé chẳng đời nào chấp nhận tình yêu của cậu và nó. Tôi cần gặp để thỏa thuận với Bạch Đàn một vài điều.

- Cô ấy không chịu gặp anh. Anh thừa biết cơ mà. Đừng làm phiền tôi nữa.

Ông Bá hậm hực đứng dậy:

- Rồi cậu sẽ ân hận khi dám nói như thế với tôi.

Đại gọi bà Tám mở cổng cho ông Bá rồi hối hả bước lên lầu. Anh ngồi xuống đối diện với Bạch Đàn và nhìn cô đăm đăm. Lòng anh dịu xuống, một nỗi vui chưa từng có bỗng dưng xâm chiếm trái tim Đại.

Anh đan hai tay vào nhau, nghe giọng mình thật lạ:

- Tôi tưởng Bạch Đàn không bao giờ tới đây nữa.

- Tôi cũng định vậy, nhưng chả biết sao... Có lẽ muốn làm tròn trách nhiệm của mình. Tối nay sẽ học lại, anh có bận gì không?

Đại lắc đầu:

- Tối nào tôi cũng mong Đàn tới.

Bạch Đàn bối rối, cô cố trấn tĩnh bằng một câu châm chọc:

- Giống như lúc nào anh cũng đợi Ái Linh vậy thôi.

Đại hơi chồm người về phía trước:

- Khác nhiều lắm chứ. Và tôi tin chắc cô hiểu rõ sự khác nhau đó.

Mắt không rời khuôn mặt ửng hồng e thẹn của Đàn, anh nói tiếp:

- Xin lỗi. Để em vì tôi mà cãi lời mẹ.

Bạch Đàn bặm môi liếc Đại:

- Tôi vì... cần tiền chứ không vì... ai cả. Nếu tìm được chỗ dạy khác tôi sẽ nghỉ ở đây.

- Tội nghiệp tôi mà! Sao Đàn cứ hăm dọa hoài vậy?

- Nói thật chứ... đâu có dọa. Tôi nghỉ cả tháng rồi còn gì. Nếu anh cho là dọa, để tôi đi về.

Vừa nói, Bạch Đàn vừa đứng dậy, bước ra hành lang. Hoảng hồn

Đại bước tới theo năn nỉ:

- Đừng về mà Bạch Đàn!

Rồi như sợ lời mình không có tác dụng, anh ôm đại Bạch Đàn, cô mất thăng bằng té chúi vào người anh.

Bạch Đàn quýnh lên, cô đẩy anh ra:

- Làm gì kỳ vậy? Tôi chỉ đùa thôi mà!

- Xin lỗi! Tại tôi sợ Đàn về thật.

Hết sức tự nhiên, Đại nắm chặt tay cô:

- Vào đây! Tôi có quà cho cô nè!

Lấy trong hộp tủ ra một gói giấy, Đại đưa cho Bạch Đàn, giọng rất vui:

- Mấy hôm chờ, Đàn không tới, tôi lang thang qua mấy cửa tiệm gần nhà và mua cho cô. Chắc chắn cô rất thích.

- Lỡ tôi không tới luôn thì sao?

- Tôi sẽ buồn lắm! Những buổi tối đã qua quả là dài kinh khủng, buồn và cô đơn...

Đàn mân mê gói giấy trong tay:

- Anh trả lời lạc đề rồi. Tôi muốn biết số phận gói quà này kìa. Nó có trở thành quà của người khác không? Hay là Ái Linh đã có phần rồi nên nó mới là của tôi.

- Đừng nhắc tới Ái Linh có được không?

Đàn bướng bỉnh lắc đầu:

- Không! Vì anh rất thân với cô ta.

Mắt Đại dịu dàng, ấm áp:

- Nhưng trong tim tôi chỉ có mình em.

Bạch Đàn lặng người trước lời tỏ tình bất ngờ của Đại. Cô biết khi trở lại ngôi nhà này, sớm muộn gì cũng tới lúc nghe anh nói thế, nhưng tối nay thì quá sớm. Đàn chưa chuẩn bị tinh thần đón nhận, dù lòng cô đang điều chỉnh vì nhớ anh.

Suốt nửa tháng nay, cô cứ như người mất hồn. Cô trốn tránh Đại nghĩ là trốn tránh bản thân. Cô cố nhủ lòng rằng mình không hề nghĩ tới gã đàn ông từng có một quá khứ tù tội, hiện tại lại là... học trò của cô, nhưng cô không tìm ra lối thoát khi trái tim cô luôn có những lý lẽ riêng của nó.

Cô càng rối mù khi biết Đại tìm mình tại nhà nhưng bị mẹ đuổi về. Cô muốn khóc lúc nghe Bích Đông kể anh tới tìm nó năm lần bảy lượt để năn nỉ con bé nói hộ sao cho cô đồng ý gặp anh. Có một lần Đàn thót tim khi thấy dáng anh ngoài cổng trường. Lần ấy cô đã trốn lại trong sân, để đêm về thao thức không ngủ được. Thật ra, cô chỉ là một con bé yếu đuối mà thôi. Bạch Đàn càng lúc càng ngập chìm trong mâu thuẫn và cô đơn, cô không biết phải nói cho với những buồn phiền đang mang cùng ai ngoài Đại ra. Nhưng cô sợ mình lọt vào vòng lẩn quẩn của tình yêu. Đàn không muốn yêu người như Đại. Khổ sao trái tim bướng bỉnh lại cãi lời để tối nay cô phải tìm đến đây...

Đàn cảm thấy tay mình đang run trong bàn tay của Đại. Mới vừa tức thời cô còn châm chọc, mai mỉa, ngổ ngáo với anh, sao bây giờ Đàn lại khờ phếch thế kia? Muốn rút tay về, cô không dám, muốn vùng chạy như lúc nãy, hai chân cô như nhũn ra. Bạch Đàn đành ngồi chịu

đựng ánh mắt nồng nàn của Đại.

Hình như anh cũng bối rối không thua gì cô. Hai người im lặng. Lâu lắm, Bạch Đàn mới nghe Đại hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Đàn đáp ứng:

- Buông tay người ta ra chứ sao nữa. Bắt đầu học rồi, yêu cầu nghiêm túc.

Lì lợm siết chặt tay Đàn, Đại trầm giọng khấn khoản:

- Anh đang rất nghiêm túc, Bạch Đàn! Anh... yêu và cần có em vô cùng. Đó là lời chân thật của anh. Có thể em không tin, có thể em chưa khi nào nghĩ tới một thằng đàn ông mang quá khứ đen đui như anh. Nhưng anh không thể chịu nổi cảm giác lơ lửng giữa được và mất. Em nghĩ gì về anh? Nói cho anh biết đi!

Tránh nhìn vào mắt Đại, Bạch Đàn yếu đuối:

- Tôi chỉ nghĩ anh là người thuê tôi tới dạy kèm Anh văn, ngoài ra không còn gì nữa.

- Em nói dối! Đã có nhiều lúc chúng ta rất hiểu nhau, chúng ta từng kể chuyện buồn vui và an ủi nhau kia mà ?

- Với tôi, đó cũng là công việc. Xin lỗi đã để anh hiểu lầm!...

Đại sững sờ nhìn Bạch Đàn. Mặt tái đi vì tuyệt vọng, anh bỏ ra hành lang. Đàn khổ sở nhìn theo. Sao lại dối lòng cơ chứ!? Con bé Bích Đông đã "khai tâm, mở lối" cho cô hết cả ngày mà Đàn vẫn chưa thông suốt thế nào là... y... ê... u à ?

Đêm yên tĩnh lạ lùng, con phố vắng xe như càng vắng hơn. Đàn nghe Đại gọi tên mình thật khẽ, cô trấn tĩnh bằng một câu pha trò:

- Đến giờ học rồi, học bài thôi!...

Im lặng, lâu lắm Bạch Đàn mới nghe Đại nói nhỏ:

- Xin lỗi! Tôi đã nói những lời không nên nói. Bây giờ chúng ta sẽ đi lại từ đầu. Bạch Đàn đồng ý nhé ?

Đàn lặng lẽ nhìn lên trời cao, nơi có những vì sao không ngừng lấp lánh, cô nhận ra dường như ở phía xa xôi nhất có hai ngôi sao nhỏ, lẻ loi đang xích lại gần nhau và trò chuyện với nhau bằng ngôn ngữ của ánh sáng.

oOo

Bích Đông hấp háy đôi mắt:

- Có người tìm mày kìa nhóc.

Ngước mắt lên và đụng phải gương mặt lạ hoắc đang dáo dác tìm chỗ ngồi trong quán, Bạch Đàn cự nự:

- Làm người ta tưởng thật.

- Thật chứ gì nữa. Hắn nhìn mày rõ ràng.

Đàn định nhàn Bích Đông nữa thì anh chàng vừa vào quán đã tới bên cô, miệng cười thật quyến rũ:

- Xin lỗi! Tôi có thể ngồi tạm với các cô được chứ ?

Bích Đông lách chách:

- Chẳng hẹp hòi chuyện chỗ ngồi chỗ đứng, nhưng ngồi chung kiểu này coi bộ mất... tự do ngôn luận dữ.

Lẽ ra phải bối rối trước thái độ bất đồng tình của Đông, anh ta lại tỉnh queo kéo ghế ngồi và lên giọng:

- Vậy chúng ta sẽ làm quen và trò chuyện với nhau để khỏi có ai bị mất "tự do ngôn luận" hết. Đồng ý chứ ?

Bạch Đàn khó chịu ném ánh mắt lên tường, nơi có treo bức tranh vẽ gương mặt thiếu nữ méo mó với những mảng màu lộn xộn như bị trẻ con quệt phá. Cô vốn ghét kiểu tán gái này và không ưa gì bức tranh kia, nhưng dù sao nhìn vào cô gái dị dạng đó vẫn dễ chịu hơn nghe anh chàng mặt dày này... nổ lộp bộp.

Thái độ dừng dưng của Đàn không làm anh ta nản lòng, ngược lại còn lấy cớ... ngắm tranh để mở đầu câu chuyện:

- Hình như cô thích loại tranh siêu thực này thì phải ? Nếu vậy chúng ta đồng sở thích rồi. Với tôi, trường phái siêu thực là hình thái tuyệt nhất của nghệ thuật tạo hình và thơ ca. Cô có thích thơ siêu thực không?

Bỗng dưng Đàn tò mò nhìn gã thanh niên trắng trẻo khá đẹp trai này. Ở anh ta có nét gì quen quen, nhưng đã gặp ở đâu thì cô chưa nhớ ra được. Câu hỏi của anh ta vừa rồi làm cô chú ý và nghĩ đến Hiền Thực.

Bạch Đàn mỉm cười:

- Tôi thích thơ lắm. Nhưng thơ siêu thực gì đó thì nói thật tôi mù tịt vì khó hiểu quá.

Anh chàng... bốc lên:

- Đọc thơ có gì mà khó hiểu, điều quan trọng là phải biết tưởng tượng và chịu khó suy ngẫm thật kỹ. Làm thơ mới là khó chứ, đôi khi cả mấy tháng trời vẫn không viết được một câu ra hồn.

Bích Đông chun mũi:

- Anh nói y như anh là nhà thơ không bằng. Í! Mà biết đâu anh đây là thi sĩ ?

Anh chàng trắng trẻo đẹp trai hơi lim dim mắt và nhếch mép. Kiểu cách tự phụ của kẻ biết mình hơn người làm Bạch Đàn thấy ghét. Cô bĩu môi rồi cúi xuống khuấy ly đá chanh.

Biết Đàn không muốn bắt chuyện với mình nữa, anh chàng xoay sang Bích Đông:

- Xin tự giới thiệu, tôi là Hoàng. Bút hiệu Hoàng Giang...

Đang nhú mày vì cái bút hiệu của Hoàng, Đàn chợt nghe Bích Đông reo lên:

- A! Tôi có đọc thơ của anh trong đặc san Trăng Vắn Khoa và Kiến Thức Ngày Nay. Đúng là nhà thơ siêu thực. Mấy nhỏ học chung lớp với tôi vẫn hay lấy thơ của anh ra đọc trước khi đi ngủ.

Hoàng mỉm cười khiêm tốn:

- Cô nói quá, thơ tôi có hay ho gì đâu.

Bích Đông hát mặt lên:

- Bởi vậy mới có chuyện. Bọn chúng gọi thơ anh là "Kính cầu ngủ yên".

- Ủa! Tôi đâu có bài thơ nào mang tên đó.

- Chậc! Nói chung thơ anh bài nào cũng đọc lên để... cầu ngủ yên được hết. Bởi vậy bài nào chả là kính cầu. Nhất là cái bài gì... để nhớ coi... À! Bài này nè!...

Liếc Hoàng một cái, Bích Đông vờ nhắm mắt như sắp ngủ và đọc một hơi:

- "Anh ca hát
 Ôi! Thung lũng
 Ôi! Khăn lau tay
 Ôi! Đôi mắt cận thị.
 Xin cuối đầu chào hơi thở... "

Đúng là thơ siêu thực của siêu thi sĩ hiện đại.

Thấy Hoàng sượng trân vì câu kết luận của Bích Đông, Bạch Đàn cố nín cười, cô nghiêm giọng dò dẫm:

- Nhưng có người mê thơ anh thật tình. Người ta đọc và trân trọng từng câu từng lời, đến mức không hiểu gì về thơ như tôi cũng thuộc thơ của anh nếu đúng anh là Hoàng Giang.

Giọng Hoàng đầy cảnh giác:

- Ai vậy ?

- Hiền Thục! Anh từng tặng chị Thục nhiều thơ lắm mà. Đúng không?

Mặt Hoàng tái đi khi nghe nhắc đến Hiền Thục. Anh ta ấp úng:

- Cô là... là... gì của Thục ?

- Em gái.

- Ủa! Hiền Thục làm gì có em?

Bạch Đàn dài giọng:

- Anh biết rõ về Hiền Thục quá nhỉ ?

Hoàng lấy lại vẻ thản nhiên ngay lập tức:

- Biết chứ! Trước đây Hiền Thục là khách quen của quán Tigôn này. Thục có giọng ngâm thơ khá hay. Tiếc là có tài nhưng yếu mệnh.

Rồi Hoàng bỗng cau mặt thật dễ sợ. Anh ta nhìn trừng trừng Bạch Đàn như cố đoán xem có phải cô là em của Hiền Thục không. Đàn bình tĩnh nhìn trả lại hần dù lòng xúc động dữ dội, cô đã tìm ra được gã đàn ông từng làm Hiền Thục yêu cuồng điên đến mức chết.

Nhưng tìm ra rồi thì sao chứ ? Anh ta có quyền cự cô nếu Bạch Đàn tiếp tục đặt những câu hỏi xách mé như vừa rồi.

Bích Đông vụt hỏi ngay khi Hoàng đứng dậy bỏ đi:

- Mày nghi tên này là bồ của bà Thục hả?
- Chắc trăm phần trăm rồi chứ còn nghi gì nữa. Mày không thấy thái độ của hần khi nghe nhắc tới bà ấy sao? Đúng là đồ đều!

Bích Đông nhún vai:

- Mình tới đây để coi Câu lạc bộ Sáng Tác trẻ sinh hoạt ra sao chứ đâu phải để... truy tìm những tên sở khanh.
- Vẫn biết là như vậy nhưng có dịp vạch mặt hạng người như Hoàng Giang mà không làm thì uổng.
- Bây giờ mày hết nghi anh chàng Giang rồi phải không?

Bạch Đàn làm thinh. Giang rất thường đến đây, anh từng khoe rằng anh tới quán Tigôn từ ngày quán được "Câu lạc bộ Sáng Tác Trẻ" chọn làm bản doanh. Nếu thế tại sao anh không biết Hiền Thục nhỉ ?

- Hê! Ông Giang kia! Phải chi nhắc tiền bạc mà linh như vậy thì tốt quá.

Bạch Đàn vội cuối đầu xuống:

- Đừng để ông ta thấy mình. Tao không thích ngồi chung.
- Ông ta có đi một mình đâu mà lo. Đêm nay Mai Ly là nàng thơ của ông. Bọn đàn ông thật dễ sợ. Giang theo tán mày sát ván nhưng đâu quên bản phận với Mai Ly.

Bạch Đàn vụt nói:

- Vậy mình gọi thử xem Giang xử sự ra sao.

Bích Đông trố mắt:

- Thật không?

Đàn mím môi thách thức:

- Mày kêu Mai Ly đi!

Bích Đông xua tay:

- Thôi mày! Bàn này còn có khách.

Đến phiên Bạch Đàn ngạc nhiên:

- Ai vậy ?
- Bạn tao.
- Hay thật! Nhất định bắt tao dẫn tới quán này rồi còn đèo thêm bạn bè.
- Có thể mới bắt ngờ chứ.

- Vớ! Tao mọi cái bắt ngờ đều đáng sợ.

- Nhưng bắt ngờ tao dành cho mày rất đáng yêu.

Nhìn Bích Đông vớ về nghi ngờ, Bạch Đàn nhả nhó:

- Chuyện gì nữa đây ?

Hất mặt lên, Đông háo hức:

- Đừng ồn ào! Thiên hạ bắt đầu rồi kìa . Để nghe coi họ nói gì.

Dõi mắt theo cái hất mặt của Bích Đông, Bạch Đàn thấy trên một bục gỗ có micro hắt hơi, Hoàng đang duyên dáng mỉm cười. Giọng anh ta vang lên thật gọi cảm:

- Câu lạc bộ Sáng Tác Trẻ hân hạnh đón tiếp những bạn mới đến sinh hoạt, sự hiện diện của các bạn là niềm cổ vũ lớn cho câu lạc bộ chúng tôi...

Bích Đông xì vào tai Đàn:

- Rõng tuếch! Cứ y như đọc diễn văn.

- Đã tới đây rồi thì ráng ngồi nghe anh ta nhả ngọc phun châu đi. Đây mới là khúc dạo đầu thôi mà.

Chả biết Hoàng nói gì tiếp, chỉ nghe mọi người vỗ tay, Đàn cũng vỗ tay theo và thấy mình lạc lõng giữa đám đông xa lạ này.

Trên bục gỗ bây giờ là một anh chàng để tóc hai mái như Quách Phú Thành, tài tử Hồng Kông, áo carô màu sậm, quần Jean ống suôn. Anh ta đang nhắm mắt, nhắm mắt đọc một bài thơ dài, vần điệu lộn xộn và buồn thảm thiết.

Bên dưới, ai muốn nghe thì nghe, không thích thì chụm đầu vào nhau nói chuyện. Đàn đảo mắt một vòng và thấy Hoàng đang ngồi cùng bàn với Giang. Hai người cười rất vui. Tự dưng cô bực bội ghê gớm. Hừ! Vậy mà Giang luôn miệng nói không biết Hiền Thực là ai trong khi anh ta biết Hoàng rất rõ.

Ngồi kế bên, Bích Đông chép miệng than:

- Hắt đọc thơ hay đọc điệu văn đây hả trời? Vậy mà bọn Huệ nhí với Mai Ly khen lầy khen để cái quán Tigôn này. Thật chán! Tao đã lỡ mời Đại tới đây. Chẳng biết không khí này có hợp với ảnh không nữa.

Bạch Đàn muốn nhảy nhồm lên: (hình như là thiếu mất 1-2 hàng)

- Thì muốn mày có đôi có cặp như người ta.

- Đúng là tài lạnh. Chỉ cần lão Giang về học lại, tao sẽ bị chửi nữa.

- Lão không học, dì Ngà cũng nghĩ mày đi chơi với Đại nhưng nhờ tao làm bình phong. Bởi vậy tội gì phải sô lô cơ chứ.

Đàn không thèm cãi lý với Bích Đông nữa, cô lóng ngóng nhìn ra cửa vừa lúc Hoàng quay lại.

Anh ta mỉm cười với cô:

- Hai cô lên đọc nhé? Là em của Hiền Thục chắc cô cũng ngâm thơ rất hay.

- Tiếc là tôi không chuẩn bị.

- Trước đây Thục cũng không hề chuẩn bị, bạn bè đưa thơ, cô ấy xem qua một chút là đọc được ngay.

Bạch Đàn lắc đầu:

- Nhưng tôi đâu phải là chỉ. Có học thuộc lòng tôi cũng không lên bục để ngâm thơ được.

Giọng Hoàng đầy vẻ thăm dò:

- Hình như đây là lần đầu cô tới quán của tôi?

- Lần thứ hai, nhưng không hề biết quán này của anh.

Hoàng nheo mắt thật lẳng:

- Bây giờ biết rồi hy vọng cô sẽ đến thường. Xin lỗi, tôi vẫn chưa biết tên hai người.

Bích Đông bắt bẻ:

- Bộ quán của anh có lệ hỏi tên khách hàng à?

- Tôi chỉ hỏi tên những người tôi cho là đặc biệt với mong mỗi sẽ có thêm bạn.

Bích Đông che miệng cười:

- Anh nói giống hát quá. Khổ là tụi này không thích hát cải lương.

Mặt vẫn tỉnh queo, Hoàng nói:

- Cô bé này tếu thật!

- Tếu cách mấy cũng không bằng anh lúc rất nghiêm túc trên bục.

Nhìn anh, khó ai nghĩ là một nhà thơ.

- Vậy theo cô, nhà thơ phải như thế nào?

Bích Đông lắc đầu:

- Không biết!

Bạch Đàn trầm giọng:

- Trước đây, khi nghe Hiền Thục nói về anh, tôi tưởng tượng về anh rất khác. Tôi tưởng tượng nhà thơ Hoàng Giang là một anh chàng ăn mặc bụi đời, tóc dài chấm ốt, quần áo lồi thối và hơi lẳng đặng vì thơ. Ai ngờ... trông anh bệ vệ giống ông chủ quán. Thì ra các nhà thơ đời nay thường làm kinh tế giỏi như làm thơ. Tổ chức câu lạc bộ sáng tác tại quán của mình cũng là một hình thức làm kinh tế chứ gì.

Hoàng nhún vai:

- Nhưng đâu thu được bao nhiêu tiền. Tại tôi thích thì làm thôi. Cô là em ruột của Thục à?

- Chị em quán trọ ấy mà. Chị Thục chết trong nhà trọ.

- Vậy sao? Tiếc là tôi không biết Thục trọ chỗ nào. Hôm cô ấy chết, tôi đang ở Đà Lạt nên đâu có hay. Khi về Sài Gòn thì gia đình Thục

đã đem cô ấy về quê rồi. Tội nghiệp! Chết trẻ quá.

Bạch Đàn phẫn nộ vì thái độ dửng dưng của Hoàng. Anh ta nói về Hiền Thục mà giọng anh ta vẫn đều đều vô cảm như đang kể về một người lạ nào đó. Cô hơi thách thức:

- Anh biết tại sao Hiền Thục chết không?

Hoàng gượng cười:

- Làm sao tôi biết được.

- Vậy để tôi cho anh nghe.

Hoàng vội chối từ:

- Để hôm khác. Tối nay tôi phải điều động chương trình, không ngồi lâu một chỗ được.

Vừa đứng dậy, Hoàng vừa nói:

- Tôi rất muốn biết tên cô vì với tôi cô rất đặc biệt.

Bạch Đàn nhếch môi:

- Không cần thiết đâu.

Ngần ngừ một chút Hoàng bước đi. Anh ta lên bục giới thiệu một tài năng trẻ khác với giọng điệu phô trương quá mức rồi tấp vào một bàn toàn con gái gần đấy.

Bích Đông bĩu môi:

- Chắc hẳn đang tán mấy con nhỏ đó giống như vừa tán mày với tao bằng những lời rỗng tuếch. Đúng là không nên yêu một người làm thơ dỏm như Hoàng Giang.

Bạch Đàn tự lự:

- Vậy mà vẫn có người yêu, thậm chí chết vì hắn.

Bích Đông buột miệng:

- Hiền Thục đúng là điên. Có bao giờ bà chết vì lý do khác không?

Bạch Đàn lặng thinh. Hiền Thục chỉ để lại mảnh giấy ghi vắn vệt vài ba câu với nội dung rằng: "Đã chán sống, không phiền trách ai". Dù tin chắc Thục tuyệt vọng vì Hoàng, Đàn cũng không làm gì anh ta được ngoài việc cảnh giác với chính mình.

- Sao Đại tới trễ vậy kìa!

Bích Đông vừa ngóng ra cửa quán vừa càu nhàu khiến Bạch Đàn cũng sốt ruột. Từ buổi tối ấy tới nay, Đại không hề lặp lại hay nhắc câu: "Anh yêu và cần có em vô cùng". Đại nghiêm túc ngồi học và tiết kiệm lời nói đến mức tối đa. Anh làm Đàn rơi vào cảm giác hụt hẫng, khó chịu.

Dù biết anh đối xử như thế với cô vì lòng tự trọng nhưng Bạch Đàn vẫn ảm ức. Giữa hai người bỗng dưng có một hàng rào vô hình dựng lên, cô dè dặt, thận trọng từng lời chớ không dễ dãi, thân mật với anh như trước đây. Đại cũng giữ kẽ không kém. Giờ học bây giờ bỗng

ngọt ngọt, căng thẳng, Đàn thấy khổ sở khi mắt anh nhìn đâu đâu, nếu có hướng vào cô thì cũng là những ánh nhìn lạnh lẽo xa lạ rất dễ ghét.

Nhiều lúc Bạch Đàn giận, cô muốn bỏ dạy luôn, thử xem ai cần ai, nhưng chính cô lại không bỏ được mới kỳ chứ.

Đêm nay cô thấy buồn, Bích Đông hứng chí rủ đi tới Câu lạc bộ này nghe đọc thơ, thường thức ca khúc mới, Bạch Đàn đã đồng ý chớp nhoáng vì muốn được ra khỏi nhà, cô không ngờ con nhỏ lắm chuyện lại mời luôn cả Đại.

Nếu anh không đến thì đúng là quê.

Bạch Đàn chép miệng:

- Về thôi Đông!

- Giỡn hoài vậy! Chưa nghe Hoàng Giang đọc thơ làm sao về được . Với lại, Đại chưa tới mà!

- Tao không muốn Đại nghĩ tao chờ anh.

- Ồi trời! Mày lộn xộn quá . Hê! Tới ông Giang lên... sân khấu kìa . Để nghe coi thơ ông ra sao.

Bạch Đàn thấy Giang nhìn về phía cô, đôi mày rậm cau lại và anh cất giọng:

- Em có anh

Mà chẳng có anh

Chỉ niềm đau là thật

Và nỗi nhớ còn cào quay quắt

Mách rằng:

Em vẫn có anh.

- Hay! Nhưng chả biết thơ ai đây nữa . Anh ta muốn nhắn gửi tâm tư, nguyện vọng gì vậy Đàn?

- Mày tới mà hỏi Mai Ly.

- Con nhỏ biết quái gì về thơ mà hỏi.

Bạch Đàn lãnh đạm:

- Tao cũng vậy.

Bích Đông không vừa, cô nheo mắt:

- Thật hông đó? Tao thấy bài thơ này hợp với tâm trạng của mày hiện giờ: "Em có anh, mà chẳng có anh... " Miệng thì đòi về nhưng ánh mắt thì ngóng quên cả chớp mi." Học trò gì mà tệ quá, dám để cho cô giáo chờ lâu như vậy.

- Thôi đừng lảm nhảm nữa . Tao về thật đây nè.

Bích Đông kéo vai Đàn, giọng ngạc nhiên:

- Khoan đã! Anh tới kìa . Nhưng đi với ai vậy ta?

Đàn có cảm giác rã rời khi thấy Đại đang choàng eo Ái Linh và đưa

cô ta tới bàn mình ngồi.

Anh mỉm cười:

- Xin lỗi đã tới trễ! Tại tôi bận đón Ái Linh. Cô ấy thích những buổi sinh hoạt như vậy.

Bích Đông thoang ngó ngang nhưng cô mau chóng làm chủ tình thế:

- Thật bất ngờ. Xin mời hai người ngồi đây! Chị Ái Linh uống gì? Cả anh nữa?

Thay vì trả lời, Ái Linh đưa mắt nhìn Đại. Anh liền nói:

- Ái Linh chỉ uống cam vắt thôi. Đông cứ để tôi, gọi thêm nước cho hai cô nữa chứ?

Bích Đông mĩa mai:

- Chưa thấy ai biết ý bồ và chu đáo như anh.

Đại tủm tỉm:

- Vậy mà vẫn còn thiếu sót đây. Không tin, Bích Đông cứ hỏi Ái Linh thử coi. Tôi bị chê hoài đó chứ.

Bạch Đàn chăm chú nhìn cô gái vừa cầm micro. Cô làm ra vẻ đang tập trung nghe nhưng thực ra không hiểu chút nào. Tự dưng cô giận bản thân hết sức. Phải chi cô bỏ về khi biết Đại sẽ tới thì bây giờ đâu có bẽ bàng như vậy.

Đúng là không thể nào tin đàn ông. Tối nay về nhất định cô sẽ lôi con hổ nhồi bông - quà tặng của Đại ra cắt thành trăm mảnh.

Bất giác, Đàn mím môi liếc Đại. Cô bắt gặp anh đang nhìn mình. Ánh mắt anh bình thản đến vô tình làm Đàn tủi thân làm sao. Cô bưng ly nước đã tan hết lên uống và nghe giọng Đại băng khuâng:

- Bài thơ Giang vừa đọc hay quá, phải không?

Bích Đông ồ lên:

- Ủa! Anh vào từ lúc đó à?

Đại gật đầu:

- Thấy hai cô có vẻ chăm chú nghe, chúng tôi đâu dám làm phiền.

Đàn khẽ nhếch môi. Thế đấy! Khách sáo và giả dối. Rõ ràng tối nay Đại là người khác mất rồi. Và người đó đang nói những điều vu vơ không liên quan tới cô. Anh không hề nhắc tới cô, dù một lần gọi tên như anh đã gọi Bích Đông...

Ái Linh nghiêng nghiêng đầu:

- Tối nay chị Đàn ít nói ghê đi.

Bạch Đàn chớp mắt:

- Tối đây với mục đích để nghe mà. Với lại tôi vụng về lắm, chả biết nói gì bây giờ.

Ái Linh cao giọng:

- Thật vậy sao? Anh Đại vẫn nói với tôi rằng giờ Anh Văn chị dạy rất

cuốn hút vì lời nào của chị cũng say lòng người hết. Tôi không tin chị vụng về đâu.

Bích Đông bóp chặt:

- Đúng là bạn tôi không hề vụng về. Nãy giờ Bạch Đàn im lặng vì tôn trọng người khác đó thôi.

Đại bỗng lên tiếng:

- Người cô Đàn tôn trọng sắp đọc thơ tiếp nữa kìa.

Ái Linh tựa đầu vào vai Đại:

- Anh ta là nhà thơ hả anh?

- Chắc là vậy. Ít ra cũng là nhà thơ của một người...

Ái Linh reo lên rất ư là ngây thơ:

- A! Chắc là nhà thơ của chị Đàn rồi. Nếu vậy mình ngồi đây không tiện chút nào...

Bích Đông lạnh lùng nhìn Đại:

- Tôi hiểu anh không nổi. Thật là uổng công tôi tới đây và chờ anh nãy giờ.

Kéo Bạch Đàn đứng dậy, cô hần học:

- Mình về thôi! Tối lắm rồi!

Bạch Đàn lắc đầu:

- Tao muốn nghe Giang đọc xong bài thơ này đã.

Bích Đông cương quyết:

- Muốn nghe về nhà kêu hắn đọc. Ở đây xốn mắt quá.

Rồi không đợi Đàn có ý kiến, Đông nắm tay cô lôi đi. Ra tới đường cả hai đứng lại thở hào hển.

Bạch Đàn cắn nhằn:

- Mà làm vậy kỳ lắm. Người ta sẽ đánh giá tao...

- Kỳ gì mà kỳ. Đại làm bĩ mặt tao quá. Thà anh ta không đến còn tốt hơn. Đằng này lại dẫn con nhỏ đồng đẳng ấy theo. Anh ta thử mày kiêu này thì tòi lắm. Tao cấm mày tới đó dạy nữa.

Thấy Bích Đông gân cổ, khoa chân, múa tay, Đàn biết cô rất giận.

Tính Đông nóng nảy, thẳng thắn, tốt bụng và hết lòng vì bạn. Biết Đàn và Đại cả tháng nay... chiến tranh lạnh, Bích Đông đã sắp xếp để cô và anh có dịp vui vẻ trở lại. Không ngờ Đại quá cố chấp và tự cao như vậy.

Bạch Đàn nghe mũi cay cay. Cô tự ái hơn Bích Đông gấp mấy lần, nhưng giờ phút này cô không biết phải làm gì ngoài ước muốn được khóc cho vơi ảm ức.

Yêu! Yêu! Yêu! Tình yêu là thứ quái quỷ gì vậy? Đã trăm lần cô nhất định nói mình không yêu, sao tâm trí cô luôn đầy ắp bóng hình Đại thế này?

So sánh, phân tích bằng lý trí, rõ ràng Đại không có mặt nào tốt để cô yêu hết. Tù tội, học vấn dở dang, tương lai sự nghiệp mù mịt, đã vậy còn lằng nhằng với Ái Linh. Thế sao cô lại phải khổ vì anh ta cơ chứ? Cả tháng nay mẹ và dì Ngọc không thềm ngó ngang tới Đàn là vì ai? Cô cãi lời người lớn, mỗi đêm tới nhà anh để nhìn nét mặt lạnh lùng dừng dừng của anh làm chi, nếu không phải đã... lỡ yêu rồi ? Ai bảo Đàn thẳng thừng từ chối tình yêu của Đại để bây giờ hối tiếc. Nhưng thà khổ từ đầu vì cương quyết không chấp nhận yêu thương còn hơn sẽ khổ cả đời. Mẹ và dì Ngọc là tấm gương sống động nhất, bản thân Bạch Đàn cũng là kết quả chẳng ai muốn mà có. Cô cần phải sáng suốt, sắt đá hơn nữa mới vượt qua ải đoạn trường này. Đã biết nghĩ vậy thì đừng ray rứt, buồn bã nữa. Bạch Đàn lủi thủi theo Bích Đông tới bãi giữ xe đạp. Con bé vừa đi vừa luôn miệng lên án Đại khiến Đàn càng hạ quyết tâm thêm.

Cô run giọng:

- Tao sẽ nghĩ dạy luôn.
- Tốt! Tao tìm chỗ khách cho mày ngay. Hứ! Anh ta tệ thật, chả thềm chạy theo năn nỉ xem tụi mình ra sao.

Bạch Đàn chua chát:

- Chạy theo mình làm gì? Mày nghĩ Ái Linh sẽ để ảnh làm điều đó à ? Đừng bao giờ nhắc tới Đại là hay nhất.

Bích Đông vùng tay:

- Nhưng tao tức lắm. Đại từng than thở với tao bao nhiêu về mày. Thì ra toàn những lời dối trá.

Bạch Đàn ngạc nhiên:

- Đại than thở gì về tao? Sao không nghe mày nói?

Giọng Bích Đông hơi chùng xuống:

- Đúng ra cũng không phải là than thở mà là hỏi han, tìm hiểu. Những lúc đó trông Đại tội nghiệp đến mức tao nghĩ anh ta sẽ chết nếu không được mày yêu. Do đó tao...

Thấy Đông ngập ngừng, Đàn hỏi tới:

- Mày làm sao?

Bích Đông thiếu não:

- Xin lỗi! Tao đã nói chắc như đinh đóng cột rằng mày rất yêu Đại. Nhưng tại mắc cỡ nên mày luôn tránh né ba cái chuyện yêu đương này.

- Mày nói với Đại lâu chưa?

- Dạo mày nghĩ vì dì Ngà không đồng ý...

Bạch Đàn buột miệng:

- Thảo nào...

- Thảo nào... cái gì?

- Anh ta đã trả đũa khi thấy tao vẫn dửng dưng.

Bích Đông thở dài:

- Không ngờ Đại thay đổi nhanh đến thế.

Bạch Đàn im lặng. Cô tin là Đại không đổi thay. Chẳng qua anh cũng đang dối lòng, cũng trốn chạy thực tại như cô thôi. Nhưng Đại có cái phao Ái Linh để bám, còn Bạch Đàn vẫn trôi dạt lênh đênh mãi trên biển đời mình.

Ngày mai cô sẽ đến và nhờ dì Tám đưa Đại một phong thư. Cô sẽ viết rằng: "đã tìm được chỗ dạy mới nên không tiếp tục công việc với anh được nữa."

Ngày mai cô sẽ trở lại là cô của những ngày chưa biết Đại. Nhất định phải như thế!

Lời Yêu Thương

Chương 9

Bạch Đàn thoáng giật mình khi nhận ra người đang ngồi chung bàn ăn với Giang là Hoàng.

Chưa kịp quay đi thì anh ta đã nhìn thấy cô. Vẫy vẫy tay chào giống như đã thân quen từ đời nào, Hoàng ngọt sớt:

- Thì ra cô bé cũng trọ với thằng bạn chí cốt của tôi. Đúng là hữu duyên. Này Giang, giới thiệu đi chứ!

Giọng Giang cộc lốc:

- Bạch Đàn là chủ nhà trọ của tao đây.

Mắt Hoàng chột sáng lên. Anh ta gạt gù một hồi rồi vụt hỏi:

- Cô chủ nhà trọ à, tôi muốn xin trọ được không?

Bạch Đàn dài giọng:

- Ông chủ quán đùa hoài. Nơi đây làm sao xứng với nhà thơ như ông.

Hoàng mim cười:

- Cô quá lời rồi. Khung cảnh nơi đây đầy chất thơ ấy chứ.

- Tiếc là nàng thơ không còn nữa. Hồi đó Hiền Thực ở trong phòng anh Giang đang trọ, chiều nào chỉ cũng đợi, anh không thèm tới nên chị tuyệt vọng tự tử chết.

Mặt Hoàng tái xanh như tàu lá. Anh ta ấp úng:

- Làm gì có chuyện Thực chết vì tôi. Bạch Đàn cẩn thận lời nói. Buộc

tôi không chứng cứ là ác khẩu đó.

Bạch Đàn bấu môi:

- Không ai thêm buộc tội anh. Tôi chỉ nói sự thật dựa theo quyển nhật ký của chị Thục. Tiếc là cuốn nhật ký đó gia đình chị đã đem về quê rồi.

Giang nhíu mày:

- Hiền Thục nào vậy Hoàng?

Hoàng ôm đầu:

- Chi Lan, giọng ngâm hay nhất câu lạc bộ hai năm về trước, mày quên rồi sao?

- Ủa! Chi Lan là Hiền Thục à?

- Chi Lan là tên tao đặt cho cô ấy. Hồi đó Lan rất... mến tao.

Giang vẫn trầm giọng:

- Tao biết. Và hầu như cô ấy không dấu ai điều đó. Tụi bây lúc ấy là một cặp rất xứng trong thơ ca cũng như ngoài đời thường.

Hoàng kêu lên:

- Nhưng tao không hề yêu Hiền Thục. Tao chỉ xem Thục như những cô gái ái mộ tao thôi.

Bạch Đàn quắc mắt lên:

- Anh nói dối! Hiền Thục kể rất nhiều về anh với tôi. Trước vong hồn chị, anh dám thề là chưa từng hứa hẹn với chị không? Tội nghiệp Hiền Thục đã yêu lầm người. Chàng thi sĩ Hoàng Giang thật ra chỉ là một người không có lương tâm, một kẻ dùng thơ văn để lừa gạt, dụ dỗ những cô gái nhẹ dạ, khờ khạo.

Hoàng đứng bật dậy:

- Không được quyền lăng mạ người khác.

Bạch Đàn hất mặt:

- Không thích nghe thì mời đi ra. Đây là nhà tôi. Tìm ra, nhìn rõ được anh, tôi đã hả dạ. Tôi tin vừa rồi Hiền Thục nghe hết những lời anh nói. Chị ấy đã hiểu con người thật của anh rồi. Liệu hồn đi! Hiền Thục linh thiêng lắm đó.

Hoàng hầm hừ:

- Giỏi nói bậy nói bạ. Hừ! Cô là con bà Vân Ngà có phải không? Bữa nay cho cô lên mặt. Sau này gặp lại coi ai phải năn nỉ, cầu lụy ai cho biết.

Thấy không khí có vẻ nặng nề, Giang liền chen vào:

- Sao tự nhiên hai người lại "găng" nhau vì chuyện xưa như trái đất vậy? Dù sao Hiền Thục cũng yên nghỉ lâu rồi, đừng nói động tới cô ấy nữa, tội lắm!

Hoàng nhún vai:

- Thiên hạ vẫn lắm kẻ thích buộc tội, kết án người khác trong khi gia đình mình chẳng hay ho gì.

Bạch Đàn sững người:

- Anh nói vậy là sao?

- Điều nay cô hiểu hơn tôi mà. Tôi tới đây tìm bà Vân Nga chứ không phải tìm Giang đâu. Tiếc là không có bà ấy ở nhà.

Bạch Đàn hấp tấp hỏi:

- Anh tìm mẹ tôi chi vậy ?

- Tôi chỉ có thể trả lời riêng với bà Nga thôi. Cô thông cảm!

Quay sang nhìn Giang, Hoàng nhếch môi:

- Tao về đây. Vài hôm nữa sẽ gặp lại . Tao muốn hỏi mày vài chuyện nhưng giờ thì bất tiện quá.

Giang không đứng dậy tiễn, anh nói với theo:

- Nếu những chuyện đó không ảnh hưởng tới người khác, tao sẽ trả lời.

Hoàng vừa khuất dạng Bạch Đàn đã hỏi ngay:

- Tại sao anh ta đến gặp mẹ tôi?

Giang im lặng lắc đầu. Nhìn thái độ thản nhiên của anh, Bạch Đàn ảm ức dịu giọng:

- Anh quen thân với Hoàng lắm phải không? Chắc anh phải biết lý do Hoàng tới đây chứ?

Bớt thêm một chén cơm, Giang nói:

- Trời đánh tránh bữa ăn đây cô nương. Lâu rồi, em không thèm đếm xỉa gì đến tôi, sao hôm nay lại hỏi han tới tấp vậy ? Hừ! Lúc nào em cũng hỏi tôi về những gã đàn ông khác. Thật không biết xấu hổ!

Bạch Đàn xịu mặt xuống. Cô bỏ đi một nước, ra tới sân Đàn ngồi phịch lên ghế đá. Bọn đàn ông thật nhỏ mọn, thù dai. Đặc điểm này ở Đại, Giang và Hoàng đều thấy rất rõ.

Để trả thù cô, Đại đã mượn Ái Linh làm người yêu, chứ đâu phải anh dối lòng, chạy trốn thực tại như cô từng suy nghĩ đầy lãng mạn.

Còn Giang và Hoàng nào tốt lành gì hơn đâu, thái độ vừa rồi của cả hai chứng tỏ họ sẵn sàng ăn miếng trả miếng khi đã biết cô chẳng hề có tình ý gì với họ. Nghĩ sự đời thật phát chán. Nhưng dù chán cách mấy, Bạch Đàn cũng phải hỏi cho ra Hoàng tìm mẹ cô nhằm mục đích gì. Nếu hôm nay mẹ ở nhà, Hoàng sẽ được bà tiếp đón như thế nào ?

Vụt chạy vào trong, Bạch Đàn hỏi bà Ngọc:

- Mẹ con đi đâu từ sáng tới giờ dì ?

- Dì không biết. Nhưng đi với thằng Bá, hình như hai người định ra ở riêng.

Bạch Đàn tròn mắt nhìn bà Ngọc . Với cô, những lời bà vừa nói thật bất ngờ.

Cô lắp bắp:

- Sao dì biết hả dì Ngọc?

Bà Ngọc thở dài sườn sượt:

- Mẹ con nói. Nó mù quáng mất rồi. Dì khuyên can, năn nỉ hết lời mà nó chỉ nghe theo thằng Bá . Vân Ngà tính mua nhà.

Bạch Đàn kêu lên:

- Tiền ở đâu mà mẹ mua nhà ? Không lẽ ông ấy cho?

Bà Ngọc lắc đầu:

- Đời nào thằng đểu ấy lòi ra, dù một xu. Tiền đó mẹ con dành dụm cả đời mới có.

Bạch Đàn không tin, cô ngờ ngác nhắc lại:

- Tiền để dành sao con không biết? Mẹ có bao nhiêu mà đòi mua nhà?

- Mẹ con dẫu, đến dì còn không rõ Vân Ngà có bao nhiêu, nhưng có lẽ không dưới hai mươi cây vàng.

- Trời ơi! Vậy mà lúc nào mẹ cũng than hết tiền . Thậm chí lương dạy kèm của con, mẹ cũng lấy để đóng hụi chết.

Bà Ngọc cười khẩy:

- Nhờ chơi hụi mẹ con mới có dư. Nó còn cho vay ăn lời nữa đó.

Nhưng nếu dì kẹt, hỏi đến tiền, bao giờ Vân Ngà cũng bảo không có.

Nóii chuyện này ra không phải để trách mẹ con, ý dì muốn cho thấy mẹ mày coi đồng tiền lớn hơn tình mẹ con, tình chị em. Nhưng trước gã đàn ông đó, nó sẵn sàng móc cả trái tim ra dâng tặng . Đã một lần vấp ngã, sao Vân Ngà vẫn còn nhẹ dạ đến thế nhỉ?

Bạch Đàn thẫn thờ:

- Bây giờ tính sao hả dì Ngọc ? Con sợ mẹ bị gạt lần nữa quá.

Bà Ngọc nhìn cô chăm chú:

- Thật sự con không có chút tình cảm nào với thằng Bá hết sao? Dầu gì nói cũng là ba ruột của con.

Mặt Đàn lạnh tanh:

- Con ghê tởm ổng. Dì chưa biết đó thôi chứ thật ra con đã từng gặp ổng trước đây rồi.

- Vậy sao? Con gặp ở đâu?

Mắt Bạch Đàn bỗng dưng cay xè. Cô thấy tủi nhục chưa từng có .

Vừa thút thít cô vừa khổ sở kể cho bà Ngọc nghe về ba ruột của mình.

Bà Ngọc tức tối:

- Tại sao tới hôm nay mày mới nói ?

Đàn ghen ngào:

- Con sợ mẹ không tin mà còn buồn nữa.

Bà Ngọc ngao ngán:

- Phải từ đầu con kể chuyện này ra thì dì còn cách tính. Bây giờ trễ rồi. Vân Nga sẽ không bao giờ tin. Còn thằng Bá đã sắp xếp chuẩn bị đối phó, lợi thế thuộc về nó. Nhưng dì sẽ can mẹ con tới cùng...

Bạch Đàn lo lắng:

- Lúc này có một người tìm mẹ. Anh ta không chịu nói mục đích, tự nhiên con thấy sợ sợ cái gì đó.

Nhìn ra cửa, cô sốt ruột:

- Mẹ lâu về quá.

- Nó có đi một mình đâu mà lo. Xuống bếp dọn dẹp cho rồi. À! Con vẫn chưa tìm ra chỗ dạy mới sao?

Khẽ lắc đầu, Đàn chậm chạp đứng lên. Cô nghe giọng bà Ngọc thật nhẹ:

- Thằng Đại không theo con nữa chứ?

- Không!

Bà Ngọc kết luận chắc nịch:

- Đàn ông là vậy đó. Tội gì phải nghĩ ngợi cho khổ.

Bạch Đàn rầu rĩ:

- Khổ chứ! Con đang rất kẹt tiền. Lương tháng rồi mẹ lấy hết. Cặp vở xe "banh ta lông" không có tiền thay. Bữa nào đạp xe đi học cũng hồi hộp muốn chết.

- Bao nhiêu dì đưa cho?

Đàn hậm hực:

- Con sẽ xin mẹ cho bằng được vì mẹ đâu thiếu trước hụt sau như con vẫn tưởng.

Bạch Đàn chán nản bỏ xuống bếp. Cô có cảm giác bị mẹ lường gạt khi nhớ bà luôn mồm than thiếu hụt. Mười hai tuổi, Bạch Đàn đã làm ra tiền. Ngoài thời gian đến lớp hầu như suốt ngày Đàn còng lưng trên bàn máy để ráp vải vụn. Đến lúc đi dạy kèm, tiền lãnh hàng tháng mẹ cô đều giữ. Chuyện này đã thành nếp quen nên Bạch Đàn không hề thắc mắc tại sao. Ngược lại, mỗi khi xin tiền đóng học phí hay sắm sửa vài vật dụng cá nhân Đàn lại thấy ngại vì mẹ cần nhàn không có tiền, đừng hoang phí.

Đàn cười chua chát. Đúng là mẹ không có tiền mặt. Bao nhiêu mồ hôi nước mắt của bà và của cô nữa bà đã mua vàng để dành, hoặc đem cho vay cả rồi. Sao cô vô tình đến mức không biết gì hết vậy? Nếu dì Ngọc không nói chắc Bạch Đàn vẫn cứ triền miên khổ trong cái vòng quẩn quanh còn hết, có không, thiếu hụt, nghèo đói mà mẹ

luôn kêu gào nhằm ngăn cô đừng hỏi đến tiền.

Cuộc sống khó khăn đã khiến mẹ biến lặn như thế nhưng có khi nào mẹ nghĩ vô tình bà đã biến cô thành con bé tràn đầy mặc cảm tự ti không?

Bạch Đàn ngẩng đầu lên nhận ra có người đến gần mình. Thấy Giang tủm tỉm cười, cô lại cúi xuống rửa tiếp đồng chén bát còn đầy thau. Anh ngồi chồm hóm kể bên, giọng làm lành:

- Em muốn hỏi gì về Hoàng thì hỏi đi!

- Thế anh biết gì về Hoàng ? Nói đi!

- Mẹ Hoàng là chủ quán cà phê Tigôn. Tôi thường tới đó uống cà phê, sinh hoạt câu lạc bộ Sáng Tác Trẻ mà Hoàng là thành viên sáng lập. Hoàng rất đào hoa, anh ta luôn được các cô ái mộ và ca tụng, họ truyền tay nhau chép những bài thơ tình khó hiểu của Hoàng. Trong số đó tôi có biết Chi Lan, cô gái này đặc biệt si mê anh ta. Có cả năm tôi xuống miền Tây làm việc nên không ghé quán Tigôn, khi trở lại Sai Gòn, gặp Hoàng, tôi hỏi thăm, anh ta nói Chi Lan đã chết vì bệnh. Tới nay tôi mới biết Chi Lan chỉ là biệt hiệu của Hiền Thực, người mà em luôn nghi ngờ đã tự tử chết vì tôi.

Bạch Đàn ân hận:

- Chuyện này tôi thành thật xin lỗi anh! Nhưng anh thật sự không biết Hoàng tìm mẹ tôi nhằm mục đích gì à ?

Giang ngần ngừ:

- Nãy giờ tôi suy nghĩ, dù đoán ra rồi nhưng lại sợ sai, đến tai mẹ em lại phiền phức.

Bạch Đàn nóng nảy:

- Cứ nói đi! Mẹ tôi làm sao biết được.

- Tôi nghĩ Hoàng đến tìm dì Ngà là vì bác Bá . Hoàng là cháu ông ấy.

Bạch Đàn thẳng thốt:

- Thật không?

- Chính bác Bá nói mà. Đàn nhớ lần đầu tôi đưa em tới quán Tigôn không? Lần đó bác Bá và dì Ngà năn nỉ tôi giúp để bác Bá được nói chuyện riêng với em. Khi nghe nói điểm hẹn là quán Tigôn, ổng nhảy nhồm lên, không chịu. Tôi phải dối là Bạch Đàn đòi tới đấy, ông mới đồng ý và bảo rằng đó là quán của thằng cháu ruột...

Bạch Đàn nghi ngờ:

- Sao mẹ nói ba tôi không còn bà con họ hàng nào ở đây hết mà ?

- Và em tin như vậy ? Bác Bá đâu phải tuýp người đơn giản. Ông chỉ nói những gì có lợi.

- Tới giờ tôi vẫn chưa hiểu gì nhiều về ba mình. Có lẽ mẹ tôi cũng thế. Anh biết gì về ba tôi?

Giang bưng rổ chén đứng dậy:

- Không biết gì ngoài những điều đã nói với em trước kia. Nhưng mẹ tôi thì "nắm lý lịch" bác Bá rất rành vì hai người làm ăn chung mà. Bác ấy nói dối kinh khủng. Mẹ tôi nhờ bác đem tiền tới cho tôi, có vậy bác Bá lại nói ông đi tìm vì người ta chỉ dì Ngà ở đây. Hôm đó tôi đã thấy kỳ kỳ rồi...

- Sao anh không cho tôi biết ?

Giang bật cười:

- Để làm gì ? Cô định lột mặt nạ ông bố ruột mình ra à? Không nên đâu!

- Tôi không thể để ông lừa mẹ mình thêm lần nữa.

Giang nhún vai:

- Cho là vậy đi. Nhưng em sẽ ngăn ông bằng cách nào khi dì Ngà tin ông hơn tin em?

Bạch Đàn ngáp ngừng:

- Anh có thể dẫn tôi đến nhà mẹ anh không?

Giang lắc đầu nhanh như cắt:

- Không được. Ông Bá từng năn nỉ tôi đừng kể chuyện ông gặp lại em và dì Ngà với mẹ tôi, cũng như với bất cứ ai. Tôi đã hứa rồi.

- Anh hứa mà không cần tìm hiểu lý do. Vậy mà lương tâm vẫn thanh thản sao? Hay thật!

Giang thản nhiên:

- Khi đã khẳng định được mục đích của mình, lương tâm người ta đâu có gì phải ray rứt.

- Được! Tôi sẽ nhờ người khác dẫn đến nhà Bác Nhung.

- Đại phải không?

Bạch Đàn đứng dậy, lau tay vào khăn:

- Anh hỏi làm gì chứ ?

Giang có vẻ phân vân:

- Em nghỉ dạy rồi mà . Không nên trở lại đấy!

- Không giúp thì thôi, anh đừng có bàn ra. Đại sẵn sàng làm bất cứ gì vì tôi.

- Phải hôn đó? Dạo này tôi thấy Đại bận bịu với một cô gái cũng dễ thương, biết hán có thời gian không?

Bạch Đàn liếc Giang thật sắc:

- Tôi sẽ năn nỉ, bao giờ Đại chịu mới thôi.

- Vậy sao không năn nỉ tôi?

- Vì anh dễ ghét hơn Đại gấp mấy lần.

Giang cười cười:

- Em lập bản so sánh hồi nào thế ? Thôi được. Tôi phải chứng tỏ

mình dễ yêu hơn Đại. Em khỏi năn nỉ. Tôi sẽ tình nguyện chở em tới ngôi nhà mẹ tôi ở, nơi tôi từng thề không đặt chân vào.

Bạch Đàn nói:

- Đối với bác Nhung, anh cũng cố chấp. Bởi vậy đừng khuyên can chuyện của tôi.

Giang lắc đầu:

- Em làm rồi! Tôi không sống chung với mẹ vì xung đột với ông dượng ghê, chứ tôi rất thương bà. Mẹ tôi đã chịu nhiều tủ nhục khi làm dâu. Ông bà nội tôi không chấp nhận bà từ đầu nên cứ xúi ba tôi bỏ vợ. Ông là người thiếu bản lĩnh, mẹ tôi lại ngang bướng nên khi tôi được ba tuổi hai người đã ly dị. Mẹ tôi không nghề nghiệp lại phải một nách nuôi con, trong khi ba tôi bỏ vợ mới ba tháng đã cưới vợ khác. Mẹ tôi rất hận dòng họ của Đại.

Bạch Đàn buột miệng:

- Và bác Nhung đã trả thù ?

Giang cau mày:

- Trả thù nghĩa là sao?

Bạch Đàn cười khẩy:

- Giả bộ hoài. Bác Nhung làm cho Đại ở tù vì đâm một cô gái. Anh đã từng kể cho tôi nghe mà, bộ quên rồi sao?

- Mẹ tôi tài cán gì mà muốn cho ai vào tù thì cho. Đại đã dựng chuyện để bêu xấu chúng tôi với cô. Nó làm vậy nhằm mục đích gì ? Từ hồi ông nội nó tuyên bố tôi là con hoang, không phải là cháu đích tôn của ông và không bảo lãnh tôi đi Úc, tôi đã tự xem không họ hàng bà con gì với những người trong ngôi nhà có hai gốc nguyệt quế già ấy. Bộ Đại chưa vừa lòng sao còn đổ tội lên đầu mẹ tôi nữa .

Bạch Đàn bối rối trước phản ứng gay gắt của Giang, cô nói:

- Xin lỗi, tôi chỉ nhắc lại những gì đã được nghe. Còn đúng hay sai chỉ Đại và mẹ anh mới biết . Có thể bác Nhung đã dấu những việc mình làm thì sao ?

- Tại sao mẹ tôi phải hại Đại chứ ? Thật vô lý!

Bạch Đàn xua tay:

- Chuyện dài dòng lắm. Muốn biết, anh cứ hỏi bác Nhung. Nhưng tôi tin lời Đại nói là có thật.

- Và vì vậy nên đối với em, tôi dễ ghét hơn Đại gấp mấy lần?

Bạch Đàn làm thinh. Một lúc sau cô mới bảo:

- Anh và Đại thật ra vẫn là anh em tốt. Chỉ tại ai cũng nhiều tự ái quá nên mất tình máu mủ ruột rà.

- Nhưng Đại có xem tôi là ruột thịt đâu. Mà có thêm một người thân chắc gì đã hay.

- Trước đây anh cũng đã than thở với tôi những lời anh vừa nói. Đại từng ở tù nên luôn nhiều mặc cảm. Anh ấy cho rằng anh coi thường anh, dù thừa biết anh là nạn nhân của mẹ anh.

Giọng Giang bỗng đầy cay cú:

- Nếu vậy, phải nói Đại là nạn nhân của ba em thì đúng hơn. Đại bị bốn năm tù vì tội ăn cắp xe. Ba em trước đây chuyên tiêu thụ xe ăn cắp. Biết đâu ông đã xúi hấn làm chuyện này cũng nên.

Bạch Đàn nghẹn lời trước câu kết luận bất ngờ của Giang. Thì ra, Đại đã quen ba cô ở môi trường bất lương đó. Hèn chi lần đó Đàn hỏi, Đại úp mở nói từng làm ăn với ông, còn làm ăn gì thì anh không nhắc tới. Đại cũng như Giang, hai người đều biết ông Bá là hạng người nào trong xã hội này nhưng đều giấu cô. Có phải vì Giang và Đại thương hại cô không?

Tự dưng, Bạch Đàn thấy mệt mỏi. Giang nói đúng. Có thêm một người thân như kiểu ba cô thì chả hay ho gì. Trước đây ông đã từng làm ăn phi pháp, bây giờ còn không? Mẹ cô luôn bên vực ông nên dù có biết chuyện chắc bà cũng dấu nhẹm.

Thấy cô cần môi làm thính, Giang tưởng Đàn giận. Anh vội vàng nói:

- Tôi sẽ đưa em tới gặp mẹ tôi. Bà chịu kể về bác Bá hay không là do tài năn nỉ của em.

Cô ngập ngừng hỏi:

- Chừng nào mình đi?

Giọng cô vẻ ngần ngại:

- Ngày mai.

Bạch Đàn không ngăn được nôn nóng:

- Sao mình không đi ngay bây giờ?

Giọng cô thản nhiên đáp:

- Tôi có hẹn với Mai Ly. Chắc em không xúi tôi bỏ hẹn chứ?

-Ồ không! Tôi đâu ích kỷ dữ vậy. Chúc hai người đi chơi vui vẻ!

Giọng cô nhìn Bạch Đàn, anh nói:

- Tôi là người thực tế. Trong tình yêu cũng thế, tôi muốn mình là cái bóng mà người khác phải khó nhọc đuổi bắt chứ không muốn phải đuổi bắt một cái bóng khác. Tôi không muốn phải đau khổ triền miên như mẹ mình. Ngày xưa bà đã đánh đổi tất cả mọi thủ đoạn mảnh khóc để được ba tôi cưới làm vợ mà không lường trước được những bất hạnh đầy dẫy đang chờ. Mẹ tôi không có ăn học nên làm sao hòa hợp với gia đình bên chồng được. Sau khi ly dị rồi, mẹ tôi không còn yêu ai nữa. Tình yêu với bà như chiếc bóng. Bà lao vào làm ăn rồi chấp nối với người đàn ông này cũng vì muốn có chỗ dựa để nuôi tôi. Tôi biết mẹ tôi còn yêu ba tôi nhiều lắm. Thỉnh thoảng, bà vẫn

ghé nhờ cô Loan xin số điện thoại, địa chỉ của ông, thậm chí đòi ở bên phải chu cấp tiền cho tôi. Bà làm như vậy để được nghe kể về ông ấy, biết ông ấy giờ ra sao, có hạnh phúc không.

Giang thở dài:

- Sắp hết đời người rồi mà mẹ vẫn quấn quanh với cái bóng của mình. Tôi sẽ không như bà, tôi không yêu những cái mơ hồ. Muốn được vậy phải chiến thắng chính bản thân. Tôi không hiểu Đại lắm, nhưng chắc hẳn hợp với em hơn tôi. Giữa hai người, ai là bóng, ai là hình, tôi chẳng biết. Nhưng em và hắn đang chơi trò trốn chạy. Nói thật đừng nên yêu như tôi. Trần trụi và thực dụng lắm!

Bạch Đàn băng khuâng nhìn Giang bước đi.

Cô hiểu anh muốn nói gì với mình. Vậy cũng tốt, cô sẽ tự nhiên hơn khi trò chuyện cùng Giang. Còn yêu như thế nào là trần trụi là thực dụng, cô không cần quan tâm, miễn sao anh không rề rà tán tỉnh cô nữa là được.

Trở vào nhà ngồi nghiêm túc trên bàn học, cô bắt đầu làm bài. Bài văn bằng tiếng Anh với đầu đề "Lời nói dối nhân ái" quả là hóc búa. Bạch Đàn đã lấy chuyện ngắn "Chiếc lá cuối cùng" để minh họa cho bài viết của mình nhưng cô vẫn chưa hài lòng. Trên đời này liệu có bao nhiêu người chịu nói dối vì lòng nhân ái? Hay hiện thực chỉ có những người nói dối vì lợi ích của mình, như ba cô chẳng hạn. Biết rằng ông dối vì chính ông, nhưng làm sao Bạch Đàn chứng minh được ông đang sống hai mặt?

Thở ra một hơi, cô tự an ủi: "Dẫu sao những người chân thật vẫn đông hơn những kẻ lừa đảo". Rồi cô lại xót xa nghĩ tiếp: "Thế sao trong cái thiếu số dễ ghét ấy lại có một người là cha ruột của mình?" Vẫn vờ với những câu hỏi không lời giải đáp, Đàn đưa tay búng mũi chú thỏ trắng ngồi ngoan trên góc bàn. Giá mà mình được vô tư như con thỏ này. Chẳng biết Đại nghĩ sao mà đi tặng nó cho cô. Anh muốn nói là cô nhát như thỏ hay muốn nói là cô là một món đồ chơi dễ thương?

Dù Đại nghĩ cô là gì đi chăng nữa thì hai người cũng đã chia xa rồi. Tự nhiên Đàn thấy mũi lòng, cô đưa tay ôm con thỏ nhồi bông vào người, nhớ vẫn vờ tới mùi hương nguyệt quế.

Không biết đêm nay hoa có nở trắng cây và Đại có hái tặng Ái Linh như đã tặng cô không nhỉ? Đã lâu rồi cô không được ngửi mùi hoa dễ làm say lòng người ấy...

- Bạch Đàn ơi! Có người kiếm...

Cô vùng dậy khi nghe tiếng Huệ nhí gọi:

- Ai kiếm hả Huệ?

- Một anh chàng trông quen quen. Người ta đợi ngoài cổng ấy. Ghê thật! Hầm rày xù Giang rồi hả? Nếu thật vậy chắc Mai Ly mừng hết lớn.

Mặc cho Huệ chì chiết, Bạch Đàn chạy vội ra sân. Tay vẫn còn ôm con thỏ nhồi bông, cô bàng hoàng khi thấy Đại ngồi trên ghế đá. Hai chân Đàn như quỳnh trước đôi mắt mênh mông của anh. Một tháng không gặp mà cô ngỡ lâu lắm rồi.

Giọng Đại thật khách sáo:

- Khỏe không Bạch Đàn?

Thay vì trả lời, cô chỉ gật đầu. Hai người im lặng ngồi bên nhau. Chịu không nổi sự thinh lặng nặng nề, Đàn lên tiếng:

- Tối nay anh không đi đâu chơi sao?

- Đạo này tôi lo học chứ không lo chơi nữa. Lâu quá không gặp Đàn nên tôi ghé thăm.

Bạch Đàn nói như máy:

- Vậy cũng tốt!

Đại hỏi trả lại:

- Tốt, về vấn đề gì mới được?

Hơi cong môi lên, Đàn đáp:

- Ít ra anh cũng... ngoan, không trốn học nữa. Tôi nghĩ vậy là tốt rồi.

Đại hơi nhếch môi:

- Đúng là nhận xét của một cô giáo. Ngoài khen chê tôi xấu, cô không còn gì để nói hết sao?

- Có chứ! Tôi đang thắc mắc chả biết bao giờ anh và Ái Linh mới làm đám cưới.

Đại đăm đăm nhìn cô, anh trầm giọng:

- Tôi không thể cứ lừa dối mình. Tôi không thể thay em bằng Ái Linh được nên làm gì có vụ cưới hỏi.

Bạch Đàn bối rối:

- Đừng nhắc tới vấn đề này, anh đã hứa rồi mà.

Đại thở dài ân hận:

- Xin lỗi! Tôi đến vì muốn nói với Đàn một chuyện quan trọng của ông Bá chứ không nhằm mục đích bày tỏ mãi lòng mình.

Bạch Đàn ngập ngừng:

- Anh định nói chuyện quan trọng gì vậy?

Nhìn nét lo lắng trên gương mặt Bạch Đàn, Đại bỗng chạnh lòng.

Anh nói một hơi:

- Trước đây em có nói ba em không còn bà con ruột rà nào ở lại đây hết. Ông ta kể rằng vợ và con bỏ ông đi nước ngoài lâu rồi. Thật ra ông Bá nói dối. Vợ con ông vẫn ở tại Sài Gòn. Tôi đã tìm hiểu và biết

chắc quán cà phê Tigôn là quán của vợ con ông.

Quên cả ý tứ, Bạch Đàn nắm chặt tay Đại, giọng cô ghen đi:

- Anh bảo sao? Quán cà phê Tigôn hả? Vậy là... là... Hoàng Giang là... là...

- Là con trai của ông Bá. Anh cùng cha khác mẹ với em.

Liếm đôi môi khô khốc, Bạch Đàn ngờ vực ngó Đại:

- Có đúng vậy không? Nếu thế, ông ấy đã có vợ có con rồi mới gạt mẹ tôi chứ đâu phải vì gia đình ngăn cấm như ông từng nói.

Đại nói:

- Chả giấu gì em, cô Loan cũng từng sa vào bẫy của ông Bá. Cô ấy đã tự tử vì ông ta nhưng may mắn được cứu sống. Chính cô Loan kể cho tôi nghe về vợ con ông. Nhưng chỉ hôm qua tôi mới biết chính xác Hoàng là con trai của ông khi tôi đưa cô Loan tới quán Tigôn. Mẹ con Hoàng không phải người tốt. Tôi sợ họ sẽ làm hại tới bác Ngà và em.

Bạch Đàn siết chú thỏ nhồi bông vào người, lo lắng:

- Hồi chiều Hoàng có tới đây tìm nhưng mẹ tôi không có nhà. Anh ta muốn gì?

- Hắn ta muốn vùi tiền. Nếu không ứng hắn sẽ quậy.

Bạch Đàn trợn mắt:

- Nghệ sĩ đầy mình như Hoàng mà tệ vậy sao? Ít ra anh ta cũng phải tìm hiểu trước sau đã chứ.

Đại bật cười:

- Hoàng là đồ dỏm. Bởi vậy màn quậy của hắn cũng chỉ là một màn kịch. Cần gì phải tìm hiểu trước sau.

Bạch Đàn nhíu mày:

- Tôi vẫn không hiểu anh muốn nói đến kịch gì nữa?

Đại giải thích:

- Đại khái nếu biết ông Bá quen người đàn bà nào, Hoàng sẽ tới làm tiền bà ta, nếu không được hắn sẽ kéo bà mẹ nổi tiếng "la sát" của mình tới đánh ghen.

- Trời ơi! Thật vậy sao?

- Chính bác Nhung, mẹ Giang nói với cô Loan như vậy. Trường hợp này nhiều khi được sự tiếp tay của chính ông Bá.

Bạch Đàn hoang mang, nhor ngác:

- Tôi... tôi không hiểu gì cả.

Đại trầm giọng:

- Đôi khi muốn loại bỏ người tình đã hết tiền nhưng vẫn bám theo mình, ông Bá nhờ, thậm chí muốn Hoàng diễn kịch "tống tiền, hăm dọa, đánh ghen".

Bạch Đàn ngồi không yên trên ghế. Cô rùng mình mấy lần làm Đại lo lắng:

- Em lạnh à?

- Không! Nhưng tôi khó lòng tin trên đời này lại có những màn kịch bần thủ như vậy. Đã thế, người diễn kịch lại có bề ngoài hết sức lịch lãm.

Đại chép miệng:

- Tại em không biết đó thôi. Xã hội đầy rẫy những kẻ lừa đảo. Tầng lớp nào, nghề nghiệp nào cũng có hạng người này. Ông Bá và Hoàng từng hợp tác nhiều vụ lừa dối đó.

- Họ lừa ai vậy?

Đại khoanh tay, tựa người vào thành ghế đáp:

- Rất nhiều người. Đầu tiên Hoàng lừa những nhà nghiên cứu văn học, những văn nghệ sĩ chân chính. Hắn mượn, xin, thậm chí ăn cắp những bài viết của họ về những vấn đề văn học như: cuộc đời, thân thế, sự nghiệp, tác phẩm của một nhà văn tiền chiến hay cổ điển nào đó...

Bạch Đàn nóng nảy ngắt lời:

- Nhưng để làm gì? In thành sách à?

Đại bật cười:

- Không phải! Hoàng mang những bài viết này về cho ông Bá đọc, sau đó hắn lợi dụng danh nghĩa một đơn vị thông tin văn hóa nào đó điện thoại tới nhiều xí nghiệp cơ quan, công ty đề nghị họ chuẩn bị chu đáo để nghe học giả, Tiến Sĩ Ngôn Ngữ Học nói chuyện chuyên đề. Thường những nơi này ít có người đến nói chuyện về văn học nghệ thuật. Giám đốc cũng muốn nhân viên của mình thay đổi tư duy, tiếp cận với các học giả, làm quen với văn nghệ nên rất sẵn lòng đón tiếp. Với bộ vỏ phong nhã, thanh lịch, ông Bá đã nhập vai Tiến Sĩ Ngôn Ngữ học rất xuất sắc. Đi tới các Nhà Văn hóa cấp quận, các xí nghiệp để diễn thuyết, ông ta được bồi dưỡng khá hậu, đã vậy còn được chiêu đãi cơm nước thịnh soạn.

Bạch Đàn tức tối kêu lên:

- Thật là bịp bợm!

- Đúng! Ông bà ta đã nói: "Đi đêm nhiều ắt có ngày gặp ma". Cây kim dấu trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, huống hồ chỉ một con người thích "nổ" bằng công sức người khác. Ông ta đã bị công an văn hóa mời khi đang say sưa bàn về chữ tài chữ mệnh trong Kim Vân Kiều. Công an bắt ông ta làm bản kiểm điểm, hứa không tái phạm rồi cho về. Chuyện dài về học giả Hoàng Bá có đăng trên báo Công An Thành Phố cách nay cũng hơi lâu rồi, chắc Đàn không nhớ đâu. Tôi

từng đọc qua vụ này nhưng không nghĩ đó là ông Bá, tay chuyên mua xe ăn cắp mình đã từng làm ăn chung. Công nhận ông ta... bá nghệ thuật.

Bạch Đàn muốn khóc trước câu kết luận vô tư của Đại. Cô cúi gằm mặt xuống, nước mắt cứ chực ra, ngực ứ nghẹn, tức hơi đến muốn vỡ bụng.

Bạch Đàn nức nở:

- Tại sao tôi lại là con ông ấy? Tại sao?

Quay lại nhìn Đại bằng đôi mắt đầm ướt, cô trách:

- Anh ác lắm nên mới kể những chuyện xấu xa của cha con ông cho tôi nghe.

- Em muốn máng gì tôi cũng được, điều quan trọng là phải cẩn thận đề phòng, phải làm sao cho bác gái biết và tránh xa ông Bá.

- Phải làm sao? Tôi biết phải làm sao bây giờ. Với mẹ tôi, ông ấy là tất cả, là trên hết. Thậm chí bỏ tôi để có được ông ấy, mẹ cũng sẵn sàng bỏ ngay.

Rồi cô thút thít:

- Trên đời này không còn ai nghĩ đến tôi hết. Ngay cả anh, người mà tôi... tôi tin rằng hiểu tôi nhất, cũng lãnh đạm, thờ ơ.

Đại kêu lên:

- Tôi lãnh đạm, thờ ơ ?

Bạch Đàn tức tưởi:

- Chớ còn gì nữa. Người ta đã nhượng bộ, đã chịu trở lại dạy học, vậy mà anh làm mặt khó đăm đăm, suốt buổi không cười, không một lời hỏi han. Với anh, Ái Linh mới quan trọng chớ đâu phải người ta.

Hít hít mũi, cô tiếp:

- Cám ơn anh đã tới đến nói những chuyện vừa rồi. Bây giờ anh về đi.

Đại lắc đầu:

- Làm sao anh về được khi em cứ khóc như vậy. Bạch Đàn! Trách nữa đi, thậm chí đấm anh vài cái cho vui khổ anh cũng chịu nhưng đừng đuổi anh về.

- Chỗ của anh là ở nhà Ái Linh kia mà.

Đại nắm chặt hai tay cô, giọng lì lợm:

- Không có Ái Linh nào xen vào anh với em hết. Anh từng nói yêu em và em im lặng. Đêm nay anh phải hỏi cho ra tình cảm của em đối với anh mới được. Em không trả lời, anh ngồi đây tới sáng. Nói đi Bạch Đàn. Có yêu anh không?

Ghì tay mình ra khỏi đôi tay mạnh bạo của Đại nhưng không được, Bạch Đàn nói qua hơi thở:

- Yêu thì sao, còn không yêu thì sao? Với tôi, tất cả đàn ông đều giống nhau. Tôi không tin ai hết.

Nói dứt lời, cô lại khóc. Đại xót xa nhìn cô. Buông tay Đàn ra, anh ngồi thừ người trên ghế. Con thỏ nhồi bông rơi xuống đất nằm ngoẻo sang một bên trông thật tội.

Anh khó khăn mở lời:

- Không nên nhìn cuộc sống bằng một định kiến. Em phải lạc quan, bao dung hơn mới thấy hạnh phúc và yêu đời. Em sẽ sống ra sao khi không tin vào bất cứ ai? Đúng ra phải nói em không tin chính mình nên không nhận thấy được ai tốt, ai xấu. Em yêu nhưng từ chối lòng mình. Rồi em mãi quần quanh trong vòng tròn do em vẽ ra. Em sẽ chẳng có gì, chẳng được gì vì đặt niềm tin sai chỗ. Phải nhớ rằng người tốt bao giờ cũng nhiều hơn kẻ xấu gấp bội lần. Vì họ mà vợ dũa tất cả đàn ông, tự làm khổ mình thật là ngu xuẩn.

Bạch Đàn quắc mắt nhìn khi nghe Đại nói mình ngu xuẩn. Cô chưa kịp phản ứng thì anh đã nói tiếp:

- Giờ anh đã hiểu em yêu anh, nhưng em không dám nhìn sự thật này. Anh thất vọng khi nghĩ anh từng yêu và tin tưởng một cô gái bản lĩnh, giàu nghị lực, luôn luôn vượt qua số phận. Thật ra, cô ta chỉ là một con ốc suốt ngày rúc vào lớp vỏ nặng nề của mình mà tưởng đó là nơi trú ẩn an toàn nhất.

Bạch Đàn nắc lên:

- Anh đừng nói nữa!

Giọng Đại lạnh như băng:

- Tại sao không? Anh nói đúng nên em sợ chớ gì? Yêu và được yêu đâu có gì xấu. Tại sao em cứ nghĩ tình yêu của anh giống tình yêu của ông Bá dành cho mẹ em hoặc giống những mối tình gian dối khác.

Đặt tay lên vai Đàn, anh chột dụi dằm:

- Tin vào một người, kể cả mọi buồn vui và được họ chia sẻ thật là sung sướng. Đã có lần anh ở bên em suốt đêm, nghe em khóc và vỗ về lau nước mắt cho em. Những lúc ấy, em không thấy lòng mình thanh thản hơn phải lặng lẽ chịu đựng những bất hạnh của cuộc đời một mình sao?

Bóp nhẹ bờ vai run run của Đàn, anh tha thiết:

- Bạch Đàn! Anh luôn mong được chia sẻ những buồn vui của em, anh mong được che chở, an ủi cho em. Hãy nhìn cho kỹ anh đi! Anh không nói dối bao giờ...

Bạch Đàn lắc lắc đầu, cô vẫn khóc và để mặc Đại kéo mình vào lòng. Anh nhẹ nhàng chùi nước mắt cho cô, giọng thì thâm xúc động:

- Con thả bông ngang bướng của anh! Đêm nay em cứ khóc cho hả hê đi. Bắt đầu ngày mai anh sẽ không để em phải khóc nữa.
Bạch Đàn bồi hồi tựa vào ngực anh, cảm giác yên ổn vì được bảo bọc lại trở về giống như đêm nào cô lang thang, đã khóc vui ướt vùng ngực vững vàng của Đại.
Anh nói đúng, cô là con ốc chỉ biết ẩn trong lớp vỏ mặc cảm nặng nề và đánh giá mọi người bằng những định kiến ngốc nghếch. Suốt hai tháng nay cô đã làm khổ mình, làm khổ Đại chỉ vì những suy nghĩ lệch lạc.
Tự nhiên cô tìm tay anh rồi siết chặt. Đại hỏi nhỏ:
- Sao vậy?
Bạch Đàn lại khe khẽ lắc đầu. Đêm ở đây không thơm mùi nguyệt quế nhưng vẫn nồng nàn dễ say lòng người. Đại bồi hồi vuốt tóc cô, anh biết Đàn đang trải qua một cơn sốc. Tốt nhất cứ để cô tựa đầu vào ngực anh như bây giờ với tất cả vẻ yếu đuối của người cần được chở che, bao bọc.

Lời Yêu Thương

Chương 10

Bà Ngà gắt gỏng:
- Mẹ nhắc lại lần nữa, Hoàng là cháu gọi ba con bằng cậu. Nghe lời ai mà con cứ khẳng khẳng cho rằng nó là con của ba con với và vợ lớn nào đó chứ?
Bạch Đàn tự hào:
- Tự con tìm hiểu. Con đã tới quán Tigôn của vợ ông ấy. Hoàng là con của... ba. Anh ta là anh cùng cha với con. Vì muốn gạt mẹ nên ba đã nói dối.
Bà Ngà tỏ vẻ khó chịu:
- Con đã nói chuyện với Hoàng chưa ?
- Dạ rồi!
- Thế nó nhận là con của ba à?
- Con không hỏi. Nhưng con chắc trăm phần trăm là như vậy.
- Căn cứ vào đâu mà con nói như đinh đóng cột vậy?
Bạch Đàn gãi gãi đầu:
- Con chưa thể nói với mẹ là dựa vào đâu được. Nhưng ba đã gạt mẹ rồi.

Bà Ngà cười khẩy:

- Cho là ba gạt mẹ đi. Nhưng còn Hoàng? Nếu là con của ba, sao lại không nhận? Trái lại còn một gọi mẹ là mợ Bá, hai cũng gọi mẹ là mợ Bá.

Mặt Đàn đỏ sặc, cô kêu lên:

- Mẹ gặp hấn hồi nào?

Lừ mắt nhìn Đàn, bà Ngà hỏi lại:

- Vậy con gặp Hoàng hồi nào, ở đâu?

- Dạ chiều hôm qua. Tại đây. Anh ta tới tìm mẹ, thái độ xác xược, thấy ghét lắm.

Bà Ngà khoanh tay, mặt nghiêm:

- Mẹ có nghe Hoàng kể hồi sáng này. Nó ngạc nhiên vì con nhầm lẫn nó với người yêu của Hiền Thực. Hai bên đã to tiếng và Giang đã giảng hòa. Phải không? Hừ! Thật chẳng ra là sao hết. Con biết Hoàng tìm mẹ với mục đích gì không?

Ấm ức vì bị rầy tới tấp, Đàn cộc lốc:

- Có nói đâu mà con biết. Nhưng chắc chẳng tốt lành gì.

- Lại nghĩ xấu về người khác. Sao con đa nghi thế?

- Mẹ từng dạy con không nên tin đàn ông kia mà.

Cổ nén giận, nhìn gương mặt đầy thách thức của con gái, bà Vân Ngà dịu dàng:

- Với người dung nước lã thì không thể tin được. Còn với ba, với họ hàng thì khác chứ. Tội nghiệp! Hoàng tới đưa mẹ đi coi nhà. Nó có biết vài căn định bán nên...

Bạch Đàn nóng nảy ngắt lời:

- Coi chừng hấn gạt mẹ đó.

Bà Ngà cười tự tin:

- Mà làm như mẹ là con nít không bằng. Ngoài mẹ ra còn có ba. Ai mà gạt ba mà nổi.

- Đúng là không ai gạt ba nổi. Nhưng mẹ có biết ba từng gạt bao nhiêu người rồi không? Con nghe kể...

Bà Ngà đập tay xuống:

- Đủ rồi! Đừng bao giờ kể xấu về ba với mẹ. Con nghe ai vậy? Có phải cái thằng đầu trộm đuôi cướp ấy không? Hừ! Dì Ngọc nói đêm qua nó và mày hú hí ngoài sân tới khuya. Nó đã rỉ tai mày những điều bịa đặt này chứ gì? Ba mày đoán không sai mà. Vì thù ông ấy trước đây từng tố cáo nó tội ăn cắp xe nên thằng Đại bày đặt vu khống đủ thứ. Nghe lời nó thì có mà chết con ời!

Bạch Đàn gân cổ lên cãi:

- Nhưng anh Đại không phải là người xấu.

- Tốt sao lại ở tù năm, sáu năm? Đã nói cấm con giao thiệp với nó là cấm, không cần con biện hộ gì hết. Mẹ mà gặp mặt nó lần nữa thì biết tay.

Bạch Đàn ngang ngược:

- Với mẹ, ba là người tốt. Với con, anh Đại còn tốt hơn gấp mấy lần.

Bà Ngà sừng sờ:

- Ăn nói như vậy mà nghe được sao? Ai lại đem ba mình ra so sánh với một kẻ từng can án. Vả lại, con với nó có giống ba và mẹ đâu.

Bạch Đàn làm thinh, cô biết mình không nên đề cập tới Đại vào lúc này. Mẹ cô thích ngọt, cần phải dịu dàng với và mới được.

Làm ra vẻ ân hận, Đàn ấp úng:

- Xin lỗi mẹ! Con không có ý đó.

Rồi cô rút rè hỏi:

- Mẹ định mua nhà thật à?

Bà Ngà gạt đầu, Bạch Đàn hỏi tiếp:

- Tiền ở đâu mà mua?

- Của ba con. Mẹ chỉ để dành được chút ít phòng khi ốm đau và cho con sau này. Bây giờ lấy ra phụ tiền thêm với ba, kéo tội nghiệp, ông ấy tốn kém quá.

- Nhưng cụ thể mẹ có được bao nhiêu?

Bà Ngà bình thản:

- Hai cây. Mà nhà cửa bây giờ ít nhất cũng phải ba, bốn chục cây mới tạm ở được.

Bạch Đàn nhìn mẹ, không biết bà nói dối hay thật mà nghe xuôi tai đến thế. Cô chưa chát nhớ lời dì Ngọc "bật mí" hồi tối. Mẹ đã hạ giá gia tài của bà xuống còn độ mười phần trăm so với thực tế. Tại sao bà lại dối cô như vậy?

Nén cơn ghen xuống, Bạch Đàn vô tư:

- Nhà mắc như vậy mình ở đây không sướng hơn sao? Vừa khỏi tốn tiền ba, vừa khỏi nhờ vả người này người nọ tìm nhà. Dì Ngọc có đuổi mình đâu ?

Bà Ngà trầm ngâm:

- Đâu ăn nhờ ở đậu mãi được con. Ai cũng phải có nhà. Bây giờ con có ba, ở chung bất tiện lắm.

Bạch Đàn gạt gù:

- Con hiểu rồi! Ba không muốn ở đây vì đã dự định mua nhà, chứ không phải tại con lạnh lòng chống đối ba như lâu nay con vẫn tưởng.

Biết mình đã lỡ lời, bà Ngà giả lả:

- Mua nhà cũng là để cho con sau này. Ba con tính xa lắm.

Bạch Đàn nhếch môi. Ba cô quả là cáo già. Trước sau gì ông cũng rút tỉa hết tiền của mẹ.

Nhưng cô làm sao cản được mẹ. Mẹ khẳng khẳng nói Đại là người xấu vì những hành động xấu của anh trước đây đã bị xét tội. Còn ba cô, ông chưa bị kết án bao giờ cả nên ông vẫn là người tốt.

Bỗng dưng Bạch Đàn nhớ tới câu ngạn ngữ: "Chúng ta chỉ có thể trừng phạt các hành động xấu, nhưng Thượng đế có thể trừng phạt cả những ý định xấu". Nếu Thượng đế có thật, chần chẫn những ý định đen tối của ba cô rồi sẽ bị trừng trị. Nhưng chỉ sợ rằng Thượng đế chậm chân, phạt ông quá trễ. Trễ đến mức ông đủ thời gian gặt hết gia tài mẹ cô cắc cỏm mấy chục năm nay, không dám ăn, không dám mặc mới dành dụm được.

Bạch Đàn nhìn mẹ:

- Nếu thật sự mua nhà là vì con sau này thì mẹ đừng mua. Con không ở đâu. Tiền đó mẹ để làm chuyện khác hay hơn.

Bà Ngà chặc lưỡi:

- Con không có quyền quyết định vấn đề này.

Bạch Đàn đỏ bừng ra:

- Nếu thế con sẽ im lặng. Nhưng dứt khoát con ở lại đây với dì Ngọc vì dì ấy có mỗi một mình. Anh Triết cả năm mới về nhà một lần, con đi theo mẹ, dì Ngọc sẽ buồn lắm.

Hai mẹ con bỗng rơi vào sự im lặng nặng nề. Lâu lắm Đàn mới nghe mẹ thở dài:

- Tùy ý con. Mẹ không cản.

Bạch Đàn rung rung. Thế là rõ rồi. Mẹ đã lựa chọn xong...

Bà Ngà chột hỏi:

- Tại sao con không chấp nhận ba ruột của mình?

- Điều này con đã nói rồi. Ba là người xấu. Con sẽ đưa mẹ đi gặp một người, cô ấy sẽ kể về ba cho mẹ nghe.

Nhíu mày đầy vẻ nghi ngờ lẫn khó chịu, bà Ngà hỏi:

- Cô ta là ai mà biết ba?

Bạch Đàn nghiêm nghị trả lời:

- Cổ là cô ruột của anh Đại, cổ từng bị ba gặt gia tài rồi ruồng rẫy đến mức phải tự tử.

Mặt sa sầm xuống, bà cộc lốc:

- Mẹ không tin bọn nhà nó. Lại vu khống nhằm chia rẽ cha con với mục đích xấu. Hừ! May là ba con đã từng kể về bà Loan này cho mẹ nghe trước. Nếu không chắc mẹ đứng tim rồi quá. Ba không hề dấu mẹ bất cứ chuyện to chuyện nhỏ nào. Con cứ yên tâm và suy nghĩ lại thái độ của mình đi.

Thấy Bạch Đàn ngồi tiu nghỉu, bà ngọt ngào:

- Cơm nước xong cả rồi. Mẹ đã chia phần sẵn, con chờ tụi nó về rồi giao cơm cho mẹ.

Đàn thẳng thốt:

- Mẹ lại đi nữa à?

- Ủ! Có một căn nhà rất tốt. Ba chờ mẹ đến coi. Tối nay con đâu có đi đâu, phụ mẹ một chút đi... Ngoan nào!

Bạch Đàn rùng mình khi nghe giọng mẹ kéo dài, cô lằm bằm:

- Thì hôm nào con lại không phụ mẹ.

- Nhưng hôm nay con không được sốt sáng lắm.

- Chẳng lẽ vì vậy mà mẹ ở nhà với con?

Biết là Bạch Đàn không đồng tình với mình, bà Ngà nhún vai bỏ lên nhà. Đàn chống tay nhìn những phần cơm xếp lớp lớp trong tủ, trong lồng bàn mà ngao ngán. Biết đến bao giờ cô mới thoát khỏi cảnh làm "chị nuôi" đây.

Nuốt tiếng thở dài, Đàn gục đầu vào tay, đến khi có người đụng nhẹ vào vai cô mới ngước lên nhìn.

Giang mỉm cười:

- Đang chờ tôi hả ?

Ngẩn ra mất mấy giây, cô mới nhớ Giang hẹn chiều nay sẽ chở cô đến gặp bà Nhung.

Đàn áp úng:

- Ờ! Nhưng chắc tối mới đi được. Mẹ không có ở nhà, tôi phải trực bếp.

- Mẹ tôi cũng không có ở nhà. Tôi vừa điện thoại và biết bà đi Campuchia rồi.

Đàn ngạc nhiên

- Ủa! Bác Nhung làm gì ở bên ?

Giang nhún vai:

- Buôn bán. Lần này mẹ tôi ở bên cả tháng lận. Thôi, đành thất hứa với em vậy.

Bạch Đàn nhìn anh:

- Tôi đã biết đôi chút về Hoàng. Anh là con của ba tôi chứ không phải là cháu đâu.

- Vậy sao ? Ai nói với em ?

- Anh Đại . Cô Loan của anh cho anh biết . Nhưng tôi nói mẹ không nghe . Bà cho rằng Hoàng là cháu gọi ba tôi bằng cậu.

Giang trầm ngâm:

- Sao kỳ vậy ? Cô Loan nói thì không sai đâu vì có thời cô là nhân tình của ông Bá mà.

Bạch Đàn hơi mai mỉa:

- Anh biết nhiều về ba tôi đấy chứ.
- Tôi chỉ biết những gì em đã biết thôi.
- Vậy anh có biết ba tôi và Hoàng từng hợp tác để lừa nhiều người không ?

Giang lắc đầu:

- Tôi không quan tâm , nếu người ấy không liên quan tới tôi.

Bạch Đàn bắt bẻ.

- Không quan tâm đâu có nghĩa là không biết . Tại sao lâu nay anh dẫu tôi , trong khi anh làm như lo lắng cho tôi nhiều lắm.
- Tôi không muốn em và ông mâu thuẫn nhiều hơn nữa.
- Vô ích ! Dù ba tôi có xây chục ngôi chùa hay trăm bệnh viện để làm phước thì với tôi , ông vẫn là ông.

Giang nhỏ nhẹ.

- Tới một lúc nào đó em sẽ ân hận vì đã xử sự với ba mình như vậy , chỉ sợ lúc đó đã muộn rồi.

Bạch Đàn lảng qua chuyện khác:

- Anh ăn cơm nhé ?

Giang gật đầu:

- Còn sớm , em ăn với tôi cho vui ?

Bạch Đàn bưng mâm để lên bàn:

- Không sớm lắm đâu . Ăn với anh lỡ có người kêu , mất công anh đợi.

Vừa dứt lời , cô đã nghe tiếng Đức cận:

- Bạch Đàn! Anh đói quá chừng. Vừa đói ăn vừa đói em...

Vờ như không nghe giọng điệu sàm sỡ của Đức , Bạch Đàn quay lưng tới tủ đựng thức ăn.

Đức cận lại gào lên:

- "Em nở lạnh lòng đến thế sao , tim anh tan nát tự hôm nào... "

Mím môi vì bức , Đàn lạnh lòng:

- Phần ăn của anh đây . Mời đến nhận.

Đức sửa lại gọng kính:

- Bưng tới cho anh đi em cưng.

Đàn bực bội:

- Không dám đâu! Muốn ăn thì... lặn tới nhận phần.

Đức vẫn tỉnh bơ:

- Chà! Có... anh Giang ngồi đây nên em khó với anh quá . Má đâu rồi em ?

Bạch Đàn làm thinh , Đức cận bỗng cười lên hô hô:

- A! Biết rồi ! Má bận đi với ba . Phen này ba đi nói chuyện chuyện đề

có má theo nâng khăn sửa túi.

Bạch Đàn sấn tới , mặt đỏ lên:

- Anh nói cái gì ?

- Anh nhắc lại chuyện đã rồi . Trước đây ba em thường nói chuyện văn chương trong quán cà phê Tigôn . Quán này trên đường Ngô Gia Tự , gần ký túc xá nên bọn anh tới hoài . Có thằng nào lạ học giả Hoàng Bá đầu . May lắm mới được làm con gái học giả đó nhen.

Thấy Bạch Đàn đứng chết trân , Giang lên tiếng:

- Đừng đùa nữa mà Đức.

Đức nhún vai tới bưng phần cơm của mình . Phòng ăn bắt đầu đông . Bạch Đàn lao vào công việc với tâm trạng nặng nề.

Mỗi lần có người hỏi bà Ngà đầu , cô đều thấy mắc cỡ . Đàn biết miệng mồm của Đức cận không hiền lành gì . Chắc chắn chuyện học giả, học thật của ba cô , hẳn ta đã rêu rao khắp nơi rồi . Càng nghĩ , Đàn càng khổ sở vì nhục.

Giang đến bên cô , giọng trầm xuống:

- Để ý làm gì những lời Đức nói.

- Nhưng hẳn đâu có sai . Chẳng biết ông ấy còn làm những chuyện động trời nào nữa mà tôi chưa biết.

Giang gượng cười . Anh hiểu cô trách mình nên không nói gì thêm , anh trở về phòng.

Còn lại mình Đàn , cô chợt thấy lẻ loi hơn bao giờ hết . Nếu mẹ mua được nhà , ba đầu cần ở gần cô như từ trước đến giờ . Cũng có thể bà không nấu cơm tháng cho sinh viên nữa mà để dành thời giờ chăm sóc ba . Cũng có thể bà bỏ mặc cô , không cần quan tâm đến việc ăn học , sống no đủ hay thiếu thốn vì cô đã cãi lời , không ở chung nhà với cha mẹ . Cũng có thể thay vì có thêm một ông cha , cô sẽ vĩnh viễn mất luôn người mẹ mà cô thương yêu nhất đời.

oOo

Bà Ngọc thả người xuống ghế bố , giọng đầy thắc mắc:

- Căn nhà sáu chục cây , mẹ con chỉ bỏ ra hai chục , thằng Bá bốn chục . Nó ngon thật , nhưng nghe nó nói dì thấy ghét quá.

Thấy Bạch Đàn lăm lì ngồi trên xa lông , bà chép miệng nói tiếp:

- Chẳng biết có phải nó muốn chuộc lại lỗi lầm ngày xưa với vợ như lời nó múa mép không đây ?

Bạch Đàn chống tay dưới cằm:

- Mẹ nói với con , bà chỉ phải bỏ ra có hai cây thôi . Tức cười thật!

Chắc mẹ nghĩ con đang học mẫu giáo.

Bà Ngọc nhỏ nhẹ.

- Nó sợ con không bằng lòng.

- Thì con có bằng lòng đâu . Con sẽ ở đây với dì.

- Mẹ mày lại tưởng tao xúi.

Đàn cương quyết:

- Nếu dì không chịu , con sẽ đi ở trọ đấy.

Bà Ngọc quát mắng:

- Đừng có khùng nữa . Con gái mà bỏ nhà kẻ như hư . Ngày xưa mẹ mày nghe lời thằng Bá , ăn cắp của ông bà ngoại cả lượng vàng rồi trốn đi . Hừ! Kết quả ra sao mày đã rõ.

Rồi bà băng khuâng:

- Nhưng tại sao bây giờ nó dám bỏ ra bốn mươi lượng vàng cơ chứ ?

Bạch Đàn mỉa mai:

- Biết đâu đó là món mồi ngon để câu những người nhẹ dạ như mẹ con.

- Nhưng câu bằng cách nào ? Nói thật , lẽ ra dì không đi coi ngôi nhà đấy đâu . Nhưng tao sợ nó gạt con Ngà nên mới đến đó . Căn nhà này sáu chục cây vàng là rẻ. Giấy tờ đầy đủ , tuần sau dọn đến ở , trong thời gian đó nó sẽ chạy lo sang chủ quyền . Xong chủ quyền mẹ mày mới đưa tiền . Có gì phải lo . Biết đâu chừng ba mày thật tình muốn tạ lỗi thiệt ? Làm người phải biết phục thiện chứ ? Dì nghĩ con nên bỏ qua chuyện cũ...

Bạch Đàn đứng dậy thật nhanh.

- Con đi vòng vòng cho khuây khỏa.

- Cụ thể là đi đâu ?

Thấy Đàn làm thinh , bà Ngọc hỏi tới:

- Tới nha thằng Đại phải không ? Như vậy coi sao được . Con là gái mà.

Đàn với lấy túi xách máng sau ghế.

- Con tới giúp ảnh học , sao lại không được ?

- Dẹp ba cái chuyện học hành ấy đi . Dì nói không được là không được . Không nghe lời thì đừng đòi ở với tao.

Bạch Đàn phụng phịu:

- Ảnh là người đàn ông hoàng mà. Tại dì chưa nói chuyện nên chưa biết...

Bà Ngọc cắt ngang lời cô:

- Thôi , khỏi quảng cáo . Khi ư của ấu cũng tròn . Nhưng ư để làm gì ? Đàn ông không thể tin được , nhất là những thằng có tiền án như nó.

- Dì cứ nhắc chuyện đó hoài . Người ta đã... bước qua quá khứ để làm lại cuộc đời rồi mà.

Bà Ngọc cười khẩy:

- Chà! Lãng mạn dữ! Chết khổ vì ba cái trò lãng mạn ấy đấy con.
- Chẳng lẽ suốt đời con không quen biết , giao thiệp với ai chỉ vì tin rằng tất cả đàn ông đều xấu.
- Dì không nói tất cả. Nhưng riêng thằng Đại thì hết chín mươi phần trăm là xấu.

Bạch Đàn kêu lên:

- Trời ơi! Thôi cứ cho là dì nói đúng , với con mười phần trăm tốt còn lại của anh cũng đủ rồi . Con đi đây . Con đang cần tiền nên phải... tay làm hàm nhai thôi . Cả tháng nay không đi dạy con không có tiền mà mẹ có cho đồng nào đâu

Bà Ngọc bắt lực nhìn Bạch Đàn dắt xe đi . Cô ra tới cổng là cong lưng đập một mạch , giờ này chắc Đại ra ghé đá trong sân ngồi chờ cô rồi . Tự nhiên Đàn nhớ anh ghé góm . Mới một tuần không gặp thôi mà ! Hồi trưa Bích Đông nhắn: "Đại rất muốn đến thăm mày nhưng sợ hai bà sư tử nhà mày . Tối nay anh chờ mày vì có chuyện quan trọng cần nói... " Chẳng biết là chuyện gì đây nữa.

Cô đưa tay bấm chuông và nghe tiếng lịch kịch mở cổng . Gương mặt Đại rạng rỡ lộ ra trước , rồi anh nhào đến như muốn ôm lấy cô . Nhưng anh đã chợt dừng lại và nói.

- Để xe anh dắt cho.

Một tay nắm cổ xe dắt đi , một tay Đại siết nhẹ bàn tay Đàn . Hai người ngồi xuống băng đá gần gốc nguyệt quế.

Giọng Đại xúc động:

- Anh chờ em từ năm giờ đến giờ.

Bạch Đàn cười:

- Giờ đó người ta còn phải rửa một đồng chén bát với nồi niêu soong chảo chứ có rảnh đâu.

- Anh cũng nghĩ vậy , nhưng không ra ngồi đây anh chịu không nổi . Ngồi đây , anh thấy như gần em hơn.

Bạch Đàn chớp mi vì đôi mắt đắm đuối của Đại , lòng cô xôn xao kỳ lạ.

Đàn vội trấn tĩnh bằng một câu hỏi.

- Anh nhắn em tới có chuyện gì quan trọng phải không ?

Đại vẫn nhìn cô say sưa.

- Nếu không phải vì chuyện quan trọng , em sẽ không đến sao ?

Bạch Đàn nghiêng nghiêng đầu liếc anh rồi nghịch ngợm trả lời:

- Không! Học trò yêu quý quá , cô giáo trốn được ngày nào đỡ ngày đó.

Đại âu yếm vuốt tóc cô:

- Học trò yêu quý chớ đâu có yêu quý . Cả tuần này học trò vì cô giáo nên học siêng lắm đó . Có thưởng gì không ?

Bạch Đàn vờ nghiêm mặt:

- Bao giờ thi đậu , cô thưởng luôn một thể.

Mắt Đại sáng lên , anh hăm hờ chìa ngón trở ra:

- Móc ngoéo tay đi.

Bạch Đàn đưa ngón út tí tẹo lên . Anh kéo mạnh cô vào lòng , giọng thật trầm:

- Có em kế bên mà anh vẫn không tin, vẫn sợ em biến mất . Đời anh đã bị nhiều mất mát rất bất ngờ . Anh sợ, em hiểu không ? Suốt tuần này anh như sống trong một thế giới lạ toàn mộng với mơ . Anh thấy mình trẻ lại , yêu đời và hết lè loi vì biết đã có em . Rồi anh lại mặc cảm khi thấy so với những người đồng trang lứa , anh thua sút mọi mặt . Anh chưa xứng đáng với em, khi tới từng tuổi này mà vẫn còn tay trắng.

Nâng niu bàn tay Bạch Đàn , Đại tiếp:

- Anh không muốn em phải mặc cảm với bạn bè , với gia đình vì anh . Nhiều người cho rằng học như anh là một cách trốn tránh hiện thực , tiêu khiển thời gian chết , che dấu sự bất tài vô dụng của bản thân . Có lẽ họ nói đúng , hiện tại anh chưa làm được gì , ngay cả định hướng tương lai ,anh cũng thấy mù mịt.

Bạch Đàn tựa đầu vào vai anh:

- Điều em sợ nhất là bị lừa dối . Còn hiện tại anh chưa làm được gì , em không lo.

Đại ngạc nhiên:

- Sao lại không lo ? Đàn ông không có sự nghiệp lấy gì bảo bọc cho ai ?

Đàn phì cười:

- Anh lo xa quá.

- Bắt đầu yêu , lo xa là vừa.

Bạch Đàn nóng mặt:

- Nói mà không biết mắc cỡ.

Đại hóm hỉnh:

- Yêu không được mới mắc cỡ ấy chứ . Đằng này anh yêu được và được yêu , hãnh diện thì có.

- Xì! Ai thèm yêu...

Đặt tay lên môi Đàn , ngăn không cho cô nói tiếp , Đại thăm thì:

- Anh thèm yêu...

Dứt lời Đại siết cô thật chặt , Bạch Đàn hoảng hồn kêu lên khi thấy anh cúi xuống thật gần.

- Dừng anh...

Đại như sức tỉnh , anh bối rối:

- Xin lỗi.

Đàn dịu dàng:

- Lúc này biết em tới đây , dì Ngọc không cho , rầy mắng đủ điều . Em đã cãi lời , tối nay về chưa biết sẽ ra sao . Anh còn như vậy , chắc em không dám ghé nữa đâu.

Đại triu mền nhìn Bạch Đàn . Trong giây phút bỗng bột không dần được lòng mình , anh đã biểu lộ tình cảm quá vội vàng , mạnh bạo mà quên rằng cô không giống các cô gái anh từng chung đụng ở các quán rượu , ở các khu dành cho dân chôm chĩa bụi đời như anh ngày xưa . Với Bạch Đàn , đây là một xúc phạm , vì Đại phải biết ngoài anh ra cô đâu thân mật với gã đàn ông nào khác . Đàn yêu anh bằng tình yêu trong sáng nhất , song anh đã quá vội vã làm cô sợ .

Đại hỏi nhỏ:

- Không giận anh chứ ?

Đàn lắc đầu , cô chủ động nắm tay anh . Đại lại hỏi:

- Mẹ có biết em tới đây không ?

Bạch Đàn buồn bã:

- Mẹ đi từ chiều nên có biết gì đâu.

- Đi tới ngôi nhà định mua phải không ?

Đàn ngạc nhiên:

- Sao anh biết ?

Đại cười:

- Yêu em nên phải biết chứ sao nữa . Thật ra căn nhà đó họ đâu có bán . Vì vậy , anh mới nhắn em tới gấp.

Bạch Đàn ngơ ngác:

- Đã chồng tiền rồi sao lại không bán ? Nhưng anh nói căn nhà nào ?

- Căn nhà ở đường Võ Thị Sáu . Ngoài sân có cây sabôchê và cây mận chớ gì ? Em nói đã chồng tiền rồi à ? Chồng bao nhiêu ?

- Hai phần ba giá nhà tức là bốn chục cây vàng . Bao giờ xong giấy tờ sẽ giao tiếp hai chục cây nữa . Nhưng tuần sau là dọn đến ở được rồi . Chắc anh làm với căn nào khác rồi.

- Làm sao được mà làm . Chính anh hỏi hôm qua , họ bảo đã có người thuê.

Bạch Đàn hoang mang:

- Hay tại họ muốn giấu chuyện bán nhà.

Đại nhún vai:

- Để làm gì ?

- Nhưng anh hỏi thuê nhà chi vậy ?

- Anh định tìm mướn mặt bằng để mở một dịch vụ , nhờ vậy anh mới nghe bạn bè nói ông Bá đã thuê ngôi nhà đó...

Bạch Đàn lắc đầu:

- Chắc bạn anh lộn rồi , mua chứ không phải thuê . Ba em nói đã chồng bốn chục cây vàng cho chủ nhà mà.

- Em tin lời ông hay sao ?

- Hồi chiều dì Ngọc có đến đó với mẹ, chính mắt dì thấy hai bên làm hợp đồng mua bán hẳn hoi . Về nhà , dì Ngọc còn ầm ức không hiểu sao ba em lại tốt bụng dữ vậy?

Đại trầm ngâm:

- Bốn chục cây đó của ba em hả?

Bạch Đàn gật đầu , Đại chưa kịp hỏi gì tiếp đã nghe tiếng chuông gọi cổng reo từng hồi gấp rút , bực dọc . Anh vừa bước vài bước , cánh cổng chỉ khép hờ đã bị mở toang ra , một phụ nữ hằm hằm bước vào.

Dưới ánh đèn mờ mờ , Bạch Đàn đứng dậy khi nhận ra đó là mẹ mình . Bà không nói không rằng , xăm xăm đi một mạch . Đến bên Bạch Đàn , bà mím môi tát cô hai tát tai nẩy lửa.

- Khốn nạn! Mẹ đã cấm mà vẫn ráng tìm đến đây với đồ mạt hạng này.

Bạch Đàn còn đang xiềng niềng thì bà Ngà đã nắm tay cô kéo mạnh:

- Về nhà ngay tức khắc.

Đứng trước mặt Đại , bà cao giọng hăm:

- Cậu còn dụ dỗ con bé nữa , tôi sẽ thừa cho vào ngồi tù trở lại.

Mặt Đại bỗng cau lại trông thật dễ sợ.

- Xin bác buông Bạch Đàn ra.

- Hừ! Quyền gì mà yêu cầu tôi ? Cậu đừng nghĩ mình là dân tứ chiến giang hồ rồi tôi sợ ghen . Ba con Đàn sẵn sàng liều mình vì nó .

Ông chỉ có mình Bạch Đàn là con , cậu không chia rẽ nó với ông được đâu . Cậu liệu thân hồn đấy.

Quay sang Bạch Đàn , bà rít lên:

- Đi về !

Cô chột vùng ra.

- Con không về.

- Lại còn cãi , đúng là mất nét , học hành dạy dỗ gì mà ngồi ôm nhau ngoài vườn tối thui như vậy . Mày hư đến nơi rồi.

Đại đứng ngăn giữa hai người:

- Chúng cháu không làm gì vượt qua giới hạn cho phép cả. Bác không nên mắng Đàn như vậy.

Bà Ngà đay nghiến:

- Cậu không đủ tư cách nói chuyện với tôi . Sẵn đây tôi nói luôn , con gái tôi không thể quen với hạng đầu trộm đuôi cướp như cậu . Vợ chồng tôi đã chọn chỗ xứng đáng cho nó rồi . Cậu làm ơn buông con nhỏ ra đi . Dầu sao cậu cũng có con nhỏ ở khu Tân Bình rồi . Hừ!
Hôm nay bụng nó cũng khá to rồi đó.

Bạch Đàn trợn gằn tét mí mắt:

- Mẹ nói cái gì ?
- Về nhà hăng hay.
- Con không về đâu.

Ông Bá đi ngoài đi vào , giọng thật ngọt:

- Em đừng ép con . Dầu gì nó cũng lớn rồi . Từ từ nó sẽ hiểu ai thương nó thật tình . Cậu Đại đây cũng là người biết điều , cậu ấy không đời nào hành động thiếu mục đích đâu . Nghe đồn cậu định mua căn nhà ở đường Võ Thị Sáu nhưng đến sau vợ chồng tôi , chắc cậu không lấy đó làm phiền chứ ? Ngôi nhà ấy để xây tổ uyên ương thì tuyệt.

Đại hấp tấp kêu lên:

- Các người bịa chuyện để Bạch Đàn nghĩ sai về tôi phải không ?

Chẳng đời nào cô ấy tin đâu.

Ông Bá cười ngạo nghễ:

- Em cứ để Bạch Đàn ở lại , rồi tự con sẽ tìm thấy đường về . Lo gì ? Bà Ngà bấu môi liếc Đại một cái trước khi cùng ông Bá đi ra . Hai người vừa khuất sau cánh cổng , Bạch Đàn đã nắm tay Đại lắc mạnh:

- Mẹ em nói vậy là sao ? Cô nào ở Tân Bình mà... bụng to hả Đại ?

Đại khổ sở:

- Cô nào làm sao anh biết được , ba mẹ em bày chuyện để chia rẽ tụi mình đó . Em phải tin anh . Dù thế nào đi nữa , em vẫn là người đầu tiên và cuối cùng anh yêu.

Bạch Đàn buột miệng:

- Thật không ?
- Thật! Nếu không tin , anh sẽ la lớn lên cho cả thành phố này biết là anh yêu em , anh yêu em...

Bạch Đàn bịt miệng Đại lại:

- Điên khùng.
- Như vậy em mới tin chứ . Anh chịu không nổi khi thấy em cứ vì anh mà bị đòn hoai . Lần trước dì Ngà tát em một cái , anh về không ngủ được . Lần này anh đau còn hơn chính anh bị mẹ đánh.

Xót xa , vuốt nhẹ má Đàn , anh hỏi:

- Còn đau không ?

Đàn gật đầu , giọng cô xúc động:

- Rất lắm! Dù đau cách mấy , em cũng chịu được . Nhưng nếu anh lừa dối trước tình yêu của em , chắc em chết mất . Nói thật đi! Ngoài em ra , anh còn quan hệ với Ái Linh phải không ?

Đại im lặng rồi trả lời dứt khoát:

- Đã bảo không có ai mà . Trước đây với Ái Linh đôi lúc anh có buông thả tình cảm , nhưng sau đó anh không đùa nữa . Ái Linh cũng tự động rút lui . Ngoài cô ta ra chả có ai nữa hết.

- Thật chứ ?

Đại lặng lẽ gật đầu , Bạch Đàn ôm chầm lấy anh thủ thủ :

- Bây giờ ngoài tin anh ra , em hết tin ai rồi . Mẹ nghe lời ba , dì Ngọc bắt đầu nghe theo mẹ , ai cũng nói anh là người xấu . Nhưng anh không phải người xấu , em tin như vậy.

Đại nâng gương mặt cô lên . Anh khao khát được hôn lên đôi môi ấy quá . Nhưng nhớ lại những lời bà Ngà mắng vừa rồi , anh chợt mặc cảm mình chưa xứng đáng nên dù biết rằng Bạch Đàn sẽ không phản đối nụ hôn đầu , Đại vẫn cố dằn lòng.

Bằng khuôn nhìn thật sâu vào đôi mắt trong veo của Đàn , anh tự hứa với lòng : "Một ngày nào đó anh sẽ hôn em . một ngày nào đó anh phải xứng đáng hơn , vì anh rất yêu em... "

Lời Yêu Thương

Chương 11

- Xin lỗi! Có phải đây là nhà của Bạch Đàn không ?

Nghe giọng quen quen hỏi thăm mình Đàn vội bước ra . Thấy Ái Linh đang đứng kế bên một sinh viên ở trọ , Bạch Đàn chợt rung mình vì một linh cảm thật kỳ lạ. Cô vội lên tiếng gọi:

- Chị Ái Linh.

Rồi cô hỏi ngay khi Linh bước tới:

- Có chuyện gì vậy ?

Nhìn quanh căn bếp rộng với nhiều người đang ăn . Ái Linh ngập ngừng:

- Tôi cần gặp riêng cô , ở đây thì bất tiện quá.

Ngực đánh lô tô vì nghi ngờ lo lắng , Bạch Đàn mời Ái Linh lên nhà trên , tâm trí cô bỗng dưng đầy ắp hình bóng Đại.

Vừa ngồi xuống xa lông , Ái Linh đã thút thít khóc:

- Tôi khổ lắm cô biết không ? Người ta đã ruồng rẫy tôi rồi , cô bảo tôi phải làm sao đây ?

Bạch Đàn lau vội những giọt mồ hôi đang túa ra trên trán . Cô lắp bắp:

- Người ta là ai ? Sao lại với tôi chuyện riêng của chị ?

Ái Linh lau nước mắt , vừa ứa ra trên má , giọng khàn đục:

- Tôi tới đây vì Đại . Trước kia tôi là người yêu anh ảnh , nhưng khi quen cô , ảnh đã bỏ rơi tôi . Bác sĩ vừa cho biết tôi đã có thai rồi...

Bạch Đàn ngồi chết sững trên ghế . Linh tính của cô quả không sai và cô có cảm giác mình sắp ngã gục xuống đất , mọi vật xung quanh nhòa đi , chập chờn , lung linh . Đàn không thấy rõ Ái Linh mà chỉ nghe giọng cô ta sũng nước.

- Tôi và Đại đã có một thời rất hạnh phúc . Ảnh từng hứa hẹn đủ điều , từng cưng chiều sẵn đón tôi từng ly từng tí . Vậy mà bây giờ , híc híc... ảnh bảo tôi đừng làm phiền ảnh nữa.

Ái Linh chột ré lên:

- Tất cả tại vì cô , cô giết chồng người ta . Không có cô , ảnh đâu có bỏ rơi tôi và đứa con.

Bạch Đàn giật nảy người:

- Chị nói bậy !

Cô ta tiếp tục gào to:

- Tao không nói bậy . Rõ ràng đêm nào mày với Đại cũng ở bên nhau tới khuya . Mày biết Đại sắp đi Úc nên ra sức mời chài chớ gì ? Mày phải nhớ tao đang mang con ảnh trong bụng , tao không để mất ảnh đâu.

Bạch Đàn nghẹn cứng cả hai hàm . Cô chưa biết nói gì thì bà Ngọc từ phòng bên chạy vội ra , bà chỉ tay vào mặt Ái Linh:

- Nè nè, cô ăn nói cho đàng hoàng nghe không ! Vào nhà người ta phải biết lớn biết nhỏ, biết phải biết quấy chứ . Cháu tôi chả quan hệ gì với thằng đầu trộm đuôi cướp ấy hết . Trước đây nó có đến dạy Anh văn cho thằng Đại , bây giờ gia đình biết Đại là hạng người nào rồi nên đã bắt con Đàn nghỉ dạy.

Ái Linh mếu máo:

- Chính miệng Đại nói người ảnh đang đeo đuổi là Bạch Đàn . Ảnh hứa mua nhà cho tôi sanh nở, sau khi qua Úc ảnh sẽ gởi tiền về cho tôi nuôi con , nhưng tới nay có thấy gì đâu . Bạch Đàn à! Nếu thật sự cô không yêu thương gì ảnh , xin cô hãy lánh mặt đừng gặp Đại nữa . Nếu không nghĩ tới tôi , mong cô hãy nghĩ tới đứa trẻ , nó vô tội , chắc cô đâu nỡ để nó không có cha.

Bà Ngọc nghiêm mặt:

- Cô khỏi phải lo chuyện này . Đều là phận đàn bà , tôi rất thông cảm với nỗi khổ của cô . Nhưng vào đây xúc phạm cháu tôi như vậy là không có được đâu.

Ái Linh đáp ứng:

- Cháu xin lỗi bác , xin lỗi Bạch Đàn , tại khổ quá nên cháu phải liều.

Bạch Đàn hỏi :

- Chị có thai mấy tháng rồi ?

- Đã ba tháng . Nếu biết trước Đại là người không thủy không chung , trước sau bất nhất , tôi đâu khổ thế này . Chắc tôi phải bỏ đứa con này thôi.

Đàn bỗng bình tĩnh lạ lùng:

- Đừng làm như vậy . Biết đâu nhờ cái thai , Đại sẽ quay lại với chị .

Tôi chả hề... y... êu ảnh . Chị không phải lo.

Rồi như người đang say nóng , cô loạng choạng đứng dậy:

- Tôi bận nên không ngồi lâu được với chị.

Bước vào trong , Bạch Đàn ngã vật xuống giường, cô trừng trừng nhìn lên trần , mắt ráo hoảnh... Hình như cô vừa trải qua một cơn ác mộng và bây giờ cô mới giật mình tỉnh giấc chớ làm gì có chuyện Đại lừa dối cô . Nhưng tại sao cô lại mơ giấc mơ kinh khủng vậy ? Đàn ôm đầu lăn lộn trên giường . Cô muốn khóc , muốn la hét nhưng cô không còn đủ sức , cô muốn chết phứt cho rồi nhưng cô cũng không chết được , cứ vật vờ thế này mới khôn khổ.

Đàn nghe tiếng mẹ gọi thất thanh:

- Trời ơi! Con làm sao vậy ?

Rồi bà rên rỉ:

- Khổ thân con tôi.

Dì Ngọc gắt lên:

- Làm gì ổn dữ vậy . May cho nó chớ khổ gì . Con nhỏ đó không tới đây thì con Đàn vẫn còn tin vào lời đường mật của thằng Đại.

Bà Ngà ầm ức:

- Tại sao chị không xuống bếp kêu em lên để em mắng con đó một trận . Đâu phải có bầu rồi tới đây làm giặc . Hừ! Làm thân con gái ngu thì ráng chịu chứ.

Bà Ngọc lừ mắt:

- Nói người ta phải nghĩ tới mình cái đã . Mà nên xem con mà ra sao thì hơn.

Bạch Đàn lạnh lùng:

- Con không sao.

Rồi cô đứng dậy dợm bước ra ngoài.

Bà Ngọc chặn Đàn lại.

- Con đi đâu ? Nếu định tới gặp Đại thì tốt hơn nên ở nhà.
- Con muốn anh nói rõ với con chuyện này.

Bà Ngọc gắt:

- Còn gì nữa để nói . Dù nó phân trần nài nỉ, xin lỗi van lơn tới đâu chẳng nữa , phần bẽ bàng , thua thiệt cũng thuộc về con . Người ta tới tận nhà như vừa rồi vẫn chưa đủ thấm thía hay sao ?

Bạch Đàn bình tĩnh :

- Con đâu muốn đưa bé đó không cha... như con . Nhưng con nhất định không bỏ qua ai lừa dối con.

Bà Ngà hốt hoảng:

- Mẹ không cho con đi gặp nó một mình . Thằng Đại vốn là thành phần bất hảo và chắc gì không phải là đứa tiểu nhân . Lỡ nó... nó giờ trò khi bị con lột mặt nạ thì mẹ biết ăn nói sao với ba con , trong khi từ trước tới giờ ông luôn nhắc nhở mẹ phải cẩn con với nó.

Đàn nhìn bà đăm đăm:

- Đừng đem ba vào chuyện của con . Tất cả đàn ông đều như nhau , con căm thù họ.

Dứt lời , cô xăm xăm bước tới bàn học . Tay lật sách mà đầu óc trống rỗng , Bạch Đàn hoang mang tột cùng với những việc vừa xảy ra . Mới cách đây mấy hôm anh đã khẳng định ngoài em ra anh không hề có người đàn bà nào khác . Em biết phải tin ai bây giờ hở Đại ?

Nhớ tới những lời yêu thương dịu ngọt , những ân cần , lo lắng anh từng dành cho cô , rồi nhớ tới gương mặt phấn son nhòe nhoẹt nước mắt của Ái Linh . Bạch Đàn đau nhói trong tim.

Lần đầu gặp Linh , Đàn đã biết cô ta thuộc giới người nào trong xã hội , cô ta hoàn toàn khác biệt với cô , thế mà Đại...

Cấn môi đến rướm máu , Đàn cố ngăn nỗi uất nghẹn đang trào dâng . Lúc này không có mẹ cũng chẳng có dì Ngọc ở đây , cô có thể khóc thỏa thuê rồi đó , nhưng khổ sao cô cứ thổn thức chứ không thể khóc được thành tiếng . Trước kia thất vọng ba mình , Đàn đã lang thang suốt đêm ngoài phố để rồi gặp Đại , kể hết nỗi niềm cho anh nghe.

Bây giờ tuyệt vọng vì anh , cô biết tìm ai để bày tỏ lòng mình đây ?

Đàn chợt thông cảm với Hiền Thực . Trong một phút tuyệt vọng vì bị phản bội , bị lừa dối , ai cũng muốn chết và Hiền Thực đã tìm cái chết để thoát khỏi bế tắc của hiện thực . Ở thế giới bên kia chắc gì linh hồn của chị ấy đã thanh thản vì chưa chắc chết là hết.

Bà Ngà bước vào với chén chè trên tay:

- Ăn đi con! Tội gì phải khổ vì hạng đàn ông đó.
- Mẹ đã biết chuyện này chứ gì ?

Bà Ngà ngập ngừng:

- Mẹ chỉ nghe đồn phong phanh.

Đàn lẩm lì:

- Mà ai đồn hả mẹ ?

- Chắc! Mấy chỗ quen biết của ba , thấy con quen với Đại , ba lo lắng nên mới hỏi thăm , người ta mới nói... thằng Đại quen con nhỏ này mấy năm rồi . Hồi nó ở tù , con này thăm nuôi hàng tháng , đến hồi ra trại cũng... ăn ở như vợ chồng . Nghe đâu gia đình nó không chấp nhận con nhỏ này nên từ trước đến giờ thằng Đại vẫn mượn chỗ cho con Linh ở. Xui cho nó , căn nhà này bây giờ người ta đòi lại để bán cho ba mẹ , thằng Đại nghe vậy mới tới đó làm việc , gặp ba , nó dội ngược . Con không cần chia tay nó cũng hiểu tại sao mà.

Bạch Đàn bóp chặt hai bàn tay với nhau . Thế là rõ rồi . Vậy mà đêm ấy anh vẫn ráng lừa dối cô , dù cô đã hỏi đi hỏi lại mấy lần . Đại chủ quan nghĩ rằng Đàn sẽ tin anh chứ không tin ba mình , anh quên lường trước rằng Ái Linh sẽ tìm đến tận nhà cô.

Bạch Đàn vụt hỏi thẳng:

- Ai chỉ nhà này cho cô ta biết vậy ? Phải ba con không ?

Bà Ngà bối rối:

- Mẹ đâu có hỏi , nhưng chắc vậy . Ông không muốn con khổ vì bị lừa gạt.

Đàn cười khẩy:

- Ba tích cực quá làm con phải suy nghĩ . Phải chi hồi xưa có ai đó tích cực như ba bây giờ thì mẹ đã không khổ mấy chục năm , con đã không phải ghi cha là vô danh trong bản lý lịch.

- Đừng giận thằng Đại rồi nói ba như vậy . Trước đây vì hoàn cảnh ba mẹ mới xa nhau...

Bạch Đàn chán chường:

- Con nghe mẹ nhắc đi nhắc lại lý do này nhiều lần đến mức thuộc nằm lòng rồi . Nhưng con vẫn không tin cái hoàn cảnh đó.

Bà Ngà có vẻ nhẩn nại:

- Con muốn nói Hoàng là con của ba chứ gì ? Tùy con , tin thằng Đại hay tin ba mẹ cũng được . Nhưng trên thế gian này chắc chỉ có con không chịu nhận ba ruột của mình là cha thôi chứ chẳng còn ai nữa đâu.

Bạch Đàn quay mặt vào vách , cô không muốn mẹ nhìn thấy sự bối rối hoang mang trên gương mặt mình . Biết tin ai bây giờ ? Lẽ ra lúc này cô phải bình tĩnh hơn để hỏi Ái Linh cặn kẽ . Nhưng để làm gì ? Để lòi ra thêm sự dối trá của Đại nữa à ?

Bà Ngà lại lên tiếng:

- Ngày mốt người ta giao nhà rồi . Con về đó ở với ba mẹ đi.
- Để dì Ngọc một mình tội nghiệp lắm . Ở đằng ấy mẹ có ba rồi . Dầu sao con vẫn quen ở với dì Ngọc hơn với ba.

- Nhưng đây không phải là nhà mình . Thằng Triết viết thư về nói sẽ cưới vợ và đưa vợ về đây . Lúc đó con đâu được thoải mái.

Bạch Đàn khổ sở:

- Con mệt mỏi quá . Mẹ đừng nói tới nhà cửa nữa . Con không đi đâu hết.

Bà Ngà đứng dậy:

- Thôi được ! Đó là ý con , mẹ không ép.

Đợi mẹ bước ra , Bạch Đàn mới úp mặt lên bàn . Tay cô lại đung phải con thỏ trắng nhồi bông . Đàn bật dậy cần con thỏ và cái quạt gas ra sân.

Cô ngồi xuống bật lửa đốt vào cái tai dài bị rủ xuống che mắt một bên mắt của nó . Ngọn lửa từ từ lan ra tỏa mùi khét nghệt . Bạch Đàn tự nhủ với lòng: "Vĩnh biệt chút mộng mơ đầu ngu ngốc . Đàn ông luôn luôn đáng sợ, hãy nhìn mẹ và dì Ngọc mà tự răn mình đi , con thỏ con khờ khạo!"

Bích Đông cần nhằn:

- Đại nhờ tao nhắn mày mấy lần , sao mày không tới hả con quỷ nhỏ? Sáng nay thức dậy , vừa ra sân tập thể dục đã thấy "ông kẹ" đứng ngoài hàng rào . Ông sợ mày bệnh không hà . Tội thật!

Bạch Đàn tránh nhìn Bích Đông:

- Tao không tới nhà ảnh nữa , không bao giờ tới nữa.

Bích Đông trố mắt:

- Lại giận rồi . Yêu làm chi mà khổ quá . Nhưng sao vậy ?

Không trả lời Đông , Bạch Đàn trầm ngâm:

- Ảnh nói tao khờ như con thỏ bông . Tao đã đốt nó rồi . Từ giờ trở đi không thằng đàn ông nào lừa được tao đâu.

- Nhưng Đại vừa lừa mày cái gì ?

Bạch Đàn im lặng . Bích Đông sốt ruột:

- Nói đi chứ.

Bạch Đàn mím môi:

- Nếu Đại tới làm phiền mày cứ nói là Bạch Đàn nhắn đừng tìm nó nữa . Tất cả chấm dứt rồi.

- Trời ơi! Làm gì dữ vậy ? Bảo tao nói khơi khơi , không nguyên nhân cụ thể, làm sao đủ sức thuyết phục người lì như ảnh.

Bạch Đàn nhăn mặt:

- Mày nổi tiếng mồm mép kia mà , chả lẽ không nói giúp tao được ?

- Nhưng cụ thể Đại đã phạm sai lầm gì ?

- Ông ta không xứng đáng với lòng tin của tao.

- Đừng đùa dai nữa mày.

Giọng Đàn nghèn nghẹn:

- Tao không đùa đâu . Đại đang sống với Ái Linh , cô ta mới vác cái bụng bầu đến nhà tao . Thật nhục nhã hết sức.

Bích Đông nháy nhòm lên:

- Có chuyện động trời này nữa sao ? Con nhỏ đó nói gì với mày ?

Bạch Đàn lắc đầu:

- Tao chẳng nhớ nổi . Chủ yếu Ái Linh van xin tao đừng đeo theo Đại nữa.

Bích Đông thần thờ:

- Thật bất ngờ! Mẹ mày và dì Ngọc biết không ?

- Biết chứ ! Hôm đó may là dì Ngọc chứ nếu không , tao chẳng biết nói gì khi cô ta tru tréo lên.

- Trời đất! Sao mày hiền vậy ? Gặp tao là chết . Nó đã phải là vợ ông Đại đâu mà lộng hành. Vả lại chắc gì đã có thật.

Bạch Đàn thở dài:

- Ai đùa làm chi chuyện trớ trêu như vậy . Mấy ngày nay tao điên vì tức , vì khổ. Đại làm mất luôn chút niềm tin còn sót lại trong tao.

Bích Đông vẫn còn nghi ngờ:

- Tao không tin ông Đại tệ như vậy.

Bạch Đàn cười héo hắt:

- Tao cũng cố không tin như mày . Nhưng sự thật vẫn là sự thật .

Tao tìm hiểu và được biết Ái Linh sống với Đại lâu lắm rồi . Suốt thời gian ảnh ở tù , cô ta là người thăm nuôi . Vậy bây giờ ảnh đành đoạn bỏ khi người ta đang có bầu.

Bích Đông tò mò:

- Mày tìm hiểu ai vậy ? Có đáng tin cậy không có , hay người ta phao tin tầm bậy để phá đám ?

Bạch Đàn hít mũi:

- Người thật , việc thật rõ ràng , ai mà phao tin chứ . Vả lại , Đại có quan hệ với Ái Linh thật chớ bộ.

Bích Đông nhìn Đàn với vẻ dò xét:

- Anh ta đang chờ mày ở quán nước mía kia . Qua bên mắng một "tăng" cho hả đi.

Bạch Đàn dấy nẩy:

- Tao không gặp Đại đâu . Không thể gặp.

Bích Đông hùng hồn:

- Có tao mày sợ gì hần ?

Bạch Đàn lí nhí:

- Tao sợ... tao sợ sẽ khóc mất.

- Trời ơi ! Ngu ! Tội gì phải khóc ? Nếu mày sợ , để tao . Hừ! Tao sẽ hỏi cho ra lẽ.

Thấy Đông hằm hằm đứng dậy , Đàn ngơ ngác:

- Đi đâu vậy ?

- Qua quán nước mía chờ đi đâu . Mày ở lại chép cho xong phần bài tập này rồi cho tao mượn . Hừ! Nghĩ ông bà mình nói đúng . Trên đời có bốn cái ngu : Làm mai là ngu hạng nhất . Phen này tao phải lãnh cái ngu này rồi . Chán thật!

Bạch Đàn nhìn theo Bích Đông tới khi con bé khuất sau dãy hành lang . Tiết học trống lớp ồn như vỡ chợ , cô tập trung chép bài nhưng đầu óc cứ lộn xộn , chữ nghĩ cũng quay cuồng theo . Hồi sáng , xe cô xẹp bánh phải quá giang Huệ nhí tới lớp . Con bé thấy trống tiết đã lặn mất tăm rồi , lát nữa không biết về nhà bằng cách nào đây . Nghĩ tới Đại , lòng cô chùng xuống... Nếu như không có chuyện gì , giờ này cô đã ngồi bên anh rồi chờ đâu siêng học dữ vậy . Không biết Bích Đông đang mắng mỏ gì và thái độ của Đại ra sao.

Chậm chậm dẹp sách vở vào túi xách , Đại bước ra hành lang... Nói là không muốn gặp Đại , nhưng cô vẫn ao ước được nhìn thấy anh . Nếu tối hôm ấy , Đại thú thật chuyện anh và Ái Linh rồi xin cô tha thứ , Bạch Đàn có đồng ý bỏ qua để tiếp tục sống trong tình yêu của anh không ? Bạch Đàn không dám trả lời , cô biết trái tim mình vẫn còn hướng về Đại , mặc cho lý trí cô phê phán anh là đồ gian dối , sở Khanh.

Nếu gặp và nghe Đại năn nỉ, cô sẽ lại u mê vì những lời dịu ngọt không chút dối trá của anh.

Tốt hơn nên lẩn tránh , trốn chạy lỡ có gặp giữa đường...

- Bạch Đàn !

Cô giật mình , tay chân rụng rời khi trước mặt là Đại . Anh vừa mới chạy từ quán nước mía ra nên thở hào hển , mặt đỏ bừng . Anh dang tay như muốn ôm lấy cô , Bạch Đàn run rẩy lui về sau , hai đầu gối như sắp khuỵu xuống , mặt tái xanh tái mét.

Đại khỗ sở phân bua:

- Nghe anh nói! Hoàn toàn là vu khống . Anh bị oan.

Bạch Đàn lắp bắp:

- Không có lửa làm sao có khói . Tự nhiên người ta vu không anh làm gì ? Đừng theo làm khổ tôi nữa , về nhà lo cho Ái Linh đi , chị ấy cần anh hơn tôi.

Đại ôn tồn:

- Thời gian sẽ chứng minh cho lòng anh . Điều quan trọng anh muốn

gặp để nói với em hôm nay là chuyện cái nhà.

Môi Bạch Đàn nhếch lên:

- Cái nhà anh mượn không được vì người chủ đã bán cho ba tôi phải không?

Đại nhún nạy gật đầu :

- Em phải coi chừng , kéo không thôi mẹ em "tiền mất tật mang" vì ông Bá đó.

Bạch Đàn lạnh lùng:

- Cảm ơn anh đã lo lắng dùm! Bây giờ để tôi đi.

Đại lẻo đẻo bước theo:

- Bạch Đàn ! Lúc nào anh cũng yêu em.

Bạch Đàn muốn khóc vô cùng . Trái tim cô sắp nhũn ra rồi đây . Hãy nhớ rằng những lời Đại nói đều là dối trá.

Hít một hơi dài để ngăn mình đừng khóc , Bạch Đàn cay độc:

- Còn tôi thì không . Tôi chỉ mượn anh để chọc tức ba mình . Và ông đã tức thật sự . Ai ngờ tôi đóng kịch hay tới mức người yêu của anh tưởng thật , tới nhà tôi quây um xùm . Nghĩ cũng đáng cho tôi.

Mặt Đại tái đi:

- Em nói dối !

Bạch Đàn nhún vai:

- Cũng như anh thôi . Tránh ra cho tôi về.

Vừa nói Đại vừa bước nhanh như chạy trốn . Ngay lúc đó xe của Giang bỗng trời tới

Bạch Đàn vội kêu lên:

- Em đây nè !

Ngơ ngác , Giang dừng xe lại . Bạch Đàn hấp tấp leo lên ngồi sát vào người anh , tay ôm eo anh cứng ngắc.

Bạch Đàn tựa hẳn cầm lên vai anh , cô thắm thì vào tai:

- Làm ơn chạy lẹ đi.

Thoáng nhìn thấy Đại đi phía sau Đàn , Giang đã hiểu chuyện...

thường tình của những kẻ yêu nhau , nên anh hơi nhún vai.

- Giận rồi phải không ? Nếu là ai tôi sẽ không liều mạng xen vào với vai trò của kẻ thứ ba này đâu . Nhưng là Đại thì khác . Nó nên nếm mùi vị đau khổ này cho biết với thiên hạ.

Bạch Đàn làm thinh . Mũi cô cay cay , rồi nước mắt ứa ra , cô ngồi sau lưng Giang và khóc ngon lành.

Anh vỗ vỗ vào tay Đàn:

- Cứ khóc thoải mái . Khóc được sẽ thấy tâm hồn nhẹ nhõm . Tôi không hỏi nguyên nhân vì sao đâu . Nhưng nhớ đừng khóc to quá , người ta tưởng tôi ăn hiếp em thì khổ.

Lời sau cùng của Giang quả là có tác dụng . Bạch Đàn nín khóc ngay . Cô ngồi xích ra và ngượng ngùng hỏi:

- Anh đi đón Mai Ly hả? Con bé đi chơi với Huệ rồi . Hôm nay trông giờ chót.

- Cũng may cho tôi và cả cho em . Chỉ có Đại là xui... Trưa nay , chắc nó ăn cơm không vô vì no hơi.

Bạch Đàn lảng sang chuyện khác:

- Bác Nhung về chưa ?

Giang lắc đầu:

- Chưa về . Nhưng chuyện em muốn biết , tôi đã hỏi... Hoàng đúng là anh cùng cha với em . Mẹ hấn và bác Bá ly dị lâu lắm rồi nên bà ta không làm khó dì Ngà đâu.

Giọng Đàn đầy thắc mắc:

- Tại sao Hoàng và ba tôi lại nói dối ?

Giang cười.

- Vì hai cha con cùng cánh đàn ông với nhau , Hoàng phải có bốn phận giúp ba mình tìm người nâng khăn sửa túi chứ . Hình như anh ta tưởng em là con riêng của dì Ngà , và bác Bá cũng chả hề cải chính việc anh ta hiểu lầm . Chắc bác ấy sợ mẹ Hoàng nổi cơn tam bành lục tặc lên , vì nếu tính ra lúc dì Ngà sanh em , hai ông bà chưa ly dị.

Bạch Đàn gật đầu:

- Tôi hiểu rồi! Ba tôi cũng đâu thể nói thật Hoàng là con ông . Vì nếu nhận như vậy hóa ra ông đã có vợ con trước khi quen mẹ tôi sao . Ba tôi phải làm cách nào để mẹ tôi cứ tin chắc một điều bà là người yêu duy nhất , người tình đầu tiên của ông , chỉ vì gia đình không bằng lòng nên ông đành dứt áo ra đi , trong đau đớn mà không hề biết người mình yêu đang có thai.

Nói tới đây , Bạch Đàn chột nghẹn ngào . Hóa ra Đại cũng tệ bạc chả kém gì ba cô . Cô đã tin , thậm chí rất tin anh , bởi vậy đừng trách sao mẹ tin ba . Khi yêu ai lại không mù quáng cơ chứ ?

Giang chột buột miệng:

- Gia đình em phức tạp thật . Trước đây tôi luôn mang nặng mặc cảm khi bị cha và ông bà nội đối xử lạnh nhạt . Nhưng giờ nghĩ lại , ông vẫn còn tốt với tôi hơn bác Bá gấp mấy lần.

Bạch Đàn thở dài:

- Điều quan trọng nhất bây giờ là mẹ tôi được hạnh phúc . Còn ba tôi là người thế nào , tôi không quan tâm.

Giang nhún vai:

- Người xấu chắc gì đã đem lại hạnh phúc cho ai . Cuộc sống đúng là

khó trăm bề . Nếu em nói sự thật này với dì Nga , chắc gì bà đã nghe , tình cảm hai mẹ con sẽ sút mẻ. Đúng là "tình yêu như trái phá, con tìm mù lòa..." Không biết ai ở bên dãy phòng nữ đêm đêm vẫn thường hát bài này.

Bạch Đàn bước xuống cho Giang chạy xe vào sân . Vô nhà , cô hơi khựng lại khi thấy ông Bá ngồi ở xa lông.

Ông đứng lên mừng rỡ:

- Ba chờ con nãy giờ , hôm nay mẹ sẽ dọn qua nhà mới.
- Con biết nhưng không thể nghỉ học để phụ ba mẹ được . Với lại , con nghe mẹ nói nhà bên đó người ta bán cả vật dụng nên rất đầy đủ, mẹ chỉ dọn đồ dùng cá nhân sang thôi.
- Ba nào có trách gì . Chỉ sợ con ở lại với dì Ngọc buồn nên mua cho con cái cassette này nè.

Bạch Đàn nhìn cái cassette hiệu Sony một cách hồ hững dù trong lòng cô thích vô cùng . Có lẽ mẹ đã nói mong muốn này của cô cho ông ta nghe.

- Con thích không ? Ba có nhờ Hoàng chọn một số băng , hy vọng đúng "gu" của con.

Rồi không dần được ấm ức , Bạch Đàn hỏi:

- Chắc ba không nói với Hoàng , con là con ruột bà chứ ?

Ông Bá vẫn thản nhiên:

- Sao lại không ? Nó muốn gặp để nói chuyện nhiều với con . Họ hàng năng lui tới mới có tình thân.

Bạch Đàn nhìn ông đăm đăm . Phải nói đây là lần đầu cô quan sát ba mình kỹ đến thế . Nét ung dung tự tại của ông không để lộ chút gì là dối trá . Thế mà ông đang dối . Đại cũng thế , ánh mắt của anh rất chân thật , nhưng tất cả đều là dối . Thôi thì lật tẩy ba làm chi . Biết đâu đây là "lời nói dối nhân ái" , vì ông không muốn mẹ cô phải đau lòng hơn nữa khi biết ông đã từng nói dối.

Bất giác , Bạch Đàn cười mai mỉa vì những lời nguy hiểm cho sự bất lực của mình . Thấy cô cười , ông vội xởi lời:

- Ba biết con sẽ hiểu , sẽ tha thứ cho hành động nông nổi đã qua của ba . Thật ra lần đó tại ba uống nhiều rượu quá...

Bạch Đàn hấp tấp ngắt ngang lời ông:

- Đừng nhắc lại chuyện ấy nữa . Con ở lại đây cũng vì muốn quên đi . Mong ba sẽ làm mẹ con vui , sống hạnh phúc tới già.

Ông Bá đứng dậy:

- Điều đó con khỏi phải lo . Thôi ba về . Thỉnh thoảng con nên qua bên thăm mẹ.

Ông Bá đi lâu rồi mà Đàn vẫn còn ngồi thờ người trên ghế . Hóa ra

những lời nói dối vẫn có tác dụng tốt . Như những lời vừa rồi của cô chẳng hạn . Rõ ràng là dối trá nhưng nó lại làm cô dễ chịu với cảm giác nhẹ nhõm của người vừa trút được gánh nặng trong tim . Dầu sao cô cũng đã nói chuyện với ba mình . Chấm dứt cuộc chiến tranh lạnh này để mẹ vui . Điều ấy nên làm lắm chứ.

Bạch Đàn thần thờ nhìn lên bàn học . Chỗ để con thả nhồi bông giờ trống trơn . Bỗng dưng cô nhớ có lần Đại nói sẽ mua cho cô một con gấu to để chú gấu ấy sẽ theo bảo vệ cô thả trắng để yêu tới cùng. Bây giờ thì hết rồi , con thả trắng đã cháy ra tro , cô cũng chẳng cần ai bảo bọc . Hồi sáng cô đã nói dối rất cay độc với Đại . Có thể lời cô làm anh đau lòng , nhưng rồi lời yêu thương dịu dàng đầy giả dối của anh mới làm cô nhớ , nhớ trong đón đau đến suốt đời . Nhìn căn phòng bây giờ chỉ còn một mình mình , Bạch Đàn chợt thấm thía . Cuối cùng mẹ cũng bỏ cô về với ba . Người cô yêu thương lo lắng nhất cũng không cần đến cô . Đại cũng xa mất rồi . Giờ này biết đâu anh đang ở bên Ái Linh . Ai cũng có hạnh phúc riêng chỉ mình cô ngồi đây với nỗi buồn không vơi .

Lời Yêu Thương

Chương 12

Giang bước đến ngồi kế bên Bạch Đàn , giọng anh trống không.

- Vẫn còn giận Đại à ?

Cô lúng kỉnh:

- Không phải là giận , đơn giản là hết thích chơi với Đại nữa rồi.

Giang nheo mắt cười:

- Nếu không biết người và chỉ nghe cách nói tôi tưởng em là một con bé lọc lõi , sành sỏi chuyện yêu đương lắm chứ.

Bạch Đàn đỏ mặt:

- Anh nghĩ vậy , tôi có nói gì đâu nào.

Giả lơ như không biết cô đang sùng , Giang kể :

- Hôm qua tôi đã đến nhà Đại vì ba tôi về . Tôi có gặp học trò cưng của em . Dạo này trông hần phờ phạc vì chăm học và chăm lo chạy giầy tờ mướn đất gì đó , trông cũng tội.

Tim Bạch Đàn thất lại khi nghe Giang nói đến chuyện mướn nhà , mướn đất . Vậy mà Bích Đông cứ theo làm nhảm bên tai cô rằng:

"Đại bị vu khống. Bạch Đàn không cho anh cơ hội phân trần mà cứ

khăng khăng bắt anh ta nhận chuyện không có , thật là vô lý". Bây giờ còn chối nữa thôi? Bạch Đàn vờ như không quan tâm , cô lững lờ nói:

- Anh ta mượn nhà chi vậy ? Bộ ba anh đòi căn nhà ấy lại cho anh hả?

- Làm gì có , Đại mượn để cưới vợ.

Dù đã chuẩn bị tinh thần để nghe trả lời , Bạch Đàn vẫn không giữ được bình tĩnh cô run rẩy:

- Thật không ?

Nhìn gương mặt tái đi của Bạch Đàn , Giang cố tình kéo dài giọng:

- Dĩ nhiên là... không . Tôi đùa thử xem trái tim em thế nào . Ai ngờ nó vẫn còn biết xúc động trước một người nó đã hết thích.

Bạch Đàn chống chế:

- Tôi chỉ ngạc nhiên thôi chứ làm gì phải xúc động.

- Vậy sao ? Có một bài thơ mang tựa là "khi biết yêu người ta bắt đầu nói dối" , em đọc chưa nhỉ?

Bạch Đàn nhìn lên cây mansion:

- Đừng nói chuyện thơ với thần với tôi . Tôi chúa ghét những thứ vớ vẩn ấy.

Giang cười cười:

- Thế em không muốn biết Đại mượn nhà làm gì hả?

Bạch Đàn thản nhiên:

- Tò mò là thói quen của phụ nữ kia mà.

- Nếu muốn biết để thỏa mãn... thói tò mò , tôi không nói đâu.

- Nếu anh nói , tôi lại được nghe thêm vài chuyện dối nữa của Đại chứ hay ho gì.

- Chả lẽ hần từng nói dối em nhiều lần ?

Bạch Đàn cảm phẫn:

- Không phải nhiều lần mà toàn bộ những lời của Đại đều giả dối.

Giang nheo nheo mắt :

- Chắc hai người hiểu lầm nhau , dù gì Đại cũng là em tôi , hần không tệ vậy đâu.

Bạch Đàn mai mỉa:

- Hôm nay anh chịu nhận bà con rồi sao ?

- Thì cũng như em và bác Bá . Không chấp nhận thực tế ấy vẫn tồn tại kia mà . Tối nay tôi sẽ đưa mẹ đến gặp ba , em có nhắn gì với Đại không , tôi nhắn dùm cho.

Tay Đàn bấu lấy mép ghế đá , giọng lạnh tanh:

- Tôi ghét đàn ông... cà khịa lắm.

Giang đứng dậy , anh cố tình hiểu sai ý cô:

- Tôi sẽ nhắc lại nguyên văn lời em vừa nói . Chắc chỉ Đại mới hiểu thế nào là... cả khía.

Hậm hực nhìn theo Giang , Bạch Đàn nuốt tiếng rửa vào bụng . Càng ngày cô càng thấy Giang không đơn giản . Đôi lúc anh rất chân thật với cô , nhưng cũng không ít khi anh phức tạp, giấu kỹ con người thật của mình bằng những câu úp mở, lắt léo và châm chọc.

Đạo này Giang theo Mai Ly rất kỹ , sáng anh đưa con bé đi học , trưa đến tận cổng đón về . Bạn bè trong lớp xì xầm rằng cuối năm nay hai người sẽ cưới nhau . Nhỏ Bích Đông bấu môi khăng định Giang cưới cái gia tài chứ không phải cưới Mai Ly.

Mỗi lần nghe bọn con gái ở trọ hỏi Giang chuyện vợ con , mẹ cô đều có ý không vui . Bà nói xa gần là tại Đại , nếu không Giang đã... tiến tới với Bạch Đàn rồi . Nghe mẹ căn nhắc , cô chẳng biết nói thế nào cho bà hiểu . Giang không như bà tưởng , anh tán tỉnh Bạch Đàn vì đó là thói quen của anh , chứ một con bé nghèo rớt mồng tơi như cô làm sao anh tiến tới cho được . Cưới vợ đâu phải là mục đích cuối cùng của Giang . Đó là phương tiện đầu tiên giúp anh leo lên những bậc thang tham vọng . Bạch Đàn biết chắc như vậy . Giang là mẫu đàn ông dễ làm xiêu lòng người khác . Cũng như ba cô , anh biết vận dụng khiêu ăn nói , ngoại hình của mình để chinh phục đối phương nhằm đạt được mục đích hằng đeo đuổi.

Bạch Đàn thở dài . Thời buổi bây giờ đốt đuốc đi tìm cho ra một người đàn ông tốt quả là khó.

- Bạch Đàn ! Bạch Đàn ơi !

Đức cận phóng chiếc xe cuộc còm nhom y như anh ta từ ngoài cổng vào sân , mồm gọi cô liên tục làm Đàn ngạc nhiên hết sức . Vốn không ưa gì cái gã bốn mắt nói nhiều này , Bạch Đàn cay cú:

- Làm gì mà như có người sắp chết vậy ?

- Mẹ em sắp chết chứ ai...

Bạch Đàn hằm hừ chưa kịp nói gì thì Đức đã hấp tấp kêu lên:

- Trời ơi! Ở đó mà trở mặt nhìn . Anh nói thật , dì Ngà đang ở trong nhà thương đấy.

Bạch Đàn há hốc mồm:

- Tại sao vậy ?

Đức gãi gãi đầu:

- Nghe người ta nói dì uống lộn thuốc...

- Mẹ đâu có bệnh gì ?

Đức gắt lên:

- Đừng thắc mắc nữa mà , lên anh chở vào nhà thương . Dì bị nặng lắm . Ở quên , vào kêu dì Ngọc đi với.

Lúc này Đàn mới hoảng lên , cô mếu máo:

- Dì Ngọc đi núi vía Bà , ngày mốt mới về.
- Không có người lớn kẹt lắm à ghen.
- Còn ba tôi mà.

Đức nhìn cô bằng bốn mắt thương hại:

- Tại ông bỏ đi nên dì Ngà mới uống lộn thuốc đó . Dì Ngà đã bất tỉnh rồi.

Bạch Đàn sững người . Cô chạy vào dẫn xe ra cấm đầu đập theo Đức.

Anh chàng liền kể:

- Hồi nãy anh đến nhà thằng bạn chơi thì thấy đối diện nhà có người ta bu đông nghẹt . Vốn tò mò anh cũng chen vô coi thử cái gì . Anh suýt bật ngựa khi thấy người vừa được chở lên xe là dì Ngà . Hàng xóm nói chồng dì bỏ đi nên mới uống thuốc... Anh hết hồn chạy về đây ngay.

Đầu óc Bạch Đàn quay cuồng . Cô hiểu Đức không dám nói thẳng ra là mẹ tự tử . Nhưng mẹ có nông nổi bỗng bột như Hiền Thục đâu mà làm chuyện kinh khủng này ? Còn ông ta ? Tại sao ông ta lại bỏ đi chứ ? Đàn hoàn toàn không nghe mẹ nói gì hết . Hồi trưa mẹ vẫn rất vui kia mà . Tại sao mẹ lại làm chuyện mà trước đây bà từng lên án Hiền Thục gay gắt ? Nhất định ông ta đã làm mẹ đau khổ đến mức không ham sống nữa.

Đức đưa Bạch Đàn vào tận cửa phòng cấp cứu . Anh kéo cô tới trước mặt một người đàn bà đang ngồi trên ghế đợi và nói:

- Đây là con dì Ngà . Dì sao rồi ?

Người đàn bà không trả lời mà nhìn cô phân bua:

- Trời ơi ! Tôi có làm gì đâu mà bà ấy uống thuốc tự tử. Nhà tôi cho thuê tới tháng tôi đến tận nhà xin tiền nhà , bà lại mắng tôi là lừa đảo, gạt tiền bà. Ngôi nhà của tôi , bà lại nhất nhất bảo rằng của bà mua , có chủ quyền hẳn hoi.

Đàn kêu lên:

- Nhà đó mẹ cháu vừa mua cách đây hai tháng mà.
- Mua của ai mới được chứ ? Trước đây , chính ông Bá tới mượn ngôi nhà này . Hợp đồng ba tháng , trả tiền trước một tháng , hôm nay là hết cuối tháng hai nên tôi mới tới thu tiền còn muốn gì nữa mà mắng tôi chứ ? Mẹ cô bị ông chồng hờ gạt rồi cũng nên . Lúc nãy về nhà, nghĩ lại những lời bà ấy nói ngang nói ngược , tôi tức chịu không nổi mới quay trở lại định bụng đòi tiền cho bằng được . Nhờ vậy mới gặp bà nằm dài trên gạch ngoài phòng khách , chậm chững vài phút chắc khỏi cứu.

Bữu môi một cái , bà ta nói tiếp:

- Tội gì chết , cần phải sống để vạch mặt thằng đàn ông đó ra chứ. Sẵn đây có cô , tôi nói luôn . Ngày mai tôi lấy nhà lại , tới mà dọn ba mớ đồ đạc cá nhân của bà. Căn nhà đó cho mượn luôn những vật dụng bên trong chắc cô cũng biết mà.

Bạch Đàn lắc đầu:

- Tôi có biết gì đâu , muốn gì bà cũng phải gặp ba tôi . Chính ông nói đã mua căn nhà này , có giấy tờ hẳn hoi.

Bà ta cười khẩy:

- Giấy ma giấy quỷ thì có , nếu đúng ba cô đã mua nhà , mẹ cô làm gì ra nông nổi này . Người ta đang rửa ruột bà ở trông kia . Hừ! Thật xui xẻo ! Tự nhiên lại va vào ba cái vụ này...

Bạch Đàn đang chưa biết ứng phó ra sao thì cửa phòng cấp cứu vụt mở. Một cô y tá ló đầu ra gọi to:

- Ai là người nhà của bà Vân Ngà tới lấy toa mua thuốc gấp.

Đức cặm nhanh nhẹn chạy đến:

- Dì tôi ra sao rồi ?

Cô y tá vừa nói vừa đưa toa thuốc cho anh:

- Đã qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn chưa tỉnh . Mua thuốc nhanh lên nghen.

Đức bước tới bên Bạch Đàn:

- Có đem tiền không ?

Đàn lắc đầu , giọng nghẹn lại:

- Dì Ngọc không có ở nhà , tôi làm gì có tiền.

Bà chủ nhà đứng lên:

- Tôi cũng không có đồng xu nào . Lúc nãy kêu xích lô chở mẹ cô tới đây tôi đã vét sạch túi rồi . Bây giờ tôi về , một trong hai người phải có người ở lại một người về nhà mượn bà con hàng xóm tiền để mua thuốc gấp.

Liếc Đàn một cái , bà ta lầm bầm:

- Có hai mẹ con mà không ở chung , lỡ như hồi chiều bà chết luôn có mà ân hận cho tới kiếp sau.

Bạch Đàn đứng chết trân vì lời nói sắc như dao của bà ta . Đức phải gắt lên:

- Bây giờ tính sao ? Trong túi anh còn vồn vẹn ba mươi , sợ không đủ... À! Được rồi, anh sẽ về nhà trọ, mượn đỡ mỗi đứa một ít...

Bạch Đàn kéo tay Đức , giọng bối rối:

- Cảm ơn anh nhiều lắm! Nhưng anh làm ơn đừng nói mẹ tôi tự tử.

Anh cứ nói là... là bà bị ngộ độc thức ăn nghe.

Đức gật đầu , đôi mắt anh hấp háy sau trong kính dày cộm không

còn làm cô thấy ghét nữa.

Đàn ngồi phịch xuống ghế trước cửa phòng cấp cứu... Đúng là lỡ mẹ chết , cô có ân hận tới kiếp sau cũng vô ích . Lẽ ra cô phải sống chung với mẹ , không được bỏ mẹ cho ông ta . Đàn biết ông ta không phải người tốt, thế mà cô ích kỷ tới mức đẩy mẹ vào chỗ bế tắc , khi buồn khổ bà không có người để tâm sự. Nếu cô ở kế bên , chắc bà đâu tới nông nổi này.

Bất giác , nước mắt cô ứa ra vì thương mẹ và vì hối hận...

Cửa phòng cấp cứu lại bật mở , cô y tá lúc nãy gọi to:

- Người nhà của bà Ngà đâu ?

Đàn vội đứng dậy , cô y tá trợn mắt:

- Em mua thuốc chưa ?

- Dạ , đang mua.

- Đang mua ? Thuốc này bệnh viện không có , chờ như vậy không biết có sao không đây.

- Mẹ em tỉnh chưa cô ?

Người y tá lắc đầu rồi đóng cửa lại . Bạch Đàn rối bời trong lòng , cô bước tới bàn trực gần đó, giọng sưng nước:

- Xin lỗi anh , tôi có thể gọi nhờ điện thoại được không ?

Anh chàng y tá trẻ măng (có lẽ là sinh viên thực tập) dường như mũi lòng trước những giọt lệ vắn dài trên má cô nên gật đầu.

- Được! Nhưng nhanh nhanh lên nhé . Không thì... anh đây bị "dừa" đó.

Bạch Đàn nhấn số máy của Bích Đông , giờ này chắc con bé đã dạy về rồi .. Cô mừng muốn khóc khi nghe giọng Đông trong điện thoại...

Đàn nói một hơi không kịp thở:

- Bạch Đàn đây! Tao đang ở bệnh viện Nguyễn Trãi , mẹ tao bệnh nặng lắm , đang trong phòng cấp cứu , chưa biết ra sao . Mà tới với tao và... nhớ đem theo tiền càng nhiều càng tốt . Dì Ngọc đi núi rồi , tao không còn một xu nào hết...

Bạch Đàn chột nắc lên:

- Bây giờ có mỗi mình tao , tao không biết làm sao hết . Mà đến nhanh nhanh lên . Tao sợ quá Đông ơi!

Cô đi qua đi lại ngóng Đức cận . Hơn nửa tiếng rồi mà anh ta vẫn chưa trở lại . Có khi nào lão cận cầm toa thuốc đi luôn vì không mượn được tiền không ? Lẽ ra lúc nãy cô đích thân chạy lo tiền thì hay hơn . Nhưng còn mẹ , bỏ bà một mình không an tâm chút nào. Bạch Đàn choàng hai tay ôm lấy vai , cô rùng mình mấy lần vì lạnh . Đêm ở bệnh viện cứ rờn rợn với mùi êtê mùi thuốc và cái mùi đặc biệt chỉ có ở bệnh viện càng làm Đàn sợ hơn khi nghĩ tới mẹ.

Cô bước tới , cố ghé mắt nhìn vào phòng cấp cứu nhưng không thấy gì cả.

Vừa lúc đó có tiếng Đức vang lên:

- Thuốc đây nè... nhưng không đủ vì thiếu tiền.

Quay lại , Đàn thấy có cả Huệ nhí , con nhỏ nhăn nhó:

- Cuối tháng đưa nào cũng bị "viêm màng túi" hết . Gom được bao nhiêu là chạy tới đây ngay . Trong toa có một thứ mắc quá , không đủ tiền mua.

Đức gõ cửa phòng cấp cứu và nói:

- Cứ đưa trước bao nhiêu đây rồi tính sao . Xui cái là không có dì Ngọc ở nhà.

Huệ vụt hỏi:

- Còn ba mày đâu Đàn ?

Bạch Đàn lúng túng:

- Ông đi công chuyện ở... Vũng Tàu rồi.

Con nhỏ gật gù như bà cụ non:

- Ở một mình như dì Ngà cũng khổ. Lẽ ra những lúc ba mày vắng nhà , mày nên tới ở với dì cho đỡ quanh quẽ.

Đàn chưa biết nói sao thì Đức đã mau miệng:

- Bữa nay dì Ngọc đi vắng , làm sao Bạch Đàn tới với dì Ngà được ?

Cô y tá lớ đầu ra . Nhìn những thứ thuốc trên tay Đức , cô gắt lên:

- Thiếu hết một thứ rồi . thứ đó quan trọng lắm , không có không được đâu.

Bạch Đàn lật đật nói:

- Tụi em đang đi mua.

- Nhanh lên! Má em bị nặng lắm, chỉ trễ vài phút nữa khỏi cứu.

Huệ nhí trợn mắt:

- Trời ơi! Dì Ngà ăn trúng món gì mà nặng dữ vậy ?

Đàn lắc đầu:

- Tao không biết.

Đức đưa tay sửa gọng kiếng:

- Bây giờ làm sao ? Thuốc quỹ này gần ba trăm ngàn . Tìm ở đâu ra tiền ngay bây giờ ?

Đưa tay lấy toa thuốc , Đàn thấy chùm chìa khóa cho Đức và nói:

- Hy vọng Bích Đông sẽ đem tiền đến nhưng chả biết được bao nhiêu . Anh mở cửa lấy cái cassette trên đầu tủ đem cầm , hay bán đại dùm tôi.

Đức nhăn nhó ngắt lời:

- Mặt đẹp trai vậy mà đem bán đồ , cầm đồ.

Huệ nhí quắc mắt:

- Thôi đừng có đùa nữa! Ông đi với tôi !

Bạch Đàn khở sở ôm đầu . Cô thấy mình vô tích sự quá . Nếu không có Đức và cả Huệ, cô chả biết phải xoay trở ra sao nữa . Vậy mà thường ngày cô luôn có ác cảm với cả hai, nhất là với Đức . Cô cho rằng anh mềm mép , xảo trá . Thật ra hay nói đùa hay trêu chọc người khác cũng chưa hẳn là xấu tánh...

- Bạch Đàn!

Đàn hết hồn ngẩng đầu lên khi nghe giọng đàn ông gọi tên mình rất trìu mến . Mắt cô nhòa đi khi nhìn thấy Đại . Đúng là Đại rồi . Anh ngồi xuống trước mặt cô . Hai người trân trân nhìn nhau , Đàn không biết tự bao giờ tay mình đã nằm gọn trong tay anh.

Anh nhỏ nhẹ:

- Bình tĩnh cho anh biết dì Ngà bị gì ? Bây giờ ra sao ?

Như đụng phải lửa , Đàn vụt giật tay lại chùi vào áo . Cô ngồi thẳng người lên , tim đập thình thịch:

- Anh... anh làm gì ở đây vậy ?

Đại không rời mắt khỏi cô:

- Anh đến xem dì Ngà bệnh gì ?

- Chúng tôi không dám phiền tới anh đâu . Về đi.

Giọng Đại vẫn mềm mỏng:

- Không... yêu nhau nữa vẫn có thể là bạn hoặc người quen . Anh đâu thể để em ở đây một mình khi Bích Đông chưa đến.

Thấy cô bặm môi , Đại hỏi tới:

- Nãy giờ có mua thuốc gì chưa ?

Bạch Đàn gật đầu , cô thấy mình yếu đuối hẳn đi:

- Có mua rồi nhưng... nhưng chưa đủ vì thiếu tiền.

Đại nói như ra lệnh:

- Đưa toa cho anh.

Thấy Bạch Đàn ngần ngừ , Đại cau mày:

- Bây giờ không phải lúc sĩ diện tự ái . Mạng sống là trên hết . Khi dì Ngà khỏi rồi , anh không đến quấy rầy em nữa đâu.

Đàn đưa toa cho Đại . Anh hấp tấp bước ra cổng . Cô cần có anh biết bao nhiêu , nhưng anh không còn là của cô , không bao giờ là của cô hết.

Lời Yêu Thương

Chương 13

Bà Ngọc lại buông tiếng rửa thầm:

- Cái thằng khốn nạn! Hừ! Thứ nó không trời đánh , cũng xe đụng chết . Nó dám lừa cả tao , làm ba cái hợp đồng mua bán nhà giả. Càng nghĩ tới nó , tao càng lộn gan lộn ruột . Đồ chó chết! Cả đời cho được con gái món quà , ai dè cái máy cassette cũng là đồ dỏm . Dem ra chợ trời bán còn bị người ta cười . Tao sẽ rửa nó tới bao giờ nó chết mới thôi...

Bạch Đàn ngồi ở góc phòng lặng lẽ nghe dì Ngọc chửi rửa và nhìn mẹ mình khóc . Với bà bây giờ mọi lời an ủi đều không có tác dụng . Ngược lại những lời người khác nguyên rửa ông Bá càng làm bà ít đau đớn hơn . Ông đã lừa bà một vố quá nặng . Nếu đặt trường hợp Đàn là mẹ , chắc cô cũng không ham sống nữa.

Bà Ngọc nhìn cô:

- Tối nay để dì ở đây với mẹ con . Con về nhà ngủ một giấc cho lại sức . Trông mặt mày con phờ phạc quá.

Giọng Bạch Đàn khó nhọc:

- Anh Đại không đến nữa đâu vì hôm nay dì đã về và mẹ cũng đã đỡ rồi.

Bà Ngà nghen nghen :

- Đại không muốn nhìn mẹ cũng phải . Chắc nó coi thường mẹ lắm.

Bạch Đàn tưởng bà mặc cảm nên vội nói :

- Đâu phải anh không muốn nhìn mặt mẹ . Con yêu cầu anh đừng đến nữa . Con đã dứt khoát , nên sợ phải dây dưa với Đại . Số tiền thuốc còn thiếu , còn sẽ nhờ Đông trả anh.

Cô đứng dậy lấy chiếc túi xách ở đầu giường của mẹ , giọng mệt mỏi :

- Con về đây.

Bước ra gần tới cửa , cô nghe mẹ gọi yếu ớt:

- Bạch Đàn! Thật ra Đại không tệ như con tưởng . Nó không có gì với Ái Linh đâu.

Bạch Đàn khựng lại :

- Mẹ vừa nói là... là...

Bà Ngà phều phào :

- Chuyện con Linh do ông ta dựng nên và mẹ đã nghe theo . Lúc đó ông nói: cần chia rẽ hai đứa . Nếu không , chẳng đời nào con quay về với mẹ và ông , vì con nghe lời Đại . Bây giờ mẹ mới hiểu ông ta sợ Đại lật tẩy chuyện căn nhà nên vội vàng tìm cách loại Đại ra khỏi trái tim con , Đại không có cơ hội để nói sự thật nó biết với con.

Bạch Đàn tựa người vào tường , tay cô run rẩy ôm chiếc túi :

- Đại đã có nói nhưng con giận anh nên đâu kể lại với mẹ làm gì.

Rồi cô đau đớn :

- Lúc đó con có kể đi chẳng nữa chắc gì mẹ đã tin con.

- Bạch Đàn! Mẹ rất ân hận...

Không đợi mẹ nói thêm lời nào , Đàn đẩy cửa đi như chạy trên hành lang . Cô không ngờ mẹ đã gạt mình như vậy . Lỡ như lúc đó cô cũng nông nổi uống thuốc tự tử thì bà sẽ ra sao ? Có ân hận thật như lời vừa nói không ?

Càng nghĩ lẫn quẩn , Bạch Đàn càng buồn càng tủi . Cô không dám cho rằng cô giận bà . Nhưng khổ sao vào lúc này , lúc lẽ ra cô phải yêu thương , thông cảm với mẹ hết sức , cô lại thấy lòng dửng dưng chớ không hốt hoảng , điên cuồng lo sợ như lúc bà đang trong phòng cấp cứu , chưa biết sống chết ra sao ?

Nếu có Bích Đông ở đây , nó sẽ nhăn nhó... chần đoán rằng: "Mọi dây thần kinh cảm xúc của mày đều tê liệt hết".

Có lẽ là như vậy , vì bây giờ cô không cảm thấy vui sướng khi biết Đại bị hàm oan . Mà chỉ thấy lòng nặng trĩu nỗi chán chường , thân xác rã rời mệt mỏi.

Suốt mấy ngày đêm túc trực bên giường bệnh , Đàn thêm một giấc ngủ thật ngon , thật dài , cô không muốn bận tâm thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Thấy chiếc xe đạp vô góc nhà , đóng cửa lại , vào căn phòng quen thuộc và nằm dài xoắn chân trên cái giường của mình , Bạch Đàn nhắm mắt , thả trôi tất cả những vương bận của tâm hồn vào cõi hư vô.

Một phút , mười phút rồi hình như lâu lắm , Đàn mới ngồi dậy vì tiếng nhạc đồng hồ vang lên.

Tám giờ tối , Đại đang làm gì lúc này nhỉ?

Bước đến tủ quần áo , Đàn vào phòng tắm . Nước mát làm cô tỉnh táo và linh hoạt hẳn lên . Bao nhiêu mệt mỏi rã rời theo nước trôi đi hết . Cô thẫn thức khi nghĩ tới Đại . Suốt mấy ngày nay anh cũng thức đêm trong nhà thương . Ngoài ra , anh còn phải chạy tới chạy lui mua thuốc , mua thức ăn , nước uống cho Đàn và cả bà Ngà .

Xem ra Đại còn vất vả hơn cô nhiều . Thế nhưng lúc nào Đàn cũng lạnh nhạt , không thêm quan tâm đến sự có mặt của anh . Cô trả lời cộc lốc mỗi khi anh ân cần hỏi han bằng những lời hết sức dịu dàng .

Bích Đông tức lắm , con bé hàm hừ với cô bằng giọng chanh chua :

- Lão Đại đúng là... ngu . Tao như lão về nhà ngủ hoặc đến thăm bà bầu còn sướng hơn . Tội tình gì chầu chực ở đây . Hứ ! Đúng là "lòng em như chiếc lá khoai, đổ bao nhiêu nước ra ngoài bấy nhiêu".

Mày vừa vừa phải phải thôi Đàn à . Lầm lằm lì lì như con rùa thụt đầu vào mai , khó coi quá !

Tại sao những đêm ở gần bên cô , Đại không bào chữa cho mình . Anh không hề nhắc nhở đến chuyện oan ức đó , mà bình thản đối xử với cô như một người bạn.

Bỗng dưng Bạch Đàn hốt hoảng . Hay là Đại đã hết yêu cô rồi . Những việc anh làm cho mẹ con cô mấy hôm nay là việc phải làm giữa người quen hoặc bạn bè... Đức cận và Huệ nhí cũng tốt với Đàn, thì Đàn cũng tốt như họ thôi . Anh đã khẳng định từ đầu: "Không... yêu nhau nữa vẫn có thể là bạn bè hay người quen" kia mà.

Bạch Đàn đâu thể mất Đại lần nữa . Tất cả cũng vì cô hấp tấp không vững lòng tin vào người mình yêu , cô thật đáng trách . Bây giờ dù Đại đối với cô ra sao Đàn cũng phải tới xin lỗi anh.

Quên là vừa rồi mình rất mệt rất buồn ngủ, Bạch Đàn hối hả dắt xe đạp ra ngoài . Khóa cửa xong , quay lại cô đưng độ ngay Giang.
Anh ta khoanh tay đứng kế bên xe của cô , giọng kẻ cả.

- Lại vào nhà thương à ? Dì Ngà khỏe chưa ?

- Cảm ơn! Mẹ tôi đỡ nhiều rồi.

Giang gật gù :

- Dì Ngọc về sớm quá làm em và Đại mất cơ hội bên nhau . Hai người hết giận hờn chưa ?

Đàn leo lên xe ngồi , miệng lằm bằm :

- Anh chỉ giỏi nói xàm.

Giang cao giọng :

- Có chuyện này không xàm chút nào . Tôi biết bác Bá đang ở đâu.

Bạch Đàn muốn nín thở.

- Ở đâu ?

- Bên Campuchia . Một người bạn hàng của mẹ tôi mới vừa gặp ông ở bên.

Bạch Đàn xìu xuống :

- Tuốt ở bên , làm gì được ông bây giờ ?

Giang cười cười :

- Ví dụ bác Bá ở đây , em nhắm làm gì được ông ? Thừa ba mình về tội gạt tiền mẹ mình à ? Cũng được , nhưng nghe hơi trái tai.

Bạch Đàn không muốn kéo dài câu chuyện nữa , cô nói :

- Cám ơn anh đã cho biết về ông ấy . Bây giờ tôi vào nhà thương.

Giang nói với theo :

- Cho tôi gửi lời thăm dì Ngà.

Bạch Đàn cong lưng đạp thật nhanh . Tối thứ Bảy đường phố tấp

nập vui nhộn , cô không biết Đại có nhà hay đã hòa vào dòng người này rồi . Nhưng nếu anh đi vắng , Đàn cũng nhất định chờ anh về mới thôi.

Cô bấm chuông và hồi hộp chờ cổng mở , Đàn thất vọng khi thấy bà Tám lo đầu ra:

- Ủa! Cô giáo ! Lâu quá mới thấy ghé.

Đàn gượng gạo :

- Dì khỏe không dì Tám ?

- Cũng thường . Cô ghé thăm cậu Đại hả?

- Dạ, có ảnh ở nhà không dì ?

Mở rộng cổng cho Đàn vào , bà Tám ca cẩm:

- Vừa mới dẫn xe đi đâu rồi . Hôm rày ngày nào cũng đi suốt , cậu bỏ mặc bác Hai ở bến về . Thật hết ai nói nổi . Bà Loan mà hỏi tới thì cậu ấy trả lời là bận làm ăn . Hừm! không biết làm ăn gì nữa đây.

Bạch Đàn ngập ngừng:

- Ảnh có nói chừng nào về không dì Tám ?

Bà Tám lắc đầu:

- Vô chừng vô đối lắm cô ơi! Có khi dẫn xe ra tới sân lại quay trở vào , có khi đi thâu đêm suốt sáng , bỏ cả học hành.

Đàn rầu rĩ nhìn mấy cuốn báo nằm ngổn ngang trên bàn rồi nói :

- Vậy cháu xin phép về.

Bà Tám vội vàng kéo tay cô :

- Ở lại chơi , tôi có một mình buồn muốn chết , muốn nói chuyện cũng không biết nói với ai.

- Thế còn... bác Hai của Đại đâu ? Cháu chỉ sợ phiền dì Tám thôi.

Giọng bà Tám hạ thấp xuống :

- Vợ con bà lớn ấy mà . Không phải tôi nhiều chuyện chứ bà Loan bực mình ông anh lắm.

Đàn nhớ tới lần cô tình cờ nghe bà Loan và bà Nhung nói chuyện với nhau . Hình như bà Loan không ưa bà chị dâu này . Ngay cả Giang cũng bị ghét , nên cô tò mò hỏi tới :

- Cô Loan bực chuyện gì vậy dì ?

Bà Tám đứng dậy :

- Vào rót cho cô ly nước rồi tôi sẽ kể cho mà nghe . Chuyện nhà này hấp dẫn lắm.

Nhìn dáng bà xằng xái vô trong , Bạch Đàn cười băng quơ . Có bà , thời gian chờ đợi sẽ trôi nhanh . Nhưng biết đêm nay Đại có về đây không ?

Để ly nước xuống , bà Tám mời :

- Uống thử nước suối "La Vie" đi cô giáo . Ông Hai nhà này là Việt

kiều nên uống toàn nước suối không thôi . Cậu Đại thì chê nhưng lại xách đem cho ai chả biết mà ngày nào cũng lấy một chai.

Bạch Đàn chớp mắt nhớ tới mấy chai nước suối trong nhà thương .

Hóa ra Đại đem ở nhà vào . Thật hết sức...

- Cô giáo biết không ? Ông Hai nhà này cũng kỳ , ông lấy bà Nhung cách đây mấy chục năm , sanh thành con trai được hai, ba tuổi gì đó thì đôi bên thôi nhau . Tôi nghe bà Loan nói tại bà vợ này tính dữ dằn lại tham lam , cả nhà , ai cũng ghét . Mấy năm sau , ông Hai lấy vợ khác , có hai thành con trai . Cả gia đình xuất cảnh nhưng không cho thành con bà vợ lớn theo . Lần này ông về nước , bà vợ lớn xuất hiện , sang trọng , giàu có và sắc đẹp còn mặn mà , hấp dẫn nên ông xiêu lòng khi nhớ lại tình cũ nghĩa xưa.

Ngừng lại để thở, bà Tám tiếp :

- Hôm rày hai bên thường đưa nhau đi nhà hàng . Tình xưa không biết có nổi lại không , nhưng nghe đâu đôi bên tính hợp tác làm ăn . Bà Loan ngăn cản , hai anh em giận nhau dữ lắm.

Bạch Đàn tò mò:

- Anh Đại không có ý kiến gì hết à ?

- Có chứ! Cậu muốn làm ăn riêng chứ không dính dáng tới họ.

- Nhưng ông bác Hai định làm gì ?

Bà Tám thở dài :

- Biến nhà này thành nhà hàng khách sạn gì đó . Trước kia , khi xây nhà , ông đã tính thế , nhưng đâu có phần của mẹ con bà vợ lớn . Bây giờ có họ, bà Loan mới nhảy đồng lên , còn cậu Đại thì đi suốt ngày ấy chứ.

Bạch Đàn vụt hỏi :

- Dì có biết sao ba mẹ Đại không về không ?

Bà Tám chép miệng :

- Nghe nói họ làm ăn không khá bằng ông anh Hai , đã vậy gặp thành con lớn phá của nữa , về sao được mà về.

- Hình như anh Đại được bảo lãnh ?

Bà Tám gật đầu :

- Đúng vậy , nhưng cậu ấy không muốn đi.

Chuông ngoài cổng vang lên inh ỏi , bà Tám đứng dậy :

- Cậu Đại về . Chắc chắn là cậu ấy , nghe tiếng chuông là tôi biết ngay.

Đàn chưa kịp dặn : "Đừng nói có cháu ở đây" thì bà Tám đã ra tới sân . Đàn bòn chòn đan hai tay vào nhau , cô không biết sẽ mở đầu như thế nào bây giờ.

Tim cô đập thình thịch khi nghe tiếng chân mạnh bạo của anh vang

lên trên tam cấp , đến hàng hiên rồi vào tới phòng khách.

Nhìn thấy cô , Đại từ tốn hỏi :

- Dì Ngà có chuyện gì hả Đàn ?

Bạch Đàn nhìn anh ấp úng:

- Không có.

Đại ngồi xuống :

- Vậy mà anh tưởng... Đêm nay dì Ngọc ở trong ấy , sao Bạch Đàn không về nhà ngủ , tìm anh làm chi cho mệt ?

- Thế anh nghĩ em tìm anh với mục đích gì ?

Vùi điều thuốc hút dở vào gạt tàn , Đại nhếch môi :

- Chắc để trả số tiền thuốc anh đã mua mấy hôm nay . Anh biết em rất sòng phẳng , không thích dây dưa , mang nợ bất kỳ ai . Nhưng có quá vội vàng không khi tối nay em đến nhà anh ?

Giọng Bạch Đàn nghèn nghẹn :

- Không vội vàng đâu . Em... em tới để...

- Cảm ơn anh phải không ? Anh đâu chờ đợi những lời khách sáo đó ?

Bạch Đàn muốn khóc hết sức . Cô cố gắng kiềm lòng bằng cách nói nhanh :

- Em vội vàng tới đây xin lỗi anh.

- Về chuyện gì ?

Nhìn vẻ lơ là của Đại , Bạch Đàn đăm lúng túng , cô lần lựa mãi mới nói được :

- Hồi chiều mẹ có cho em biết anh và Ái Linh không có... gì với nhau hết . Tất cả do ông ta dựng lên . Em xin lỗi trước đây đã không tin anh.

Đại cười :

- Chỉ có vậy thôi sao ? Chuyện này qua rồi và anh chẳng muốn nhắc lại nữa.

Bạch Đàn ngạc nhiên trước thái độ dửng dưng của Đại , cô tiếp :

- Em rất ân hận vì đã có những lời nặng nề đối với anh.

- Anh đã quên từ lâu và không hề trách em . Bây giờ em về ngủ được rồi đó.

Tim Bạch Đàn nhói lên như bị ai cứa vào . Những điều cô mơ hồ lo sợ lẽ nào là đúng ? Đại không cần đến cô nữa sao ?

Lơ ngơ đứng dậy , cô máy móc nói :

- Vâng ! Em về đây.

Và cô nghe loáng thoáng tiếng của Đại.

- Chúc em ngủ ngon.

Đàn chớp mắt bước bừa ra hàng hiên , cô hệt hững thây trước

những lời sáo rỗng của Đại . Tại sao thế ? Tại sao anh lại trở nên xa lạ như vậy ?

Mãi ngẩn ngơ với ba nghĩ suy, Bạch Đàn vấp tấm thảm , té chúi nhủi xuống mấy bậc tam cấp . Chưa kịp hoàn hồn để ngồi dậy , cô đã thấy Đại ôm mình trong lòng , giọng hốt hoảng :

- Em có sao không?

Bạch Đàn vừa đẩy anh ra vừa nghẹn ngào:

- Đuổi em về thì em về, anh quan tâm làm gì chứ!?

Đại siết cô cứng ngắc:

- Anh đâu có đuổi . Ngược lại, anh muốn ôm em như bây giờ vô cùng . Lúc này anh nói lấy xem phản ứng của em thế nào thôi. Ai ngờ nàng thổ trắng của anh dùng dùng tự ái đến mức mắt nhắm mắt mở đi để huyệt chân như vậy.

- Người ta xin lỗi anh với cả một tấm lòng, vậy mà anh còn đùa được . Thật là ác!

- Muốn trách, muốn mắng gì anh cũng chịu, miễn sao từ giờ trở đi, anh được đường đường chính chính yêu em là nhất rồi.

Bạch Đàn cựa quậy trong vòng tay anh, đôi môi hơi cong lên:

- Mẹ chỉ nói anh bị oan thôi chứ đâu có nói anh được... yêu em.

Mặt Đại vênh váo thật dễ... ghét:

- Không nói với em nhưng mẹ nói với anh.

Bạch Đàn ngạc nhiên:

- Mẹ nói với anh hồi nào?

- Hồi này . Có dì Ngọc làm chứng . Mẹ nhờ anh theo an ủi, chăm sóc em dùm mẹ . Như vậy rõ ràng mẹ cho phép mình yêu nhau.

- Anh vào nhà thương làm gì nữa khi em đã cấm anh rồi?

Đại vuốt những sợi tóc lòa xòa trên gương mặt đang làm ra vẻ nghiêm trọng của Đàn và nói:

- Không gặp em, anh chịu đâu có nổi . Nên dù em cấm anh cũng lì mặt vô đại . Chả lẽ em làm ầm ĩ trong nhà thương? Với lại, anh chỉ vào nhìn em một chút rồi về ngay mà.

Bạch Đàn phụng phịu:

- Anh chỉ giỏi mồm mép.

Đại âu yếm nâng cằm cô lên:

- Thà không gặp, thà giận nhau, chứ đã nhìn thấy em rồi, anh nhớ chết được . Anh luôn tin chắc một ngày nào đó em sẽ trở lại với anh vì anh thật lòng yêu em. Chỉ tội nghiệp em, dễ tin quá nên mới khổ cả hai đứa hàng mấy tháng trời.

Bạch Đàn thú nhận:

- Em đúng là ngốc.

- Khi yêu, ai cũng mù quáng hết . Hôm em bỏ anh đứng ở cổng trường để leo lên xe cho Giang chở, anh đã nổi khùng lên vì giận . Dù biết em chẳng hề yêu Giang nhưng anh cũng phát điên vì ghen. Hôm đó anh uống rượu say mềm, say đến mức nằm lì bì mấy ngày, dì Tám cứ lo anh chết . Phải anh chết thật, thử coi có ai ân hận không?

- Em không thêm ân hận.

- Thật chứ ?

Bạch Đàn tủm tỉm cười. Đại cúi sát xuống mặt cô, anh thăm thì:

- Nếu hôm đó anh chết, chắc anh phải ân hận tới kiếp sau. Anh ân hận vì chưa được hôn em...

Người Bạch Đàn chợt nóng bừng vì ánh mắt của Đại, cô không đẩy anh ra như lần nào anh định hôn mà cô thì sợ...

Trái tim Đàn đập hỗn loạn, một nguồn xúc cảm bỗng trào dâng làm cô run rẩy . Khi thấy mặt Đại gần đụng mặt mình, Đàn hoảng hồn khép mi lại không dám nhìn anh.

Nụ hôn đầu lạ lùng làm cô sợ, xấu hổ lẫn thích thú, hạnh phúc trong vòng tay Đại . Có lẽ anh cũng xúc động chẳng thua gì Đàn . Mãi miết hôn cô, anh như quên thực tại . Đàn bẽn lẽn vùi mặt vào ngực anh và nghe Đại gọi tên mình:

- Bạch Đàn! Từ giờ trở đi anh phải làm việc chứ không lêu lổng nữa . Em tin anh không hờn thả con?

Cô bá cổ Đại:

- Em tin anh chứ. Nhưng còn chuyện học ? Bộ anh định bỏ ngang à ?

Đại lắc đầu:

- Đâu có! Nhưng bây giờ anh phải vừa làm vừa học . Cỡ tuổi anh mà phải tay trắng thì vô dụng lắm . Anh không muốn em phải cực khổ hay mặc cảm với mọi người khi em yêu anh.

- Nhưng anh định làm gì ?

Nhẹ bóp bàn tay Bạch Đàn, Đại trầm tư:

- Một công việc kinh doanh có liên quan đến nhu cầu giải trí của những người lao động và giới bình dân. Suốt hai tháng nay, đêm nào anh cũng tới những nơi gọi là "Hí trường không sao" để tìm hiểu kỹ hơn các dịch vụ giải trí này.

Bạch Đàn ngơ ngác ngắt lời:

- "Hí trường không sao" là cái gì ?

Đại phì cười:

- Đó là tên gọi các quán cà phê video và karaoke bình dân, nơi người ta chỉ bán loại đồ uống bình dân. Vào đó không ai hơn ai, mọi nam

thanh nữ tú đều... sang như nhau. Chỉ cần bỏ ra một, hai ngàn là ai cũng vừa được giải khát, vừa có thể ung dung ngồi coi vài ba bộ phim. Hoặc chỉ trả ba hay bốn ngàn cho một giờ hát karaoké thoải mái . Chưa kể nếu là chỗ quen biết, hết tiền mình có thể xem phim thiếu, hát karaoké chịu.

Bạch Đàn trố mắt:

- Anh... Anh có xem phim thiếu, hát karaoké chịu rồi hả ?
- Làm gì mà em cuống lên thế ? Không tiền, thiếu chịu là thường mà.
- Như vậy mất uy tín quá.

Đại lại cười:

- Có uy tín thì đúng hơn. Nếu mất uy tín đâu ai cho mình thiếu.

Đàn lo lắng:

- Mẹ với dì Ngọc mà biết anh liệu hồn . Nhất là dì Ngọc, dì có thành kiến với ai thiếu tiền trọ và tiền cơm lắm đó.
- Nhưng anh có thiếu tiền trọ và tiền cơm của dì Ngọc đâu mà liệu hồn.

Đàn véo vào hông Đại thật mạnh:

- Ái da! Anh đùa thôi mà.
- Đùa sao anh rành các "Hí trường không sao" dữ vậy ?

Đại thú nhận:

- Đạo buồn em, anh có lang thang ở những nơi dành cho dân khó rách áo ôm. Nhờ đó anh nhận ra giới thanh niên nghèo có nhu cầu vui chơi giải trí rất cao. Anh muốn đầu tư vào lãnh vực này.

Bạch Đàn hơi nhồm dầy:

- Nghĩa là anh sẽ mở một quán cà phê video hay một phòng karaoké siêu bình dân với giá rất rẻ trong một hẻm hóc nào đó ?

Đại lắc đầu:

- Em chỉ đoán gần đúng ý của anh thôi. Đã nói là đầu tư thì làm sao chỉ mở một quán cà phê video hay một phòng karaoké cho được.

Bạch Đàn chán chường:

- Nói chung em rất sợ các dịch vụ đại loại như vậy . Nó không có gì hay hết.

Đại nhẹ nhàng:

- Tại em có thành kiến thôi. Chứ anh thấy phục vụ nhu cầu vui chơi giải trí lành mạnh cho những người nghèo là rất chính đáng.

Đàn ngồi vòng tay ôm đầu gối:

- Không cãi với anh nữa nếu đó là mộng ước đang theo đuổi.

Đại có vẻ buồn:

- Chẳng ai ủng hộ chuyện làm ăn này của anh hết . Bác hai và cô Loan cũng bàn ra như em. Ai cũng sợ anh trở lại đường cũ.

Bạch Đàn chạnh lòng:

- Em xin lỗi... chưa biết gì nhiều về kế hoạch của anh mà đã làm anh buồn . Nhưng thật ra, em bị ám ảnh bởi quán cà phê Tigôn của Hoàng nên nghe nói về những dịch vụ giải trí em thấy khó chịu.

Đại nói:

- Anh hiểu . Thôi, đừng bàn về tương lai các hí trường không sao ấy nữa . Nhắc tới Hoàng, anh mới nhớ . Em đã biết tung tích của ông Bá chưa?

Bạch Đàn thở dài:

- Hồi chiều, Giang có nói ông ấy đang ở Campuchia, chẳng biết có nên tin không nữa.

- Mẹ em có thở than gì về ông ta không?

Đàn gật đầu:

- Có chứ. Mẹ em khóc với dì Ngọc quá trời . Thì ra hai chục cây vàng mẹ em giao cho ông để mua nhà đã bị ông gạt lấy hết nhưng mẹ đâu hề biết . Lúc bà chủ nhà xuất hiện, mẹ vẫn còn tin tuyệt đối vào ông ta. Mẹ cho rằng bà ta vu khống, định gạt mẹ khi không có ba ở nhà . Có lẽ mẹ nói nặng lắm nên bà chủ nhà mới bỏ về.

Bạch Đàn kể tiếp:

- Ngay lúc đó Hoàng ghé lại . Anh ta đã để lộ bộ mặt thật trâng tráo của mình khi nói rằng mẹ ruột anh ta, tức là vợ chánh thức của ông Bá đã biết chuyện tàng tịu giữa hai người, bà ta sẵn sàng tới dạy cho mẹ em một bài học . Nếu muốn yên thân, mẹ phải đưa cho anh ta hai cây vàng...

- Nó đề nghị trắng trợn vậy sao?

Đàn nhếch môi nhìn anh thay câu trả lời:

- Hoàng nói: lâu nay hấn nghĩ ba hấn là người biết điều nên mới làm thỉnh ủng hộ . Nào ngờ ông ta không cho hấn một xu teng nào dù là vài trăm ngàn công hấn đã chỉ ngôi nhà này để mượn . Nghe Hoàng nói thế, mẹ em hoảng lên. Bà khai thật là đã đưa cho ba hai chục cây vàng để mua ngôi nhà này, chứ không phải mượn . Mẹ nói chưa hết lời, Hoàng đã cười lên hô hố . Hấn bảo không ngờ lần này ba hấn nhanh tay lẹ chân đánh bài chuồn sớm thế . Nhưng ông ta đi rồi thì còn mẹ, bà muốn yên thân phải nạp đủ số tiền hấn yêu cầu, không thì ăn axít...

Đại nghiêng rằng:

- Thật khốn nạn!

Giọng Bạch Đàn ghen lại:

- Khi Hoàng về rồi, mẹ em bị khủng hoảng trầm trọng, bà chỉ có một mình trong ngôi nhà vắng, không ai an ủi, sốt chia nỗi đau của người

bị lừa gạt cả tình lẫn tiền . Trong lúc thất vọng, bế tắc mẹ đã vợ đồng thuốc trên bàn của ba em uống hết . Hôm qua bác sĩ có nói những thứ mẹ uống toàn là thuốc an thần cực mạnh . May là mẹ không chết.

Đại nghi ngờ:

- Ông Bá có bệnh hoạn gì đâu mà sử dụng thuốc an thần cực mạnh nhỉ ?

Bạch Đàn nhú mày:

- Chả lẽ anh nghĩ ba em cố ý để nhiều thuốc như vậy là để đến lúc nào đó mẹ em sẽ uống ?

Đại xua tay:

- Anh không nghĩ ác đến thế đâu. Nhưng với người như ông Bá, thì chuyện gì lại không xảy ra được.

Bạch Đàn thờ người, cô hỏi anh:

- Sao lại có hạng người như ba em và Hoàng ? Và sao họ lại có quan hệ ruột thịt với em? Dòng máu đang chảy trong cơ thể em, hết bao nhiêu phần trăm là giống họ ?

Đại ôm cô:

- Đừng nghĩ vớ vẩn nữa . Sống là luôn hướng về tương lai, chớ đâu phải để hỏi những câu tại sao lẫn quần như em vừa hỏi.

- Em lo mẹ con Hoàng sẽ làm khổ mẹ và em.

- Theo anh biết ông Bá và mẹ hắn đã ly dị rồi . Hắn hăm he, tổng tiền như vậy em có quyền thừa. Người như Hoàng, càng nhịn hắn càng lấn lướt . Anh nghĩ em phải gặp hắn nói một lần cho đâu ra đó.

Bạch Đàn mở to mắt nhìn Đại:

- Em... em sẽ nói gì với anh ta?

Đại nghiêm nghị:

- Điều này em tự suy nghĩ . Chừng nào sẵn sàng, anh sẽ cùng đi với em. Anh tin rằng nếu Hoàng biết em và hắn có chung một bố, mọi việc sẽ khác đi nhiều.

Bạch Đàn tỏ vẻ nghi ngờ:

- Em lại không tin như vậy . Như anh và Giang chẳng hạn . Biết rõ là có họ hàng nhưng có gì tốt hơn đâu? Bao giờ nói về anh, Giang cũng hậm hực, mĩa mai kỳ cục.

Đại bình thản:

- Tại Giang thấy quyền lợi của mình bị thiệt thòi nên mới ác cảm với anh. Sắp tới sẽ không còn như em nói nữa đâu. Bác Hai sắp biến ngôi nhà này thành khách sạn . Anh hoàn toàn không tham gia vào dịch vụ cao cấp đó . Mọi việc Giang và bác Nhung sẽ lo. Lúc ấy anh em tình lại như thủ túc chớ gì.

Bạch Đàn chắt lưỡi:

- Chê dịch vụ khách sạn là cao cấp để bỏ vốn đầu tư vào các quán cà phê video, karaoke . Thật tình vẫn không hiểu mơ ước cao cả và kỳ cục của anh là làm gì.

Đại trầm ngâm:

- Em rất sợ các dịch vụ đại loại như vậy nên làm sao anh có thể nói để em hiểu điều anh đang đeo đuổi . Vả lại, anh không thích làm ăn chung, nhất là chung với người có nhiều điểm may mắn hơn mình . Anh nhấn mạnh là họ hơn anh ở điểm này may mắn, còn những mặt khác như khả năng vốn sống lẫn trình độ ở một khía cạnh nào đó thì chưa chắc.

Bạch Đàn cười cười:

- Em hiểu mà . Anh đâu cần vòng vo.

- Ngôi nhà này bác Hai và ba anh cùng bỏ tiền mua lại của cô Loan và xây lên. Anh đề nghị bác Hai trả lại phần vốn đó cho anh. Ông đã đồng ý . Thế là anh có cơ hội thực hiện ước muốn của mình . Còn khách sạn này, bác Hai và Giang làm gì thì làm, anh không màng tới.

- Bác Hai anh là người tốt vì còn nghĩ tới và lo lắng cho con mình.

Đại nhếch môi:

- Giang được thừa hưởng khách sạn tương lai này là nhờ miệng lưỡi của bác Nhung. Bác Hai về nước lần này đã gặp lại bà ta. Chả biết bà ấy có bùa mê ngãi nói hay không mà bác Hai mê mệt, nghe lời bà vợ cũ răm rắp . Lần này chắc bác Nhung bắt xác ông luôn quá.

Mặt Bạch Đàn ngơ ra, cô thắc mắc:

- Em không hiểu gì hết . Bác Hai đã có vợ khác, bác Nhung cũng có chồng khác . Nhưng theo cách nói của anh thì như hai người sắp trở lại với nhau không bằng.

Đại nói:

- Trở lại rồi chứ đâu phải sắp như em tưởng . Hôm rày điện thoại đường dài ở Canada gọi về liên tục, bác Hai gái hỏi thăm ông đủ điều, không biết cô Loan đã nói thật chưa. Cổ là "điệp viên" mà bác Hai gái cài lại để theo dõi bà Nhung. Nếu cô Loan kể hết sự thật, tức là cổ thú nhận mình đã thất bại thì bác Hai gái sẽ nổi giận cúp viện trợ cho cổ ngay. Theo anh biết, bác Hai và bà vợ sau cũng chả hạnh phúc . Lần này về đây bác gặp lại bà Nhung, đúng là "Tình cũ không rủ cũng đến". Nhưng chẳng biết bà Nhung còn thương ông chồng xưa thật, hay chỉ thương số tài sản khá to ông đang làm chủ . Anh nghe con trai bác ở bên điện thoại than rằng ba mẹ nó dạo này hục hặc dữ lắm, chính vì vậy bác hai mới về nước làm ăn. Điều này có lợi cho Giang. Ảnh sẽ được hưởng những gì bao lâu nay hằng mơ

ước . Và nếu thế, với anh, chắc chắn Giang sẽ đổi cách cư xử.

Bạch Đàn ngập ngừng:

- Với số vốn chia lại, anh sẽ làm gì?

Đại nhú mày:

- Anh nói với em rồi mà.

- Anh không đùa chứ ?

Đại bật cười:

- Sao lại đùa ? Mấy tháng nay anh đã bỏ nhiều thời gian, công sức tìm hiểu hình thức kinh doanh này . Và anh khẳng định mục tiêu anh đeo đuổi là nghiêm túc, cần thiết . Tại sao chỉ người giàu mới có điều kiện vui chơi giải trí còn người nghèo thì không?

Bạch Đàn tỏ vẻ hoài nghi:

- Vậy anh sẽ làm gì cho người nghèo vui chơi, giải trí ? Các quán cà phê video hay karaoke bình dân nhìn chung toàn là các dịch vụ tạm bợ, thiếu tiện nghi, nhếch nhác v.v...

Đại ngắt lời cô bằng giọng hết sức sôi nổi:

- Anh đã tính hết rồi . Nhất định anh sẽ mở ra một điểm giải trí lịch sự với nhiều hình thức nhưng giá mềm, phù hợp với túi tiền của đa số thanh niên nghèo.

Bạch Đàn nhìn Đại trân trối, lời anh vừa nói làm cô ngạc nhiên, cô từng ao ước được vào những nơi giải trí sang trọng nhưng túi không tiền nên mơ ước chỉ là ước mơ.

Đàn xúc động hỏi:

- Tại sao anh quan tâm đến vấn đề này?

Đại nói ngay:

- Người nghèo nếu thỉnh thoảng có dư chút đỉnh thử đi chơi ở những chỗ sang cũng không thoải mái vì thấy người ta ngon hơn mình về mọi thứ . Ngược lại nếu họ vào những nơi dành riêng cho dân khổ rách áo ôm thì sẽ không mặc cảm hoặc bơ vơ lạc lõng.

- Vậy anh sẽ làm gì để biến ước mơ thành hiện thực ?

Đại hơi mơ màng:

- Anh đã tìm được một mặt bằng rất rộng bên bờ sông Sài Gòn. Anh dự định sẽ mở một "sân chơi" lớn . Tại đây mỗi tối sẽ có ban nhạc sống biểu diễn trên một sàn nhảy lớn . Đến đây khách có thể dìu nhau lả lướt vài bài, hoặc ngồi thủ thỉ tâm tình, hay lặng yên nghe ca sĩ hát và ngắm bạn bè đồng trang lứa mà giá một món uống chỉ độ ba ngàn đồng thôi.

Bạch Đàn kêu lên:

- Rẻ như vậy làm sao có lời chứ ?

Đại cười thật lạc quan:

- Nếu biết cách đầu tư lớn để phục vụ người nghèo chơi sang với giá rẻ cũng là một kiểu làm giàu chắc ăn. Số này rất nhiều, nhu cầu lại lớn, mình khéo tính toán, mời gọi họ đến thường xuyên thì đâu thua gì phục vụ loại khách dư tiền ném qua cửa sổ, đã vậy lại góp phần không nhỏ vào việc thu ngắn khoảng cách trong hưởng thụ văn hóa giữa giàu và nghèo. Em nghĩ đúng không?

Bạch Đàn ngần ngừ:

- Đó mới chỉ mơ ước . Biết đâu khi biến thành hiện thực sẽ gặp khó khăn gì ? Em biết mơ ước của anh là chính đáng nhưng cũng không kém phần lãng mạn và chủ quan.

Đại cười:

- Lãng mạn thì có hơi hơi nhưng chủ quan thì không. Nhất định khi Giang xin được giấy phép mở khách sạn, anh cũng sẽ xong giấy phép thành lập "sân chơi" của mình.

Bạch Đàn lắng sang chuyện khác:

- Chuyện gì xảy ra nếu bà Nhung và bác Hai anh nói lại tình xưa?

Đại bật cười:

- Em khéo lo! Chúng ta không đủ sức xoay vần đâu nếu hai trái tim đó lại muốn cùng chung nhịp đập . Yêu rồi bỏ, rồi trở lại với nhau. Anh chỉ mong bà Nhung không giống ba em, quay về với bác Hai anh với mục đích chiếm đoạt tài sản hoặc trả thù.

Bạch Đàn bồng bênh vực:

- Bà Nhung không đến nỗi đó đâu. Có lần Giang than với em là mẹ ảnh vẫn khổ vì còn yêu ba ảnh, dù bà đã có người đàn ông khác.

Đại hóm hỉnh:

- Coi bộ Giang thích tâm sự với em thì phải ? Và em cũng có cảm tình với anh ta. Đúng chứ ?

Bạch Đàn nghiêm mặt:

- Cảm tình rất rất nhiều nữa là khác.

Đại véo mũi cô:

- Nhưng yêu thì chỉ mình anh thôi. Phải không?

Bạch Đàn ngả đầu vào vai anh. Cô băng khuôn với hạnh phúc đang có.

Đại thì thầm:

- Nghĩ gì mà không trả lời anh?

- Em nghĩ tới những chuyện hợp tan, thủy chung, phản bội và lo...

Đại vuốt tóc cô:

- Em không phải lo, vì đâu phải tất cả những mối tình đều giống nhau. Anh không thích hứa hẹn thề thốt nhưng anh biết rõ trái tim mình . Ngoài em ra nó không chấp nhận ai khác . Có mấy câu thơ

anh rất thích, nhưng chẳng hiểu em thích không, vì lúc nào em cũng cho thơ là thơ thần, là vợ vắn, là giả dối.

Bạch Đàn chớp mắt:

- Với ai khác thì như vậy . Nhưng anh đâu giống họ . Đọc cho em nghe đi.

Đại mỉm cười và trầm giọng:

- "Người yêu của tôi có trái tim tôi và tôi có trái tim chàng.

Đó là sự đổi trao không bao giờ làm tôi buồn cả.

Tôi yêu quý tim chàng, và tim tôi đổi với chàng vô giá.

Không một sự đổi trao nào lại có thể sánh ngang... "

Nép vào ngực Đại, Đàn nghe tiếng đập tim anh thật rõ . Cô yêu quý anh vì không một sự đổi trao nào lại có thể sánh ngang tình yêu cho anh lúc này.

Lời Yêu Thương

Chương 14

Bạch Đàn thơ thần đi vòng vòng quanh sân. Mùa hè đến rồi, ve râm rân trên các vòm cây nghe buồn làm sao. Dãy phòng cho thuê trống trơn, các cô gái ở trọ đã về quê gần hết . Căn phòng của Hiền Thực cũng đóng cửa . Từ ngày Giang dọn đến khách sạn do anh làm giám đốc tới nay, căn phòng đó lại quanh quẽ, hoang phế . Bọn con gái không đồn có ma nữa nhưng không ai chịu vào ở . Dì Ngọc đang rao cho mượn với giá thật mềm và bà hy vọng có một anh chàng bạo gan nào đó sẽ thuê phòng vào đầu niên học tới.

Bạch Đàn băng khuâng nhìn khung cảnh vắng teo, khác với sự rộn rịp đông vui thường ngày . Thời gian qua nhanh quá . Bước vào năm học sẽ có một số người mới thuê phòng thế vào chỗ những sinh viên cũ đã tốt nghiệp . Trước đây Đàn không để ý tới chuyện đến rồi đi này, nhưng hôm nay lòng cô bỗng nao nao...

Trở ra phía trước sân, cô thoáng thấy bóng người lấp ló gần góc mạn . Bạch Đàn vụt hỏi:

- Ai đó?

Và cô giật nẩy người khi nhận ra ba mình . Đúng là ông chó không ai khác . Trông ông tiêu tụy đến mức thương tâm nhưng Đàn không cảm thấy thương chút nào, máu nóng chạy rần rần và dồn hết lên mặt cô.

Đàn hét lên đầy kích động:

- Ba vào đây làm gì ? Ba đi ngay đi trước khi mẹ nhìn thấy.

Khác với thái độ nóng nảy, giận dữ của Đàn, ông Bá ôn hòa ung dung:

- Sao lại la toáng lên vậy con gái ? Ba cần gặp mẹ.

- Ba hại mẹ dở sống dở chết rồi còn chưa vừa lòng sao? Mẹ không muốn thấy ba nữa.

Mắt ông Bá nhướng lên đầy vẻ ngạc nhiên:

- Ba không hiểu những lời con vừa nói.

Nhìn gương mặt vờ ngờ ngác của ba mình, Bạch Đàn cảm phần tội độ, cô giận phát run lên:

- Ba là người độc ác nhất mà con đã gặp, ba đâu có lương tâm, ba... ba...

Còn đang lựa lời để nói, Đàn bỗng nghe giọng mẹ nghiêm nghị:

- Bạch Đàn, không được hỗn!

Cô hốt hoảng bước đến bên bà Ngà:

- Mẹ vào nhà đi mẹ!

Thấy bà Ngà, ông Bá thở phào:

- Anh tưởng rục rạc bên Campuchia luôn rồi chứ, may mà còn về được để gặp em và con.

Bà Ngà nở nụ cười thật tươi:

- Em luôn tin anh sẽ trở lại...

- Sao em nói kỳ vậy? Không về với vợ con thì còn biết đi đâu . Tại chuyện này anh xui nên mới bị bắt giam ở bên, vốn liếng đi tong cả rồi... Anh không biết nói gì với em bây giờ.

Vẫn hết sức dịu dàng, bà Ngà bảo:

- Em có trách anh đâu. Vào nhà cái đã...

Bạch Đàn trợn mắt nhìn mẹ, cô không ngờ đã chết đi sống lại mà bà vẫn còn u mê vì con người này . Đứng án ngay cửa, cô lạnh lùng:

- Con không đồng ý.

- Bạch Đàn nghe lời mẹ, ngoan nào . Mẹ cần nói chuyện với ba.

Nghe chưa?

Thấy gương mặt mẹ bỗng dưng đanh lại, cô hơi sợ, nhưng vẫn cố vớt vát:

- Dì Ngọc sẽ rất giận nếu mẹ...

- Không phải chuyện của dì Ngọc, chứ lòi dì ấy vào . Con ra sân chơi đi, đừng làm rộn ba mẹ nữa.

Ngần ngừ một chút, cô vùng vằng bỏ đi. Mẹ đã mở rộng cửa đón ông cáo già vào nhà, chắc chắn đến lúc mời ông cáo già ra không phải dễ . Bạch Đàn chẳng biết phải làm gì ngoài việc nôn nóng ngồi trên ghế

đá ngoài sân. Mẹ và ông ta đang to nhỏ gì với nhau? Mẹ trách móc ba, hay năn nỉ ông ở lại với mình ?

Bạch Đàn chịu không nổi sự căng thẳng, cô đứng lên dạo một vòng quanh vườn. Năm phút, mười phút rồi hai mươi phút đã trôi qua. Đàn nóng nảy bước vào phòng. Cô ngạc nhiên khi thấy chỉ có mình mẹ ngồi trên ghế, mắt bà lạnh lùng vô cảm đang nhìn trừng trừng về phía trước.

Đàn hỏi ngay:

- Ba đâu hở mẹ?

- Ông đi rồi. Đi và không khi nào được phép trở lại quấy rầy mẹ con mình nữa.

- Lúc này ba ghé đây chi vậy?

Bà Ngà mím môi:

- Không phải là ghé qua mà ông ta về nhà.

Cười khẩy một cái, bà gằn giọng:

- Thật nực cười. Có nhìn vẻ tự tin trên gương mặt ông, mẹ mới đau đớn nhận ra rằng trước đây mình đã yêu mù quáng người đàn ông này đến mức ông ta từng lừa gạt mẹ hai lần, lần nào cũng tàn nhẫn, độc ác. Nhưng ông ta vẫn chủ quan nghĩ rằng đã nắm được linh hồn mẹ và sẽ sai khiến mẹ cho đến chết. Sau lần tự tử đó, mẹ tự coi mình đã chết. Vừa rồi ông ta đã đối diện với người hoàn toàn khác.

Bạch Đàn ngập ngừng:

- Mẹ nói gì với ba?

- Không nhắc lại chuyện cũ, mẹ chỉ nhấn mạnh một điều. Nếu ông và thằng Hoàng còn tới làm phiền mẹ con mình nữa thì sẽ... giết.

Bạch Đàn rung mình vì từ "giết" mẹ vừa thốt lên một giọng tỉnh và lạnh đến mức đáng sợ.

Cô tò mò:

- Ba không nói gì hết sao?

- Có chứ. Nhiều lắm, nhưng mẹ quên hết rồi vì đó chỉ là những lời dối trá. Gặp lại ông và nói được điều mình muốn, mẹ thấy nhẹ nhõm.

Ông ta chả đời nào tìm đến đây nữa đâu. Vì mẹ chẳng còn gì, yêu thương cũng hết, tiền bạc cũng không. Còn chẳng là lòng căm hận, cái mà ông rất sợ. Nói thật nếu không nghĩ tới con, tới dì Ngọc, lúc này mẹ đã đâm ông ấy chết rồi.

- Trời ơi! Mẹ bỏ ý nghĩ đó đi.

Bà Ngà cười khế:

- Con đừng lo, đó chỉ là ý nghĩ mà thôi. Mẹ đâm làm gì khi bây giờ ông ta không nhà cửa, không tiền bạc, dở sống dở chết thế này. Suốt mấy tháng qua, ông bị ngồi tù ở tận Campuchia vì tội lừa đảo. Ông ta

tỏ vẻ ăn năn hối lỗi việc đã làm, nhưng mẹ không bị mê hoặc nữa đâu. Tự từ một lần mới biết cuộc sống dù thế nào đi chăng nữa cũng đáng quý. Nghĩ mà tội nghiệp Hiền Thực, nếu được cứu sống, nó cũng sẽ nghĩ như mẹ bây giờ.

Bạch Đàn bốt lo, cô bỗng dưng thương mẹ quá đỗi. Để nói được những lời này với thái độ bình thản, chắc hẳn bà đã phải trải qua biết bao đêm không ngủ.

Có tiếng xe gắn máy ngừng trước sân, bà Ngà nhỏ nhẹ:

- Chắc là Đại. Nó là đứa tốt. Mẹ hy vọng con sung sướng hơn mẹ. Làm lẫn trong tình yêu không chỉ khổ đời mình mà còn khổ cả đời con cái. Khi còn trẻ với bao nhiêu đam mê, bông bột, mấy người hiểu tới điều này. Đến quá nửa đời, nhìn lại mới thấy sợ.

Đứng dậy, bà nhìn Đàn, dặn dò:

- Nếu Đại có hỏi, cứ nói mẹ ngủ rồi... Mẹ muốn yên tĩnh một mình.

Bạch Đàn bước ra sân. Cô thấy Đại ngồi chống chân trên xe. Anh búng vôi điếu thuốc hút dở vào bãi cỏ rồi nhảy xuống:

- Sao biết anh tới hay vậy?

Bạch Đàn lơ lửng:

- Em nghe tiếng xe là biết anh liền.

- Mẹ đâu?

Túm tít cười, cô hỏi lại:

- Anh đến thăm mẹ hả?

Đại ngó ra rồi vội vã:

- O! Đâu có. Nhưng phải vào chào mẹ chứ, không thôi bà cấm anh tới đây thì khổ thân.

- Anh khỏi phải lo, mẹ ngủ rồi.

Vòng tay kéo cô vào lòng, Đại nheo mắt:

- Vậy thì yên tâm... mi em một cái dài năm phút.

Đàn chưa kịp phản đối Đại đã hôn cô bằng nụ hôn mạnh bạo. Đàn đẩy anh ra nhưng rồi chính cô bị cuốn theo dòng cảm xúc của Đại truyền sang. Cô yếu đuối trong tay anh, nồng nàn hôn trả lại, rồi như sự tỉnh, cô dứt môi mình ra khỏi đôi môi tham lam, lì lợm của Đại.

Anh nuốt tiếc:

- Vẫn chưa đủ năm phút đâu cô bé. Cho em thiếu hai phút năm giây đó.

Bạch Đàn đỏ bừng mặt:

- Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Người ta chưa đồng ý... đã... đã...

Đại say sưa nhìn cô:

- Đã... đã sao? Nếu em không đồng ý anh sẵn sàng hôn trả lại.

Thấy Đại cuối xuống, Bạch Đàn kêu lên:

- Mẹ kia!

- Lại dọa anh hả?

Bạch Đàn giấu mặt vào vai anh:

- Em nói thật, mẹ chưa ngủ. Lúc nãy ba em vừa ghé, không cách nào mẹ ngủ nổi.

Đại buông cô ra, giọng sừng sốt:

- Thật sao?

Bạch Đàn lặng lẽ gật đầu. Hai người bước tới chiếc ghế đá dưới gốc mận. Đại hỏi ngay:

- Ông Bá muốn gì khi đến đây?

- Mẹ không kể hai người đã nói gì, mà mẹ chỉ nói đã cấm ba và Hoàng làm phiền mẹ con em. Nếu không bà sẽ liều mạng với họ.

Bạch Đàn không dám nhắc lại từ "giết" mẹ đã nói, cô trầm ngâm:

- Em nghĩ tới lời hăm dọa của mẹ có tác dụng. Ba và Hoàng không tới nữa đâu.

Đại nói:

- Hoàng có muốn tới cũng còn khá lâu. Quán cà phê nhà hấn bị đóng cửa, bản thân hấn và bà mẹ bị bắt giam rồi.

- Họ phạm tội gì?

- Chiếu video sex, bán xì cooc bồ đề. Hai tội ấy cộng lại cũng hơi nặng ký đó.

Bạch Đàn nhếch môi:

- Có lẽ vợ con bị bắt, quán bị đóng cửa, không chốn nương thân nên ba em mới ghé đây. Ông xem mẹ em quá rẻ. Nếu cứ nói mãi câu cấm hận đâm ra em là đứa con bất hiếu, nhưng khổ sao lòng em không thể nghĩ khác được.

- Ông Bá có nhắc đến hai mươi cây vàng của mẹ em không?

Bạch Đàn thở ra:

- Ông nói đã lấy số vàng đó mua hàng, đến khi bị bắt vì đưa lậu qua biên giới thì số hàng đã mất hết. Vốn liếng tiêu tan. Nếu bà Nhung không nói ba em qua Campuchia nướng hết vàng vào sòng bạc thì khi nhìn vẻ thiếu não, nét mặt rất thảm của ông, chắc em đã tin là ba nói thật. Suốt cuộc đời ba sẽ không thay đổi, không cách nào thay đổi.

- Chắc em đâu muốn ông ấy thật sự bị bắt giam như Hoàng phải không?

Ngần ngừ một chút, Bạch Đàn khẽ trả lời:

- Đương nhiên là không. Nhưng em cũng chẳng muốn mẹ suốt đời bị ba lừa. Em sợ khi nghĩ là ông sẽ hiện hữu mãi trong cuộc sống của

mẹ con em. Như vậy là em là người ích kỷ phải không?

Đại nhìn cô:

- Anh hiểu và thông cảm với những ray rứt em đang mang. Em không hề ích kỷ. Trước đây em đối với ba mình hoàn toàn bằng cả tính. Nhưng trực giác của em đúng. Ông Bá không thể nào là người cha tốt, người chồng chung thủy đàng hoàng. Ông phải lãnh hậu quả những việc làm của mình. Đối với ông, mẹ em đã hết sức khoan dung, chớ gặp người khác biết đâu họ đã thừa kiên tới nơi tới chốn.

Bạch Đàn xốn xang:

- Em không ưa gì Hoàng, nhưng nghe nói ảnh bị bắt, tự nhiên trong lòng nao nao.

- Có máu có xót. Em thấy nao lòng cũng đúng thôi nhưng chả biết Hoàng nghĩ thế nào về em.

Bạch Đàn nói:

- Sau lần em và anh đến gặp Hoàng, ảnh có ghé nhà thăm em một lần. Nếu mẹ hay ảnh bị bắt, thế nào mẹ cũng biểu em đi thăm.

Đại trầm giọng:

- Em cũng nên làm việc này. Anh nghĩ Hoàng sẽ cảm động lắm đó, vì dù sao ảnh vẫn còn biết suy nghĩ...

Bạch Đàn nhếch môi cười. Cô mong sao Hoàng thật sự biết suy nghĩ như lời Đại vừa nói. Chắc Đàn sẽ đến trại giam thăm Hoàng, nhưng máu mủ tình thâm giữa hai anh em hẳn phải có giới hạn. Nó đạt được mức xã giao thông thường là cao lắm rồi.

Bạch Đàn chuyển sang chuyện khác, cô nhẹ nhàng hỏi Đại:

- Giấy phép kinh doanh của anh xin được chưa?

Đại lắc đầu ngao ngán:

- Mọi thủ tục giấy tờ của anh đều làm đầy đủ và trước Giang cả tháng. Vậy mà giấy phép kinh doanh khách sạn của ảnh đã có, còn anh thì... mong đợi ngậm ngùi.

- Vậy rồi sao?

Đại chép miệng:

- Đành phải ngưng biểu diễn nhạc sống, chỉ tổ chức khiêu vũ nhạc máy thôi. Quán cà phê nhạc Sao Đêm của anh là nơi đàng hoàng mà. Anh chỉ muốn thanh niên lao động có điểm giải trí thôi. Vậy mà thủ tục phiền hà rắc rối. May là quán của anh chỉ toàn tiếp viên nam, nếu không người ta cho là quán cà phê... ôm, bắt đóng cửa luôn thì mệt.

Bạch Đàn an ủi:

- Không đến nỗi vậy đâu. Điều quan trọng là anh phải kiên trì nhẫn nại, phục vụ khách chu đáo ân cần thì người ta sẽ đến thôi. Sợ lúc ấy

lo làm ăn quá, anh lại bỏ chuyện thi vào đại học ấy chứ.

Đại nói một hơi:

- Dù bận rộn cỡ nào anh cũng không bỏ học. Hiện nay thành phố này, quán cà phê Sao Đêm được biết đến vì khung cảnh đẹp, máy móc hiện đại, băng đĩa được tuyển chọn kỹ càng, bổ sung liên tục. Đêm nào cũng thiếu chỗ ngồi. Anh không lo thất bại, nhưng anh rất buồn...

Bạch Đàn tò mò:

- Buồn về chuyện gì?

- Chuyện bà chủ tương lai không hề ngó ngang tới nó. Từ ngày mở quán tới nay, em chỉ đến một lần vào tối khai trương. Nghĩ tủi thân thật.

Bạch Đàn phụng phịu:

- Anh thừa biết buổi tối em bận đi dạy. Với lại, tới đó em không quen. Nhìn người ta nháy hoài cũng chán.

Đại nheo mắt:

- Không sợ khi vắng em, anh sẽ ra sàn nhảy với người khác à?

- Nếu anh thích, em có mặt ở đó cũng vậy thôi. Tình yêu và sự chung thủy là tự nguyện kia mà.

Đại cười xòa:

- Nghe em nói, anh nhớ tới bác Hai và bà Nhung.

- Bác ấy trở qua Úc chưa?

Đại nhún vai:

- Bác quyết định ở lại lâu dài.

- Còn vợ con bên đó thì sao?

- Thì cứ ở bên. Ở đây bác vẫn có vợ con kia mà.

Bạch Đàn trở mắt nhìn Đại làm anh nhăn nhó:

- Tự nhiên nhìn anh kỳ vậy. Anh đâu đồng ý chuyện bác ấy làm nhưng ngăn cản thì thật anh không đủ sức.

- Anh Giang có ý kiến gì không?

Đại thần nhiên:

- Có chứ. Nhiều nữa là khác. Theo anh biết mọi ý kiến đều xuất phát từ Giang. Bà Nhung rất thương con, bác Hai anh cũng đâu ghét bỏ gì anh. Ngày trước không cho Giang xuất cảnh theo, bác rất khổ tâm, bây giờ có cơ hội, có điều kiện bác phải bù đắp.

- Nhưng bù đắp như vậy lại thiệt thòi cho vợ con bác ở Úc.

- Ở đời làm gì có công bằng tuyệt đối. Ông nội anh rất giận, hôm qua ông điện thoại về mắng bác Hai một trận. Anh độ chừng lời của ông nội chả còn tí ép phê nào với bác hết.

- Sao anh dám chắc như vậy?

Đại từ tốn trả lời:

- Thái độ dửng dưng của bác Hai đã nói lên điều này. Ông nói với cô Loan là ông đã năm mươi tuổi đầu, ông phải được sống cho bản thân. Xưa kia vì gia đình, ông đã ly dị với người vợ ông còn rất yêu. Suốt hai mươi mấy năm ép xác trong khuôn khổ người con hiếu thảo, người chồng luôn chiều ý vợ, người cha tốt với con, ông đã quá chán. Những tháng ngày còn lại, bác Hai muốn được sống bằng con người thật của mình với người vợ cũ, với đứa con bị bỏ rơi, miễn sao đối với bà vợ sau bác làm đầy đủ bổn phận thì thôi.

- Còn ông chồng sau của bác Nhung?

- Giang không ưa ông này. Anh ta ở riêng vì mâu thuẫn với ông. Bà Nhung sống với ông kiểu già nhân ngãi non vợ chồng, chia tay nhau rất dễ dàng, vì ngoài tiền bạc đâu có gì ràng buộc nhau đâu.

Bạch Đàn thờ người ra:

- Tình yêu gì như một cuộc chơi. Thật khó tin, khó chấp nhận!

Đại từm từ:

- Bởi vậy anh mới buồn cười khi nghe em lý sự rằng tình yêu và sự thủy chung là tự nguyện.

Bạch Đàn chán chường:

- Nhưng tự nguyện kiểu này thì xã hội sẽ loạn mất.

- Giang sắp cưới vợ rồi đó.

- Cưới Mai Ly phải không? Lại thêm một người cưới vợ bằng đầu óc thực dụng.

Đại cười:

- Em khó tính quá! Giang có ăn học, hiện tại lại là giám đốc khách sạn. Anh phải cưới một cô gái tương xứng. Cô Mai Ly nào đó chán hẳn phải yêu anh ta hết lòng và rất hạnh diện khi có người chồng như thế. Trên đời này chắc chỉ có mình em là đại dột nên mới yêu một kẻ như anh.

Bạch Đàn chớp mắt:

- Yêu một người biết tự lực vươn lên bằng đôi tay của mình, em mới thật sự hạnh diện. Hay ho gì những kẻ thích chạy theo những đốm lửa phù hoa, những vinh quang giả tạo. Như ba em, như anh Hoàng... cuối cùng cũng sẽ được gì ngoài cái tiếng bịp bợm, lừa đảo. Đại dịu dàng kéo Đàn vào lòng. Những lời cô vừa nói mới đáng yêu làm sao. Qua bao nhiêu bể dâu của cuộc đời, anh đã tìm được một tình yêu chân thật.

Bỗng dưng Đại lại nhớ tới những câu thơ:

"Người yêu của tôi có trái tim tôi

Và tôi có trái tim chàng...

Dù chúng tôi hai người,
Hạnh phúc chúng tôi là một"...

- Anh nghĩ gì mà im lặng vậy?

Đại mỉm cười:

- Anh nghĩ tới tình yêu của chúng ta, tới những tháng ngày sắp tới và thấy mình đang hạnh phúc...

Đàn e then nhìn anh bằng ánh nhìn trù mẩn, chứa chan hạnh phúc.

Kéo đầu cô ngả vào vùng ngực rộng của mình, anh yên lặng lắng nghe từng nhịp đập của tình yêu...

Hết

Nguồn: Mây4phương

Người đăng: ThanhVien

Thời gian: 06/02/2004 8:56:09 CH